

NAM QUÂN

Đất Nghịch

Chương 1

Nghĩa địa nằm cheo leo trên một trái đồi. Đó đây, một vài cây thông trơ trọi, mấy cây đại lưà thưa, dăm ba thân ruối sù sì cằn cỗi, cảnh là khảnh khiu xơ xác.

Mặt trời không một cụm mây che, tỏa ánh sáng xuống trần gian, hắt bóng những cây thánh giá rõ như in trên mặt đất.

Huyệt đang đào, mới được chừng 40 phân, đã để lộ đất sét màu vàng nghệ. Người thợ đất phì nhử luôn miệng nước bọt vào lòng bàn tay. Ý chừng để nắm cán cuốc cho chắc. Cứ ba bốn nhát bập lại có tia lửa xẹt ra từ những hòn cuội bị mưa, mặt đất khô nẻ, chai cứng như lòng bàn tay người thợ già đào huyệt. Trong khu giáo đường kế cận, giữa vòng rào sắt đã tróc cả sơn, Đức Mẹ Đồng Trinh đứng trên bệ cao, nét mặt đoan trang, nụ cười trên môi lúc nào cũng như bất chấp cả thời gian mòn mỏi.

Dưới chân đồi, cách chừng 300 thước, làng Trung Quyết còn đắm mình trong giấc ngủ say. Con đường đất đỏ lượn vòng như khúc rần. Những mái nhà thấp quy tụ đông đảo nhất tại xóm chợ, quay máy nước. Chợ và máy nước, như bất cứ ở đâu cũng thế, là những nơi hay có đông người tụ họp nhất. Nhưng, buổi sáng nay, không

thấy bóng một ai.

Dân làng, ngoại trừ một số đàn bà con trẻ, giờ này chắc vẫn còn say ngủ, còn đều đi đưa đám táng cả.

Sáu người âm công, quần áo đen viền trắng, giày mũ cũng màu đen, ruỗi thẳng cánh tay đỡ bốn góc và hai cạnh chiếc quan tài, bước đi chậm chậm. Nẹp đồng viền cạnh và các góc hòm phản chiếu ánh mặt trời, sáng lấp lánh. Bó hoa huệ trắng, có lẫn cả mấy bông glaiêul dại cũng màu trắng, đặt trên nắp hòm sơn màu xám nhạt, rung rinh, trôi dần ra mép gỗ, rớt xuống mặt đất. Một thiếu phụ mặt đồ trắng toát cúi xuống lượm, đặt lên chỗ cũ; kéo cây thánh giá tới sát bó hoa, chặn nó lại.

Nắng xuyên qua đám mây trắng, tỏa ánh sáng dịu êm. Cảnh vật đẹp như vẽ, không một chút nào thích hợp với một đám tang. Mà lại là đám tang một cô gái, một cô gái băng trinh. Nhất là cô gái băng trinh ấy lại đẹp, lại có học, và trẻ, quá trẻ ... tuổi mới vừa đôi chín.

Đám người đi đưa, xếp hàng thứ tự, theo chân nhau bước vào gian giáo đường tranh tối tranh sáng, nồng đượm mùi trầm. Qua ô cửa lớn, ánh sáng lùa vào soi rõ những phiến gạch tàu, lâu ngày đã rạn nứt, có chỗ mất hẳn một miếng lớn.

Ngoài sân, trong hồ xi-măng, hòn núi non bộ, trông như hình một ông cụ già áo quần tươi tắn, đang khom mình cúi nhìn làn nước rung rinh từ một cái vòi ngầm, vọt lên cao rồi dội xuống ào ào như một trận mưa lớn. Phía sau màn hơi nước trắng xóa ấy, cô bé Chi Thoa đứng im lặng nhưng vẻ mặt có chiều nóng nảy đợi chờ. Bàn tay phải cô gái 13 tuổi nắm chắc ... một cây súng trường. Cây súng dựng đứng, cao gần bằng đầu cô bé.

Đôi mắt đỏ hoe lơ lảo nhìn vị linh mục trong chiếc pháp y quá ngắn

để lộ đôi giày nhà binh đế đóng đầy đinh. Mỗi bước đi, dù cố gắng gượng nhẹ, tiếng giày vẫn vang lên cộp, cộp. Ngay sau lưng vị tu sĩ là cha cô bé, mặc một bộ đồ lớn màu đen hơi chật, chỉ được thàng vào trong những ngày lễ lớn, những dịp đặc biệt. Trên đầu, ông Phi chụp hững hờ một chiếc mũ dạ xám để che nắng.

Chi Thoa chờ cho mọi người tập hợp lại thành hàng lối gọn gàng đã, đồng thời chiếc quan tài màu xám lợt được đặt ngay ngắn trên vai sáu người âm công từ từ chuyển dịch, đám tang đi vào một cái ngõ hẹp, lúc đó em mới bước ra. Chiếc áo dài trắng khiến em trông lớn hẳn lên, lớn hơn cái tuổi 13 nhiều lắm.

Tay xách cây súng nặng, Chi Thoa bước đi chậm chậm. Em cũng biết mọi người hai bên đường đang chăm chú nhìn mình dữ lắm. Trước khi nhập vào đám người đi sau linh cữu, em đưa tay làm dấu, một đầu gối quỳ xuống, đoạn đứng lên thật nhanh. Rồi, vẫn im lìm, cả đôi môi cũng không mấp máy, cô bé đưa thẳng cánh tay, trao cây súng cho cha là ông Lê Phi.

Vị linh mục vừa đi vừa lẩm nhẩm đọc kinh, chợt cảm thấy có cái gì nhột nhạt phía sau lưng, nhà tu sĩ quay mặt lại. Mái tóc tu hành, theo thời gian, chỉ còn lại một vành tròn, trắng nhiều hơn đen. Nhưng bên trong tấm áo rộng, thân mình cha Mạnh lực lưỡng, to lớn, cân đối cũng như thân hình đám người đàn ông đi phía sau, các con chiên của ông. Linh mục Lâm Đức Mạnh sanh ra đời và lớn lên tại đây, tại làng Trung Quyết này.

Khẩu súng săn hai nòng đen bóng khoác trên vai, ngón cái bàn tay trái móc vào dây quai súng, ông Phi khẽ nghiêng mặt, né tránh tia mắt nhìn soi mói của cha Mạnh. Vị tu sĩ cất tiếng trầm trầm, ánh mắt

quắc lên nghiêm nghị:

- Anh Phi ! Điên rồi hả ? Đưa cho con nhỏ đem “cái đó” về cất ngay đi !

- Không !

- Anh có biết rằng ...

Giọng người đàn ông sắt lại, gằn từng tiếng, cắt ngang lời ông cha:

- Biết ! Biết lắm chứ ! Thừa cha ! Tôi biết rõ là hiện thời con Chi Lan đang nằm trong cái hòm kia để không còn bao giờ thức dậy nữa.

Nơi cha, con gái tôi đang chờ đợi những lời nguyện cầu cho linh hồn nó được sớm về với Chúa. Nơi tôi, nó đợi chờ .. cái khác ..

- Anh Phi ! Anh cũng thừa hiểu rằng tôi có quyền từ chối không ban cho nó thánh lễ trong giáo đường như vừa rồi chứ? Và bây giờ, nếu anh không bảo con nhỏ kia đem “cái đó” về, thì thôi, nhất định tôi cho dừng ngay tại nơi đây, không đi thêm một bước nào nữa đó.

Vị linh mục dùng hai chữ “cái đó”, “cái đó” để ám chỉ cây súng hai nòng. Ý chừng ông ý thức rằng, trong giây phút nghiêm trọng như thế này, danh từ “khẩu súng”, tên gọi cái vũ khí có thể gây cái chết cho người ta trong nháy mắt kia là những tiếng không nên nhắc tới. Ông Lê Phi, xương quai hàm bạnh lên, bướng bỉnh lắc đầu, tia mắt sắc lạnh như một ánh thép:

- Không !

Vị linh mục quay nhìn ra, quát lên:

- Đứng lại ! Tất cả đứng lại !

Sáu người âm công, được dịp nghỉ mệt, sáng ngời ánh mắt, dừng ngay lại, đều tay hạ chiếc quan tài xuống, đặt chình ình ngay giữa lối đi chật hẹp dẫn tới nghĩa trang. Đoàn người phía sau ngạc nhiên tiến lên, sắp tới.

Người đàn ông tên Lê Phi hần học cắt tiếng nhưng lời nói vẫn lễ độ đúng mực:

- Cha tiếc là đã ban cho cháu thánh lễ ?

Sau một tiếng “hừ” mệt mỏi, ông ta nói tiếp:

- Một tên ác đức nào đó đã tròng dây siết cổ nó, đập đổ chiếc ghế dưới chân nó, để con bé hừ !! ... Đó ! Cha coi ! Cháu Chi Lan chết thảm thiết như vậy đó, thừa cha !

Nhà tu hành vẫn chậm rãi:

- Tôi công nhận lời anh vừa nói là đúng. Nhưng vậy là đủ rồi ! Đừng đòi hỏi tôi điều gì thêm nữa chứ !

Lê Phi vẫn đều một giọng:

- Lúc linh cữu cháu nó còn quàn tại nhà, tôi cứ quanh quẩn bên nó không rời một bước. Tôi đã khóc con gái tôi mãi không thôi ...

Nhưng giờ đây, trước khi vĩnh biệt, tôi muốn con gái yêu của tôi biết rằng tôi sẽ ...! Tôi đã khóc rất nhiều rồi. Nước mắt khô cạn hết rồi.

Thời kỳ than van sầu thảm xong rồi. Và bây giờ ...

Một con ngựa già gầy ốm, lông mọc lờm chờm, thần thơ đứng bứt cỏ bên bờ con đường đất đỏ. Lê Phi tiến lại bên con ngựa ốm. Một con bướm rất to, hai cánh đen mướt như nhung, điểm hai đốm đỏ trông như hai vệt máu tươi, sà xuống đậu lên bó hoa huệ trên nắp quan tài.

Tiếng một ông cụ già:

- Anh Phi nói đúng.

Vị linh mục nhìn ông cụ:

- Anh Phi nói đúng hay không, tôi cũng chưa dám chắc. Có điều, có điều Chúa đã dạy: “phải biết tha thứ ...!”, “các con nên tha thứ!”

Ông cha họ Lâm cứ nhắc đi nhắc lại mãi hai tiếng “tha thứ, tha thứ”. Nhưng giọng nói của nhà tu hành thiếu hẳn khả năng thuyết phục của người nghe. Tuy vậy, ông vẫn thần nhiên, hay cố làm ra vẻ thần nhiên:

- Ai đòi đi đưa đám tang con gái mà lại xách súng theo bao giờ.

Cánh bướm đen màu tang chế vụt bay lên. Con ngựa già lại quay về với đám cỏ gầy xơ xác. Cuộc bàn cãi tranh luận kéo dài khiến người cha đau khổ không còn chịu đựng nổi nữa. Lê Phi gầm lên:
- Trời ơi ! Cha .. ngoan cố lắm. Tôi xách súng theo không phải là để vĩnh biệt nó, không phải để đưa đám tang nó, mà – ông ta rít qua kẽ răng nhưng lời nói nghe vẫn rõ ràng từng tiếng một – mà chính là để cho nó “nhìn thấy”, để cho nó “hiểu được rằng ...”. Vậy đó. Từ hai ngày nay, cha biết dùm cho, tôi vẫn treo nó ở cái đỉnh lớn, bên lò sưởi. Hai ngày ròng rã, có tới hàng trăm lần, tôi đã định giật lấy, đem nó xuống rồi đó.

Mọi người vây kín chung quanh, lắng tai nghe. Chắc họ ngạc nhiên lắm nhưng vẫn giữ được trật tự, trật tự trong im lặng. Chỉ nghe những tiếng thở nhẹ và dài. Rõ ràng là họ đứng tất cả về phía ông Lê Phi.

Ánh mắt vị linh mục chột dịu hẩn đi:

- Anh Phi ! Nhưng cần phải biết chắc đã rồi mới

Ông Lê Phi vỗ nhẹ vào báng súng:

- Khi nào được xử dụng đến nó tất nhiên là phải biết chắc rồi chứ thưa cha. Rồi ! Bây giờ cha tính sao đây ?

Linh mục họ Lâm nhẹ nhún đôi bờ vai rộng. Ông rút chiếc khăn mùi soa đưa lên thấm thấm vàng trán hói. Và nhà tu hành tự nhủ: “Thôi ! Bàn cãi tranh luận làm quái gì nữa!” Ông biết rõ hơn ai hết: dân làng Trung Quyết hết thấy đều ngoan đạo, nghĩa là tất cả đều nhớ lời Chúa nói “Con hãy tha thứ ... !” Không ai vắng mặt một buổi lễ cầu nào bao giờ ...! Con hãy tha thứ ! Ấy vậy mà nếu ông Lê Phi không đích thân bắn hạ, như người ta bắn hạ một con thú dữ nguy hiểm, tên hung phạm đã bức bách Chi Lan đến nỗi em phải chết oan thì chắc chắn ông sẽ bị mọi người quay lưng lại, mỗi khi gặp mặt. Vị linh mục ngoảnh nhìn ra bên ngoài hồ lớn:

- Lên đường !

Sáu người âm công lại bắt tay vào mép quan tài. Chưa được 10 bước, bó hoa huệ trắng lại rung rinh, trôi dần ra mép gỗ ... rớt xuống đất. Lần này không ai buồn lượm lên nữa. Cánh hoa trắng đã héo tàn, rũ xuống. Đám người theo bước, trên nền khăn áo trắng lớp, chỉ nổi bật những đôi mắt đỏ hoe. Họ thẫn thờ đặt bước, xéo cả lên bó hoa khiến nó nát bét.

Trong lòng bàn tay đầy vết chai cứng ram ráp của ông Phi, nằm gọn mấy ngón tay thon nhỏ của cô bé Chi Thoa. Người đàn ông có cảm tưởng mấy ngón tay nhỏ đó như đang ngầm nói lên một sự đồng ý. Hơn thế nữa, một lời khuyến khích. Đúng như vậy. Cái bàn tay con nít gói ghém cả một cái gì quyết liệt, tuyệt nhiên không còn một chút gì gọi là ủy mị non nớt của một bàn tay măng sữa đang đi tìm hơi ấm của một sự chở che.

Chi Thoa, cô bé 13 tuổi, cũng như bà mẹ đang nghiêng răng khóc thầm trong chiếc mùi xoa trắng toát kia. Cái bàn tay cầm mùi xoa đó, khi cần, cũng biết nhồi đạn, cũng biết lau súng giúp chồng một cách thành thạo ít ai bằng.

Trên cây bàng gần đó, giữa đám lá cành xơ xác, một con sáo đã ngược mỏ hót líu lo. Bướm trắng bay lượn la đà trên lá cây, ngọn cỏ. Phi lý hết sức ! Quang cảnh một ngày đẹp như thế này thật không thích hợp với một đám tang một chút nào. Nhất lại là đám tang một cô gái mới 18 tuổi.

Hai sợi dây lớn thông chiếc quan tài, đặt nằm vào lòng huyết xong, khi rút lên, cọ vào thành gỗ, phát ra những tiếng khô khan: “kịch ! kịch !”. Ông Phi cau mặt, thoáng rùng mình. Ông có cảm tưởng như người ta vừa làm đau đớn đến thân xác Chi Lan.

Khẩu súng trường khoác vai, người cha đau khổ nghiêng mình nhìn xuống lòng huyết lạnh. Đôi môi ông mấp máy. Người cha cầu nguyện cho linh hồn con sớm về với Chúa ? Không phải đâu ! ...

Ông vừa thốt ra một ... lời thề.

Làm dấu thánh giá xong, người đàn ông quay nhìn, đưa tay rẽ đám đông bạn hữu, bỏ đi. Bước chân nện mặt đất kêu thành thịch. Tới vòng rào bảo quanh khu nghĩa địa, ông dừng lại, ghéch một chân lên bờ đất, hạ khẩu súng xuống cầm tay, đợi chờ. Có tiếng người khê vang lên phía sau lưng:

- Có cần để tôi phụ một tay, anh Phi ?

- Khỏi !

Lời nói cộc cằn thô lỗ, nhưng phản ảnh tính tình bộc trực ngay thẳng không khiến ông Hai Bé phát lòng. Trái hẳn thế ! Sinh trưởng tại làng Trung Quyết, ông Hai Bé hiểu ông Lê Phi, cũng là dân Trung Quyết, hơn bất cứ người ngoài nào khác.

Người đến sau ông Hai Bé là ... linh mục Lâm Đức Mạnh. Tám pháp y gấp gọn vắt trên tay, ông ngó Lê Phi:

- Tôi nhìn rõ tâm trạng anh lắm. Và, nếu nhớ không lầm, thì tôi đã chứng minh cho anh thấy rõ điều đó rồi thì phải ?

- Vâng, thưa cha, có thể. Và tôi cũng đã cảm ơn cha rồi. Giờ đây ... tôi có ... chờ đợi, không phải chỉ là riêng cho con gái tôi, mà là cho cả ... cha nữa đó.

Hai bàn tay, có những ngón to lớn, chập vào làm một. Những ngón tay đan chặt vào nhau, vị tu sĩ trầm giọng thốt:

- Tôi nhắc lại để anh khỏi quên: “cần phải biết thật chắc đã” nghe. Anh hãy thề với tôi đi.

Ông Lê Phi ngẩng phắt đầu. Đôi mắt tròn nâu, một màu nâu huyền ảo, mất hẳn đi tính chất sắc lạnh. Những ai từng quen biết Lê Phi, hiểu ông nhiều, ắt phải nhận ra trong đáy mắt, nỗi buồn của người đàn ông không còn bút nào tả xiết.

Ông ta mấp máy đôi môi. Tiếng nói phào ra như một làn hơi thờ ơ nhẹ:

- Vâng, tôi xin thề. Có ai lại đi buộc tội mà không nghe bị cáo tự biện

hộ bao giờ.

Ngoảnh ra, đám người đã về hết, chẳng còn một ai. Lê Phi quay gót, hướng về phía làng. Bà mẹ cô gái chết trẻ, cô bé Chi Thoa, anh chàng Giậu, vị hôn phu của Chi Lan đi theo sau, cách khoảng 10 bước.

Khi cả bọn đi ngang cây bàng cần cỗi, con sáo đá vẫn ngược mõ hót vang vang.

Võ Mạnh Tôn quát to bức bối:

- Cậu thừa hiểu một giờ quay của tôi tốn kém lắm chứ !

Tiếng trả lời nghe ôn tồn hơn:

- Biết rồi ! Nói hoài !

Giám đốc kiêm đạo diễn hãng phim Hoàng Yến giơ thẳng hai cánh tay lên trời:

- Biết rồi ! Cậu bảo biết rồi mà cậu vẫn cứ đi như thường ?

Võ Mạnh Tôn đứng ngồi không yên, đặt bước chân nặng chình chịch đi đi lại lại giữa đám nhân viên đông đảo: chuyên viên thu hình, chuyên thu thanh, chuyên viên bài trí sân khấu. Ai nấy ngồi im lặng đợi chờ. Trong không khí nặng nề chỉ có tiếng của Mạnh Tôn vang lên lờn lộng. Khi nói, Mạnh Tôn có cái tật nói cả bằng mắt và nói cả bằng hai tay.

Suốt một tuần lễ, anh đã sục sạo khắp trong khu vực, để rồi cuối cùng, dừng chân tại làng Trung Quyết này. Ở đây cũng mặt trời ấy, cũng ánh sáng ấy, nhưng màu sắc lại khác hẳn. Có nhiều màu xanh lá cây hơn. Rồi tất cả cái gì của con người tạo dựng lên ở nơi này đều mang một sắc thái nghèo mà kiêu, nghĩa là đúng cái bối cảnh

Võ Mạnh Tôn cần đến cho cuốn phim của mình.

Tiếng trả lời hồi nãy, vẫn ôn hòa như bao giờ, của chàng thanh niên tên Nguyễn Trọng Minh: “Một giờ có 60 phút chứ bao nhiêu ... !”

Cha người Việt miền Bắc, mẹ là khách trú lai, Trọng Minh có một thân hình dong dỏng cao, da ngăm ngăm màu bánh mật. Mặt thật đẹp, nhưng là một vẻ đẹp rất... đàn ông. Số tuổi 29, ngót 30 đã vạch trên trán chàng vài nét nhăn. Thay vì khiến cho khuôn mặt già đi, mấy nếp nhăn đó lại làm tăng thêm vẻ nghiêm nghị chín chắn của tia nhìn từ đôi mắt dài hơi xéch.

Khi mới chập chững bước vào nghề, Trọng Minh đã gặp phải, cũng như các bạn đồng nghiệp, nhiều khó khăn trở ngại trong việc lựa chọn một vai trò thích hợp. Nhưng, giờ đây, thiên hạ thi nhau xây dựng những cuốn phim độc đáo quanh ngôi sao sáng chói của chàng. Theo đoàn lên tới đây, nội tâm chàng trai trẻ đã được hai động cơ thúc đẩy. Thứ nhất: được làm việc với người bạn thân, Võ Mạnh Tôn tức Giám đốc Hoàng Yến điện ảnh Công ty. Sau đến, là vai trò Dũng, người hùng trong chuyện phim “Đất Nghịch” trích ở cuốn tiểu thuyết “Đất Nghịch” hiện đang bán chạy nhất trong toàn cõi Việt Nam. Rồi tới khi đặt chân lên phần đất làng Trung Quyết này, Trọng Minh nhận thấy ánh sáng mặt trời, lọc qua màu xanh sắc lá cây, khác hẳn với ánh sáng mặt trời trơ trẽn tại Saigon. Và trong làn ánh sáng mát dịu màu lá cây ấy, chàng trai ngót 30 tuổi đã gặp được khuôn mặt vô cùng tươi đẹp: Chi Lan.

Võ Mạnh Tôn, cùng một quan niệm, cùng một khuynh hướng với tác giả cuốn “Đất nghịch” nên đã chọn làng Trung Quyết làm bối cảnh thực, trăm phần trăm có thực, cho cuốn phim “Đất Nghịch” của mình. Và để giải quyết vấn đề trụ sở cho đoàn chuyên viên dưới quyền, chỗ để đồ nghề, dụng cụ, Mạnh Tôn đã xin phép Chánh quyền địa phương hạ trại trên một cánh đồng cỏ rộng rãi mát mẻ tại khu phía Tây làng. Riêng chàng và hai tài tử cốt cán, Trọng Minh là

một, thuê mấy căn nhà rộng của dân trong làng để tạm trú.

Cài nốt chiếc khuy “măng sét”, choàng chiếc “vét tông”, Trọng Minh bước ra khỏi căn lều vải, nhắm hướng nhà thờ có cái gác chuông kiến trúc hình vuông cao vượt hẳn những mái nhà, tường xây bằng đá xám. Chỉ còn non trăm thước nữa tới nơi, đã trông rõ đám người tụ tập trước sân giáo đường. Đột nhiên, Trọng Minh nhận ra viên hương quản Đặng Sâm đang sầm sẫm tiến lại phía chàng.

Đặng Sâm dừng lại giữa lối đi của chàng trai:

- Cậu Trọng Minh ! Cậu đi đâu vậy ?

Thường ngày, tay ủy viên cảnh sát xã này là một người rất vui tính, hay đến phim trường nói chuyện phiếm. Bữa nay, nét mặt y nghiêm trầm khiến nụ cười phác dờ trên môi chàng trai tắt lịm:

- Hả ? Đi đâu ! Hôm nay sao ông Sâm lại phải hỏi kỹ thế ? À .. tôi tới nhà thờ.

Đôi mắt viên hương quản vẫn đăm đăm nhìn không chớp vào đôi mắt người đứng trước mặt:

- Đứng ! Cậu Minh ! Tôi ngại lắm. Xin khuyên cậu một điều: Đừng tới đó.

Sấn trớn, chàng trai dậm chân đặt bước. Viên hương quản họ Đặng án ngữ ngay trước mặt. Lỡ đà, Trọng Minh hơi cúi:

- Ông Sâm định cấm cản tôi chắc ?

- Tôi đâu có quyền cấm cản cậu. Cậu cứ nói quá. Có điều có điều, nếu cần, tôi sẽ cản cậu thật đấy. Cậu đừng nên tới đó thì hơn.

- Đừng nên tới ? ... Tôi quen với Chi Lan mà !

- Tôi biết. Nhưng chỗ anh em, cậu Minh. Cậu nên quay trở lại phim trường thì hơn.

Rồi, dứt tia nhìn khỏi đầu mũi giày “bốt đờ xô” dính đầy bùn đất,

Đặng Sâm ngó ngay mắt Trọng Minh, nói nhanh:

- Như vậy, đỡ nguy hiểm cho cậu hơn.

Chàng trai khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt quắc lên:

- Ông tử tế lắm ! ... Nhưng tôi lại cứ thích đùa với nguy hiểm kia chứ. Tuy nhiên ..

Hương quán Đặng Sâm ngắt lời Trọng Minh. Ngón cái và ngón trỏ bàn tay trái không ngớt mơn man viền râu con kiến nằm trên môi trông rất bướng:

- Chuyện đó đâu phải chuyện đùa hả cậu Minh? Hừ ! Cái chết đột ngột của Chi Lan, rồi niềm đau xót của Lê Phi, cha con nhỏ. Đâu phải chuyện thường, cậu Minh? Mới chân ướt chân ráo tới vùng này, cậu chưa thể hiểu được chúng tôi đâu.

Chàng trai thâm giật mình. Phải rồi ! Khi mới gặp mặt nhau, Chi Lan cũng đã từng nói với chàng như vậy. Nàng cũng dùng những chữ giống hệt như của Đặng Sâm vừa nói.

Một câu hỏi vượt khỏi vành môi chàng thanh niên:

- Vậy ra các đồng bào, dân làng ở đây không giống các người ở chỗ khác ?

- Có thể như vậy đó cậu. Ở nơi hẻo lánh này, chúng tôi sống biệt lập. Đồng bào địa phương khác ít đi lại, ít biết đến chúng tôi. Mà có lẽ chúng tôi còn ít hiểu biết người ở nơi khác nữa đó.

Đưa tay quơ quơ chỉ về dãy núi cao phía xa xa, nơi có những khoảng cây xanh và nâu lẫn lộn, hương quán họ Đặng “giải thích”:

- Cách đây gần 10 năm, cảnh sát vây bắt một tay cường đạo, tại kia, khoảng núi rừng âm u đó. Tay cường đạo ấy đã được chúng tôi tặng cho cái mỹ hiệu “thảo khấu anh hùng” ở cái điểm là y hay chọc phá tụi tham quan ô lại và bọn nhà giàu trọc phú. Có điều đáng tiếc là y đã phạm tội giết người. Một điều mà pháp luật không tha thứ. Có lẽ cậu đọc báo cũng có nghe tin chứ. Khi bị vây khốn, y đã ngậm nòng súng mà lầy cò, lựa chọn cái chết tự do. Trong thời gian tay thảo khấu anh hùng trốn tránh, ẩn núp quanh đây, tụi tôi biết cả đấy,

nhưng không nỡ tố cáo với nhà chức trách...

Trọng Minh lại gật đầu:

- À, à. Tôi nhớ ra rồi. Hồi đó, qua tin tức trên báo tôi cũng được biết.

Nhưng chuyện đó đâu có ăn nhập gì tới vụ Chi Lan ?

- Cậu vẫn chưa nhận ra điểm “ăn nhập”? Đây này, Lê Phi, cha con bé, cho rằng không phải con gái y tự tử, mà nó bị chết vì một tên bất lương nào đó. Nói cách khác cho rõ hơn: Một tên nào đó đã hạ sát con Chi Lan. Do đó, Lê Phi phải báo thù cho con. Một mối tử thù.

Hừ ! Hắn đang đi tìm đối tượng của mối tử thù đó, tức là kẻ dính líu đến cái chết của con gái yêu của hắn. Tôi ngại cho cậu là vì thế.

Trọng Minh hơi cau đôi chân mày nét mặt:

- Ủa ! Nhưng tôi có liên hệ gì đến cái chết của nàng? Tôi có trách nhiệm gì đâu ? Ông hương quản đã nói thực thì tôi cũng xin không dấu diếm gì ông hết. Tôi không có một hành động gì trực tiếp hay gián tiếp liên hệ tới cái chết của cô gái đó cả. Trái hẳn thế ...! Vì, tôi ...tôi yêu Chi Lan mà.

Cả xóm làng như hầy còn say ngủ. Con đường đất đỏ uốn lượn nằm ườn. Mặt đường vắng hoe. Biết đâu đó lại chẳng chỉ là vẻ mặt bên ngoài mà thôi. Đúng thế! Cánh màn gió trên nhiều khung cửa sổ thỉnh thoảng lại lay động. Qua các khe cửa, vẫn có những con mắt chăm chú nhìn ra. Đúng thế ! Danh dự, mối tử thù của người cha chết con cũng là danh dự, mối tử thù chung của mọi người dân làng Trung Quyết.

Giọng nói ông ủy viên Cảnh sát có vẻ mệt mỏi:

- Tôi tin lời cậu, cậu Minh. Từ ngày biết cậu, tôi vẫn tin lời cậu nói, nếu không, tôi đã không tới đây gặp cậu để nói một đôi lời. Và cũng vì tin cậu, quý mến cậu, mà tôi mong rằng cậu hãy rời khỏi nơi đây, càng xa càng tốt, càng sớm càng hay đó, cậu Minh. Tôi thành khẩn mong rằng khi Lê Phi khám phá ra sự thật thì ... trong cái vòng sự thật hắc ám đó ... không có cậu dính líu vào. Tôi thiết tha cầu mong

như vậy. Mà không biết sự thật sẽ ra sao đây chứ. Còn bây giờ, cậu Minh, xin cậu hứa với tôi hai điều.

Một cách vô thức ông hương quản Đặng Sâm cũng cảm thấy vụ Chi Lan tự tử bằng cách treo cổ có nhiều uẩn khúc không dễ gì giải thích nổi. Và rồi thế nào cũng xảy ra nhiều sự thật bất ngờ.

Trọng Minh cất tiếng hỏi:

- Những điều gì, ông Sâm ?

- Thứ nhất: cậu chớ tới nhà thờ lúc này. Thứ hai: cậu phải hết sức đề phòng. Nói cho rõ hơn, chớ nên đi lang thang một mình tới những nơi vắng vẻ, ruộng bãi hoặc bìa rừng tịch mịch. Bụi cây nào cũng có thể ẩn dấu một cái nòng súng bên trong cả đó.

Chàng tài tử điện ảnh khẽ la:

- Vô lý quá !

Đặng Sâm cười nhạt:

- Cái chết của con Chi Lan chẳng vô lý đó sao? Và việc cần là phải tìm ra những cái vô lý đó. Tôi e rằng Lê Phi sẽ nôn nóng làm gấp đấy. Hừ ! Dục tốc thì bất đạt. Sự đổ vỡ đáng tiếc sợ khó lòng tránh được... Nhưng, dù sao tôi cũng sẽ cố gắng can thiệp kịp thời ...

Trọng Minh ngơ ngác:

- Ông hương quản nói lạ. Cũng còn có pháp luật chứ.

Đặng Sâm khẽ nhún đôi vai rộng. Ý nghĩa cái nhún vai ấy rất khó xác định.

Nhưng, có thể tạm đoán là: “Hừ. Quan xa bản nha gần, làm sao cậu trai lạ này hiểu được”.

- Tôi cũng từng đặt câu hỏi như thế đó ! .. Thôi, tới đâu hay đó. Bây giờ về đã, nghe cậu Minh. Anh em mình sẽ gặp lại nhau sau.

- Vâng ! Tôi cũng mong gặp lại ông hương quản ! ... Có lẽ ông có lý, mà cả ông Lê Phi và các người kia họ cũng có lý lẽ riêng của họ.

Nếu xét thấy cần phải điều tra tìm hiểu thì cứ việc điều tra tìm hiểu.

Biết được cái gì tôi sẽ giúp cái đó, Chi Lan không đáng bị chết oan tức tưởi như vậy.

Đất Nghịch

Chương 2

Có tới ngót một tiếng đồng hồ rồi, họ không trao đổi với nhau quá ba câu. Tuy muốn nói nhiều, nhiều lắm, song, hình như họ không biết nên bắt đầu chuyện từ chỗ nào. Một lý do nữa khiến không ai buồn cất tiếng: sự trống rỗng của gian nhà quá rộng.

Cánh cửa lớn, khi khép lại, ngăn cách hẳn họ với làng mạc thôn xóm. Sự thương mến, tình bằng hữu không còn nữa để mà sẵn đón, bao quanh, “quấy rầy” họ. Chỉ còn trơ lại mấy người với nhau, hết phải giữ gìn, kè né gì hết. Họ tự do buông thả tâm linh và thể xác như một người bị thương quay lại với vết thương của mình, khi mọi người viếng thăm đã ra về hết.

Cái nó khiến cho họ xúc động hơn hết là khoảng không gian quá lớn, quá rộng của gian nhà. Hai ngày liền, trên chiếc giường trải khăn trắng tinh kia, Chi Lan nằm im lặng trong giấc ngủ ngàn thu. Chuỗi tràng hạt nằm len vào giữa hai bàn tay chấp lại. Sau đó là chiếc quan tài kê giữa nhà. Và khi đám tang cử hành, quan tài được chuyển đi, bốn bức tường hình như lùi hẳn ra xa hơn rộng thêm mãi khoảng không gian ở giữa.

Nhìn quanh quẩn, những người ở lại chỉ thấy được cái ghế Chi Lan vẫn thường ngồi, chỗ Chi Lan vẫn nằm hàng đêm, chiếc áo len trắng đan dở cô gái vẫn để trên nóc tủ chè, như chờ đợi đôi bàn tay với những ngón tay nuột nà quen thuộc.

Có tiếng xe ngựa đi ngang trước cửa vườn. Trục bánh rít lên ken két. Sỏi đá bị vành bánh xe bằng sắt nghiền nát, kêu rào rào. Ông Lê Phi nhận ra tiếng bước chân ngựa của già Thoại. Nếu là hôm khác, ông đã chạy ra kêu già Thoại vào uống ly rượu thuốc cho khỏe. Nhưng bữa nay, như người kiệt lực, đôi vai ông xụi xuống, đầu cúi gằm, không nhìn thấy cả khẩu súng săn đặt nằm dài trên mặt bàn.

Bà Liên (vợ ông Lê Phi, mẹ ruột của Chi Lan, Chi Thoa) chỉ lên bàn:

- Anh lau súng chưa thể ?

Câu hỏi phát ra từ khóe miệng của người đàn bà đứng tuổi nhưng vẫn còn xinh đẹp, không những phá tan được bầu không khí im lặng nặng nề mà lại còn ngụ nhiều dụng ý khác. Thiếu phụ hiểu chồng hơn ai hết. Bà đã lựa chọn từng chữ trước khi nói. Những chữ có khả năng thúc đẩy người chồng phải hành động chứ không thể ngồi

ủ rũ bất động như thế kia. Đồng thời câu hỏi của người vợ đã đặt lại cả một vấn đề. Một vấn đề nóng bỏng.

Cả hai vợ chồng đều ngẫm hiểu như thế, nhưng không ai nói ra miệng. Khẩu súng săn đã nhắm nhụi bóng loáng. Tuy nhiên, Lê Phi vẫn nói với vợ:

- Ủ ! Anh đi lau chùi nó bây giờ đây !

Dứt lời, ông đứng lên, kéo ngắn tử buýp phê, lòi ra: mỡ, nùi giẻ, cây thông nòng. Rồi hí húi tháo từng bộ phận, lau lau chùi chùi. Công việc hơi thừa đó diễn ra trước mắt mấy người đang đứng im như tượng đá.

Chợt, có tiếng Giậu, vị hôn phu của Chi Lan:

- Con chỉ thích ..

Hai mươi sáu tuổi, Giậu có một thân hình lực lưỡng, khỏe mạnh vô cùng. Từ lâu lắm rồi, anh ta đã quen với những công việc nặng nhọc. Công việc nặng nhọc? Đúng như vậy! Những công việc nó đòi hỏi người làm phải có sức khỏe ..như trâu mới đảm đương nổi. Các cụ thường chẳng hay nói: “Nhất thổ nhĩ mộc” đó sao.

Chiếc áo “vét”, ít có dịp dùng tới, khiến cử động của chàng trai đồng ruộng vướng víu khó khăn. Giậu cởi phất ra, vắt áo lên tai ghế.

Dưới làn vải sơ mi trắng hơi mỏng, có thể trông thấy rõ lằn những bắp thịt cuộn cuộn. Gã con trai ưỡn lồng ngực, hít không khí, nhẹ thở ra một hơi thật dài. Anh nói tiếp câu bỏ dở:

- Con thích tưởng tượng rằng Chi Lan chỉ chạy chơi quanh quần đầu đó, sắp sửa trở về đây !

Tiếng người cha cô gái:

- Đúng đó, cháu Giậu ! Con Chi Lan vẫn còn sống mà ! Chẳng trở về đây thì còn về đâu nữa. Nó còn nhà nào nữa ngoài cái nhà này.

- Và Chi Lan đã hứa hôn với cháu !

Cả một chuỗi ngày tươi đẹp ngồn ngàng sống lại trong tâm trí chàng trai chất phác ...

Lúc đầu, Giậu không bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể được may mắn đến thế. Trong ký ức anh ta, bóng hình một chàng trai nhút nhát, hể đứng trước mặt con gái là y như đổ mặt tía tai, hăm hờ rình đón người trong mộng đi qua. Để rồi khi đối diện, những câu nói học thuộc lòng, ôn đi ôn lại có tới hàng trăm lần lầ lầ như cháo, bỗng dưng trồn đầu mất sạch, chỉ còn lại những âm thanh ú ớ không đầu không đuôi.

Chi Lan ra tỉnh học. Không những đã học được nhiều điều bổ ích trong sách vở, nàng lại còn học được cả cách bới tóc, điểm trang, phục sức gọn ghẽ mà vẫn thướt tha, rần rỗi mà vẫn dịu dàng như trăm ngàn các cô thiếu nữ tỉnh thành. Chi Lan đẹp, hoạt bát, hiền hòa và thật nhạy cảm. Những ngày đầu, chàng trai thôn dã chỉ lo lảng đời sống nơi đồng bãi quê mùa sẽ khiến cô gái đẹp có cảm giác như một con chim trời bị nhốt vào lồng. Chim bị nhốt lồng thì

sao ? Chẳng sao hết ! Có điều con chim bị tù hãm nào cũng chỉ chăm chăm chờ đợi một bàn tay vung về vô ý để hở cửa lòng là tức khắc chui tọt ra, vỗ cánh tung trời, bay đi mất hút.

Không, trái hẳn thế ! Cô gái văn minh, học thức ấy lại yêu mến hết sức cảnh đồng quê man dại, những hàng dừa cao lả ngọn dừa giỡn với nắng mai, in bóng lá xanh trên nền trời màu lơ nhạt. Không quá ngây thơ như những cô bạn đồng trang lứa nặng óc mê tín dị đoan, nhưng Chi Lan cũng đã nhiều lần thăm “hỏi thăm” những con chim khanh khách thường đến đậu trên cành cây soan trong vườn: “Bao giờ hả khanh khách? Bao giờ mới có “khách lạ” tìm đến chơi mà chim cứ kêu gọi báo hiệu hoài mãi thế ? Không quá mê tín dị đoan như các bạn, nhưng cô gái lại hay đùa nghịch bằng cách thả hai hạt thóc giống vào nước trong một cái ly. Trên mặt nước rung rinh, hai hạt giống quý ấy chụm đầu vào nhau thật nhiều lần là triệu chứng yêu nhau tha thiết của chàng trai nào đó sẽ tìm đến Chi Lan một ngày không xa lắm.

Chàng trai tên Giậu vẫn triền miên trong giấc mộng ngày qua Một hôm, cách đây đúng hai tháng, anh đã năn nỉ ông chú ruột. Ông chú ruột thương đứa cháu mồ côi, hiền lành chịu khó, đã đến gõ cửa đặt chân vào gia đình của ông Lê Phi. Một sự lạ ! Hình như cả nhà ông Lê Phi đã đoán trước là thế nào cũng có một ngày vui như ngày hôm ấy. Và hình như mọi người có ý chờ đợi cụ già đến nói đôi lời gần bó. Phải! Đây, cũng bên cái bàn gỗ gụ đen bóng này, cụ già đã nói lên những lời lẽ giản dị nhưng nhiệt thành, bộc trực nhưng ôn nhu đúng mức. Cụ ước hỏi Chi Lan cho cháu trai của cụ. Mười lăm ngày sau, hai họ tổ chức lễ dạm ngõ ...

Gã thanh niên cất tiếng nói, nhưng miệng vẫn không mở lớn:

- Bác nói đúng. Chi Lan chẳng trở về đây thì còn trở về đâu nữa.

Em vẫn là con gái bác, cũng như đã là ...vợ của cháu. Vậy thì bác cũng phải cho cháu hai viên đạn để cháu hạ “tên đó” chứ.

- Không được ! Đây là mối tử thù của riêng mình bác .. chưa phải của cháu. Bác cảm ơn cháu nhiều lắm, nghe Giậu. Nhưng bác chỉ có thể chấp nhận một điều: để cháu cùng chia sẻ nỗi buồn đau tang tóc như thế đã là người trong nhà rồi vậy thôi.

- Vâng, nếu thế, giữa hai bác cháu mình, người cảm ơn phải là cháu mới đúng.

Hai bàn tay Giậu buông thõng nơi đầu hai cánh tay to lớn. Hai bàn tay ấy bỗng nắm chặt, thật chặt, gân guốc, vĩ đại như một đôi “trùy gỗ” từ từ nhấc cao ngang tầm đôi mắt long lanh:

- Cháu mà tóm được cổ nó thì ...

Chết, dĩ nhiên rồi. Nhưng đâu có thể chết dễ thế, đâu có mau chóng đến thế được.

Sau câu nói hằn học, lại là không khí im lặng. Cái không khí im lặng mà ông Lê Phi e sợ hơn cái gì hết.

Đưa mắt lơ lảo nhìn quanh, ông ta bất giác nói mà như la lớn:

- Trời ơi ! Nhà sao coi bộ rộng quá vậy nè ?
Cô bé Chi Thoa cũng có mặt tại đó, đứng khuất một chỗ. Em nhỏ có cảm giác nỗi buồn của mình còn ghê gớm hơn của bất cứ ai trong nhà này. Vì lẽ, ngoài cái buồn nhớ chị, Chi Thoa lại còn cái buồn ... “hình như em bị bỏ quên”. Nhìn nét mặt đau thương của cha mẹ, Chi Thoa tưởng chừng như hai ông bà chỉ có mỗi một đứa con. Một đứa con gái. Và đứa con gái ấy đã nằm sâu trong lòng đất lạnh.
Cô bé thần thờ bước tới, với tay lên nóc tủ vớ chiếc áo len đan dở. Em ngồi vào ghế cô chị vẫn thường ngồi, chăm chú so mũi kim đan. Hết thấy mấy động tác, Chi Thoa đều thực hiện với một dụng ý. Ông Lê Phi chợt có cảm giác trái tim mình như có ai vừa bóp mạnh một cái.
Chút xíu nữa thì ông đã la lên: “Để đó đi !”. Liếc nhanh mắt ngó cặp môi cha đang run rẩy, Chi Thoa đã ngầm đoán được từng tiếng ông sắp thốt ra, nhất là em có cảm giác “thấy” được cả những tiếng đó.
Nhưng lại:
- Ờ, ờ, tốt lắm. Chi Thoa ! Con cố đan nốt cái áo đó đi, nghe.
Câu nói trái ngược hẳn với câu em đoán ngầm cũng chưa khiến được cô bé hoàn hồn. Hai giọt nước mắt rớt nhanh xuống gò má. Chi Thoa thốt lên: “Ba !”. Và ngã vật vào vòng tay cha, vùi mặt vào ngực cha, khóc nức nở.

Nhiều người vẫn quan niệm rằng, kỷ niệm chỉ có thể sống lại được nhờ hình ảnh. Có khi không cần phải là những hình ảnh quan trọng nữa. Chỉ một hình ảnh chi tiết nhỏ thôi cũng đã đủ.
Người cha, một tâm hồn chất phác, bình dị, không cần phân tích mà cũng không biết phân tích điều nhận xét vừa nêu trên. Ông chỉ biết rằng mỗi khi “nhìn thấy” trong tâm óc, đôi bắp chân xám ngoét, đôi bàn chân, một bên còn mang dép, một bên không, là ông lại không thể nào cưỡng nổi sự lôi kéo trở về với những phút giây của mấy hôm trước. Lê Phi đành buông tay nhắm mắt chìm sâu vào cơn ác mộng quá khứ hãi hùng...
Hôm ấy ... ! ...
- Quái ! Con Chi Lan đi đâu thế hả mình ?
Bà Liên đặt ly nước cháo nóng pha sẵn đường lên bàn, trước mặt chồng:
- Em không biết nữa. Em cũng mới đi về đây này.
Mỗi khi đi đâu về, ông Lê Phi có thói quen thích uống một ly nước cháo lọc pha đường, thật nóng. Nhấp từng ngụm nhỏ, đôi mắt nhìn

vợ triu mến, ông thong thả nuốt chất nước béo bở ngon lành. Nhìn nét mặt vui vẻ của chồng, bà Liên cũng biết là không thấy mặt con gái lớn nên ông hỏi vậy thôi chứ cũng không có gì quan hệ lắm. Lúc đó, Chi Thoa ở ngoài bước vào. Không thấy cô chị đâu, ông Lê Phi lại hỏi. Câu hỏi bằng quơ, không hẳn hướng vào ai, vợ hay cô gái nhỏ:

- Nó làm cái gì ở đâu thế hả ?

Chi Thoa nhanh miệng trả lời cha:

- Con vừa mới thấy chị Lan quanh quần gần cái vựa rơm đó mà, ba. Người cha mỉm một nụ cười bao dung, đôn hậu, đưa tay khẽ nín vai vợ, nói nhỏ:

- Chắc lại có thằng nỡm Giậu ở đó rồi.

Bà Liên âu yếm ngó chồng:

- Chớ còn gì nữa.

Câu nói vừa thoát khỏi vành môi, ông Lê Phi chợt cảm thấy, rất nhanh, nơi trái tim nhói một cái. Nhẹ thôi. Một cái nhói rất nhẹ rất thông thường nơi nội tâm của bất cứ người cha nào cưng con gái mà đưa con gái yêu quý đó lại sắp sửa xa mình để về làm dâu con người khác.

Ông đứng lên, vừa bước ra cửa vừa nói:

- Tôi đến đó nghe mình.

Hai tay thọc túi quần dạ xám, ông Lê Phi thong thả đặt bước. Một lúc sau, khi tới gần bức tường đầu hồi vựa rơm, bức tường rêu bám xanh rì, vôi vữa đã tróc từng mảng lớn để hở cả lớp gạch đỏ bên trong, ông chúm môi huýt gió một điệu cổ nhạc. “Để tụi nó nghe tiếng đờ phải bồi rồi !” Vừa nghĩ như thế ông Phi vừa trỗi cao tiếng nhạc miệng để ... báo động. Không một điểm gì chứng tỏ là bên trong vựa rơm có người. Cánh cửa lớn bằng gỗ cũ kỹ lâu đời, đóng im ỉm.

Người cha ngần ngại không dám sọc vào ngay. Ông ngại sẽ khiến Chi Lan xấu hổ khi bị “bắt quả tang”? Không phải ! Chính là ông ngại cho ông ! Đúng thế ! “Xưa kia, ai cấm duyên ông, bây giờ ông già, ông lại cấm duyên con ...”. Câu tục ngữ còn rành rành ra đó ! Bất giác, người cha lắc đầu thật mạnh. “Con gái mình, mình nuôi dạy nó từ tấm bé, biết rõ nó quá mà, khi nào nó lại dám có ý nghĩ như thế đối với mà nó yêu quý ngang với mẹ nó”.

Lê Phi háng giọng cất tiếng gọi vừa nghe:

- Chi Lan !

Trụ cửa rít lên ken két khi cánh cửa bị đẩy từ từ. Ông Phi lại tự nhủ một lần nữa: “Hôm nào phải tra dầu mỡ vào mấy cái cối trụ sắt này mới được ! Khô queo hà !”

Thế rồi, chỉ mấy giây đồng hồ sau, giữa cái tranh tối tranh sáng bên trong vựa rơm, người cha đã trợn mắt muốn rách khóe, miệng há hốc, lưỡi rụt vào như muốn tê liệt luôn khi nhìn thấy đôi bắp chân lộ lộ, một bàn chân tuột mất chiếc sandal. Thân thể Chi Lan lúng

lẳng ở đầu một chiếc dây thừng, khế đu đưa, đu đưa như quả lắc của một chiếc đồng hồ treo vậy.

Một bàn chân tuột mất chiếc sandal, chi tiết khá kỳ lạ. Về sau, người ta đã tìm ra chiếc sandal, văng ra gần đó, cách khoảng hai thước, lấp dưới những cọng rơm. Có thể là Chi Lan đã đẩy dựa khiến dép tuột văng đi. Chưa biết !

Lúc đó, như nổi cơn điên, ông Lê Phi nhảy chồm tới. Lưỡi dao găm sắc như dao cạo cào nơi tay mặt của ông cửa ngang chiếc dây oan nghiệt. Cánh tay trái người cha ôm quàng eo lưng con gái. Đến khi những sợi cuối cùng đã đứt hết, lực lưỡng khỏe mạnh như ông mà cũng còn phải lảo đảo chới với, vì thân thể Chi Lan đã mềm oặt, rũ xuống như một mớ dưa héo, nặng ghê gớm, tứ chi mềm nhũn như chân tay con búp bê bằng vải. Lê Phi đặt con gái trên đồng rơm, đưa tay giật nhanh vòng dây thòng lọng... Muộn mất rồi !

Muộn mất rồi !

Chợt nhận ra là đã muộn mất rồi, không còn thể nào cứu vãn được nữa, ông Phi đã lao mình chạy vụt ra ngoài, phóng về nhà. Sự việc xảy ra vô cùng đột ngột, vô cùng khó hiểu khiến ông còn biết phản ứng thế nào ngoài một cách duy nhất là gầm lên, hét lên: “Tại sao vậy ? Trời ơi ! Tại sao vậy ? Hả trời !”

Tiếng la hét “Tại sao vậy” chỉ được trả lời bằng một phát nắm tay đấm mạnh xuống mặt bàn. Tiếng “thình” như súng đại bác nổ khiến ông Phi tỉnh mộng. Giọng nói cố dần, nhưng âm thanh vẫn phảng phất dư vị cơn ác mộng:

- Ủ, thử hỏi tại sao chứ ? Hả mình, hả Liên ? Con của chúng ta chết. Mà tại sao kìa ? Anh muốn biết, anh cần biết ? Cái đó còn quan trọng hơn là việc rửa thù cho nó nữa !

Bà mẹ gật đầu:

- Đúng ! Anh nói đúng !

Trong chiếc áo dài bằng lụa đen, bà Lê Phi trông nhỏ hẩn đi. Nét người đã thanh lại càng thêm mảnh dẻ. Cặp mắt to, đẹp, đỏ hoe, nhưng bà không khóc nữa.

Tiếng chàng rề rụt:

- Tại sao ? Tại sao ? ... Rồi nó sẽ không nói cho con !

Người cha nhìn lên:

- Có chứ ! Cháu Giậu ! Rồi nó sẽ phải nói !

Nắng buổi giữa trưa như đổ lửa xuống thôn làng. Trên đồi cao, trong nghĩa trang, mình để trần tròng trực, ông thợ già xúc những xẻng đất cuối cùng. Nấm mộ đã khá cao, vùi sâu chôn chặt thân xác Chi Lan, nhưng vẫn không thể vùi chôn “bài toán đố” về cái chết bí mật của nàng. Bài toán khó ấy cần phải giải cho bằng được, phải

giải bằng được, với bất cứ giá nào.

Lê Phi lặp lại, giọng nói như quất, như vụt:

- Phải tìm cho ra ! Phải tìm cho ra !

Cứng cỏi, lì lợm như Giậu, khi nghe cái giọng nói ấy cũng cảm thấy thính giác thần kinh không khác dây đàn bị căng lên hết cỡ.

- Bác cứ thế, không chừng sẽ đau nặng và rồi tất cả mọi người cũng quy luôn đó bác !

Người cha đau khổ gật gật cái đầu:

- Cháu nói có lý ! Hừ ! ... Có một điều này bây giờ bác mới thấy rõ.

Cha mẹ, con cái vì sống gần bên nhau, thường là không để ý theo dõi nhau nhiều. Do đó, con cái nhiều khi có biến cải đổi thay mà mẹ cha không nhận thấy. Hoặc giả, khi nhận thấy thì đã quá muộn. Con Chi Lan cũng vậy ! Tâm tình nó chắc chắn đã đổi khác mà bác không nhận ra. Do đó, bác muốn biết, cần biết lý do cái chết của nó. Vì bác cũng có phần nào trách nhiệm vào đó.

- Trách nhiệm? Bác cũng có phần trách nhiệm?

- Ờ, bác, cháu và tất cả mọi người chúng ta đây nữa !

Xô ghế đứng lên, ông Phi bước tới, đưa bàn tay nước da màu nâu sậm, kéo tấm màn gió.

Giậu bước theo. Anh đặt một bàn tay lên vai người đàn ông mà anh không còn hy vọng gọi là “ba” nữa.

- Bác nghĩ kỹ chưa ? Liệu chúng ta có quyền tìm hiểu mọi điều bí mật về đời sống tâm tình của Chi Lan không ? Vì chính nàng, nàng cũng không muốn thổ lộ ra kia mà.

Ông Lê Phi quay lại:

- Riêng bác, bác không nghĩ thế ! Bác chỉ biết là bác có bốn phận phải rửa hờn cho vong linh nó được ngậm cười nơi chín suối.

- Cháu tán thành lời bác nói. Và sẽ giúp bác một tay. Hiện thời bác cháu mình đã biết được tên đó là ai rồi, phải không bác ?

- Ừ !

- Vậy thì xong rồi.

Tiếp theo câu nói của Giậu là sự im lặng nặng nề. Một sự im lặng đầy đe dọa cho tính mạng của một người nào đó.

- Xong rồi ? Sự việc không đơn giản thế đâu, Giậu à ! ... Hay, nói cho đúng hơn, bác không muốn sự việc lại đơn giản như thế.

- Bác nói sao ? Cháu chẳng hiểu gì cả

- Bác đã hứa với cha Mạnh: “không khi nào kết án mà lại không nghe bị can tự biện hộ !” Và bác luôn luôn chủ trương “đã hứa là phải làm”. Cũng như lời bác đã hứa với ông chú cháu đó. Cứ yên trí đi, nghe Giậu.

Chàng trai thôn dã hạ bàn tay đặt trên vai người đàn ông xuống. Hai bàn tay to lớn gân guốc lại nắm chặt.

- Vâng ! Bác đã muốn như thế thì y sẽ phải nói. Thế nào y cũng sẽ phải nói.

Đồng hồ thông thả gõ 12 tiếng. Giờ thường ngày Chi Lan sửa soạn

bàn ăn. Cô bé Chi Thoa mở tủ lấy ra bốn cái chén ăn cơm. Không quay lại, nhưng em cảm thấy tia mắt của mọi người chằm nóng như hơi lửa phía sau gáy. Những tia mắt lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy Chi Thoa bày lên mặt bàn ... bốn cái chén. Cô bé thông minh lắm, nói ngay:

- Anh Giậu ở lại đây ăn cơm, phải không má ?

Đất Nghịch

Chương 3

Trăng rải trên cánh đồng cỏ một màu sáng bạc. Lùm cây, cụm cỏ rải rác soải dài tới sát chân ngọn đồi thấp. Một con cú mèo, chốc chốc lại “hú” lên một tiếng sầm thẳm. Âm thanh khan đục vắng trong không trung như tiếng rên của một người ốm nặng.

Trên nấm mồ mới đất còn sộp, người ta đã trồng một cây thánh giá, ghi trên một mảnh gỗ bào nhẵn nhụi bốn chữ LÊ THỊ CHI LAN. Bên dưới là hai dòng chữ số chỉ hai năm cách nhau không xa lắm: 1951-1972. Quanh chân nấm mồ, người ta đã xếp những viên đá tảng màu trắng. Thoáng trông, có cảm tưởng như một luống đất mới sẵn sàng để gieo hạt trồng hoa.

Chiều đến, khi mặt trời sắp khuất sau rặng núi phía xa, tiếng chuông chiều mộ trầm buồn vắng trong không khí, người ta lại khép chặt, cài then kỹ lưỡng tám cánh cửa có song sắt ra vào nghĩa địa như có ý ngăn cấm mọi người nằm kia, nương theo tiếng chuông ngân, vượt cổng sắt lần mò về cõi dương trần.

Làng Trung Quyết, dưới ánh trăng vàng vạc đã say ngủ. Trong cảnh vật im lặng, chỉ có tiếng nước từ máy nước nhều ra róc rách.

Trong đêm thanh vắng, vắng lên tiếng nói của Giậu:

- Vâng, vâng ! Cháu phải đi với bác chứ. Cháu chỉ đợi có thể thôi mà ! ... Có điều, tại sao bác lại không cho cháu xách súng theo ?

Ông Lê Phi lăm lăm bước đi, không nói một tiếng. Thực ra ông cũng chẳng có gì cần phải dấu diếm, chẳng có gì phải ngại có người trông thấy. Mà liệu có ai bắt gặp được cái giờ khắc đêm hôm khuya khoắc như thế này ? Nhưng, bản tính thận trọng cố hữu, ông men theo bóng tối dưới các mái hiên nhà, nhẹ nhàng tiến bước. Từ lúc chạng vạng, ông chờ đợi mãi giây phút này. Giây phút dân làng đã chìm sâu trong giấc ngủ ngon.

Căn nhà của ông Hai Bé đẹp nhất làng. Căn nhà độc nhất có thêm một tầng gác rộng. Lê Phi dừng bước nơi trước cửa, khẽ gõ vào cánh gỗ. Thời gian ánh chớp, cánh cửa đã mở toang. Hai Bé vẫn chờ đợi ông từ lúc nào.

Người đàn ông bước vào, cất giọng trầm trầm:

- Đừng buồn tôi nghe, anh Hai.

- Đâu có. Tôi đã chẳng sẵn sàng phụ anh một tay đó sao ? Có điều ... tôi chỉ xin anh chớ ...

Hai Bé không nói hết câu. Lời nói đang trôi, tới đó, đột nhiên tắt nghẽn. Nhưng không sao, ông Lê Phi đã đoán được ý bạn:

- Anh Hai cứ yên tâm. Tụi tôi chỉ dẫn nó đi thôi mà.

Hai Bé khẽ chép miệng:

- Nếu đúng là hần thì .. chắc, chắc. Ất là sẽ rắc rối lắm đấy.

Lê Phi trừng mắt:

- Tại sao ?

- Gã này hiện đang nổi tiếng. Tôi thấy hình hần in trên báo luôn luôn. Rồi sẽ rùm beng lên, mệt lắm.

Trong tâm hồn chất phác của người đàn ông khoác khẩu súng săn, kiến thức, sự hiểu biết về một tài tử sân khấu, một ngôi sao trên vòm trời điện ảnh, thật lờ mờ, chẳng có gì rõ rệt. Tuy nhiên, Lê Phi cũng cảm thấy ông bạn già của mình có lý. Sắc mặt nghiêm trầm, ánh mắt bình tĩnh như một người đã cân nhắc chu đáo hậu quả việc mình sẽ làm, ông thông thả đáp:

- Liệu có rùm beng bằng cái chết của cháu Chi Lan ? Phải vậy không anh Hai? Hậu quả sẽ ra sao tôi không muốn nghĩ đến vội.

Nhưng cam đoan với anh, tôi sẽ thu xếp đâu vào đấy. Không lo xáo trộn gì quá lắm đâu. Thế nào, anh Hai, dẫn tụi tôi lên chứ.

Ba người, nhẹ như ba cái bóng, khẽ bước lên cầu thang. Mấy bậc gỗ rít lên ken két, nhưng không gây nhiều tiếng động.

Tiếng Hai Bé, kèm theo ngón tay chỉ:

- Đó, anh cứ vào. Cửa không khóa, không cài chốt gì đâu.

Bàn tay to lớn của ông Phi nắm trọn quả đấm sứ xoay nhanh một vòng. Một hất khẽ, cánh cửa mở toang. Chiếc giường lớn màu gỗ nâu bóng, trải nệm trắng tinh, chiếm gần hết nửa căn phòng. Ông Hai Bé giơ cao ngọn đèn dầu lửa. Ánh sáng hắt bóng mấy người đứng sừng sững in đậm nét lên vách tường.

Trọng Minh chớp mắt lia lịa. Đầy say ngủ, giật mình thức giấc, ngót 10 giây đồng hồ sau, chàng trai mới tỉnh hẳn. Đồng thời, anh nhận thức rõ tình hình, thấy ba người, rõ rệt nhất là ông Lê Phi, cao lớn, sừng sững hai nòng chĩa lăm lăm. Chàng tài tử điện ảnh khẽ la:

- Các ông định làm gì đây ?

Tiếng ông Lê Phi:

- Dậy đi! Tôi đến tìm anh !

- Nếu tôi không chịu thì sao ? ... A, ông Hai Bé, ông làm ơn tổng cổ mấy người này ra ngoài kia đi !

Giật sếp lại gần. Gã cảm thấy đôi bàn tay ngứa ngáy. Chớp mắt, những ngón tay dài đực đã túm chặt ngực áo của người ngồi trên giường:

- Ra ngoài ? Hừ ! Mày có nghe rõ không, hả ? Tụi tao bảo mày dậy

đi!

Và, cũng trong thời gian ánh chớp, bàn tay phải của Giậu quạt một cái thật nhanh. Trọng Minh vùng tay đỡ cũng thật nhanh, đồng thời, nhảy xuống khỏi giường nằm. Giọng anh hơi run, có lẽ vì giận hơn là vì sợ:

- Lạ quá ! Tôi chẳng hiểu gì cả ! Nhưng, nếu anh muốn đập lộn thì

...

Ông Lê Phi quát lên giật giọng khiến mọi người giật thót mình, khựng cả lại:

- Làm cái gì thế ? Giậu ! ... Mặc quần áo đi cậu kia !

Trong bộ pi-da-ma lụa mỏng kẻ sọc, Trọng Minh cảm thấy hơi lạnh. Cử chỉ thoáng đôi chút ngượng nghịu trước tia mắt người đàn ông đứng tuổi trang phục giản dị, nhưng thật chừng chắc...tay cầm súng. Chàng ta không sợ, lại còn cảm thấy vững tâm là đằng khác. Trọng Minh biết chắc rằng ông Lê Phi đến đây không phải để giết anh. Hoặc ít nhất cũng là ... chưa giết vội. Anh bình tĩnh cất tiếng hỏi:

- Ông là ba của Chi Lan ?

- Đúng !

- Vậy thì được, để tôi mặc quần áo ! Và sẵn sàng đi theo các ông, nhưng với một điều kiện: cho tôi biết trước là đi tới chỗ nào ?

- Tới nhà tôi ! Chúng ta có chuyện cần nói !

Ba phút sau, Trọng Minh đã mặc xong chiếc áo sơ mi và quần da xám. Và khi Giậu giơ cánh tay thô bạo xô mạnh anh ta ra phía cửa, Trọng Minh đã thầm nghĩ: “Thật may, thằng “phu gạo” này lại không cầm súng”. Tay cầm đèn, ông Hai Bé đi dẫn đầu. Tia mắt loang loáng quét một vòng thật nhanh, ông Lê Phi bước xuống sau rốt, ngón tay trở đặt nhẹ lên cò súng.

Trong đầu óc chàng trai tên Nguyễn Trọng Minh lại hiện lên cuộc đối thoại với viên hương quản mới hôm qua đây. Thì ra mọi lời nói của ông ủy viên Cảnh sát đều đúng cả. Dân chúng tại đây vốn sống biệt lập, cách rất xa với thị dân nơi đô hội, chối bỏ mọi tiện nghi của văn minh, gần như lùi hẳn lại với thời cổ xưa hoang dã. Thời gian mà, để chống lại với thiên nhiên, con người chỉ trông nhờ vào sức mạnh của bắp thịt hai cánh tay và chút tia sáng yếu ớt của tâm linh trí óc.

À, thế ra đúng thật! Nhận xét của hương quản Đặng Sâm đã đúng khi ông cho chàng biết là Lê Phi nghi chàng có dính líu vào cái chết của Chi Lan, con gái ông.

Vì hiếu kỳ nhiều hơn vì lo sợ, Trọng Minh bắn khoản tự hỏi: “Thật ra mình có gì thực sự dính líu, có gì thực sự trách nhiệm về cái chết oan uổng của cô gái đó không?” Tìm lời giải đáp cho câu hỏi đó không phải là việc làm trong phút chốc.

Hai Bé đưa tay đẩy cánh cửa. Đêm đã khuya lắm. Ba người bước ra. Trọng Minh đi đầu, Giậu đi giữa. Sau cùng là ông Phi.

Được vài bước, vừa đi, Trọng Minh vừa ngoái cổ lại:

- Coi chừng ! Tôi kêu lên bây giờ đó !

Ông Phi quát mắt:

- Anh kêu là tôi nổ súng tức khắc ! Đừng bức bách tôi phải làm cái việc đó, nghe!

Chàng rề phụ họa:

- Ờ, đừng có bức bách tội này, mất công lắm ! Lợi chút chút thì giờ còn lại, sám hối đi là vừa.

Trọng Minh quay đầu sang ngó Giậu lúc đó đã bước lên ngang hàng:

- Anh là gì với ông này ?

Giậu cau mặt, hai vết nhăn trên trán hằn sâu xuống. Anh ta ngậm miệng. Ông Phi trả lời thay:

- Giậu, chồng chưa cưới của Chi Lan đó !

Trọng Minh khẽ gật đầu:

- À ! Thế đấy ! Ờ, ờ, tôi hiểu rồi ! Chi Lan là vị hôn thê của anh ! Phí quá!

Hai nắm tay vĩ đại của Giậu vẫn nắm chặt từ bao giờ. Chàng ta lùi lại một chút, đâm vút ra rất nhanh, trúng mạng sườn người vừa thốt câu nói trên. Trọng Minh có cảm giác hơi thở mình đứt khúc. Chàng vừa giờ tay đã thấy mũi súng sấn ngóc lên. Hai lỗ mắt đen ngòm tỏa hơi thép lạnh. Lê Phi trầm giọng ra lệnh:

- Có thôi đi không ? Cả hai người ! Tới nhà rồi đây ! Còn cả một đêm nay để nói chuyện mà. Đi đâu mà vội ! Nếu cần, cả ngày mai, đêm mai nữa.

Giọng nói hằn học đượm mùi đe dọa chết choc, khiến Trọng Minh hồi tiếc là đã để họ dẫn đi. Và tại sao chàng lại không kêu cứu ? Vì nhiều lẽ. Các bạn đều ở xa, các nhà xung quanh cửa ngõ đóng kín mít và vì ... ông Lê Phi lúc nào cũng sẵn sàng lấy cớ súng. Trọng Minh cố gắng nghĩ đến chuyện khác, đến Võ Mạnh Tôn chẳng hạn. Và đột nhiên chàng có một ý nghĩ vui vui: Tôn mà vớ được cái “sen” nghệt thờ này để cho vào cuốn phim thì phải biết ! Nghệt thờ lắm ! Và tính chất gây cản có thể nói là đã tới mức độ tuyệt đỉnh.

Quang cảnh thôn làng về đêm, dưới ánh trăng im lìm, “tĩnh” như một bức tranh thủy mặc. Chỉ có mấy điểm “động”: ba bóng người đồ dài trên mặt đường đi.

Khi sắp bước vào nhà, cả ba người không một ai trông thấy Đặng Sâm, ông Ủy viên Cảnh sát. Họ Đặng đứng khuất trong góc tối.

Không phải tình cờ mà viên hương quản lần mò tới đây trong giờ phút này. Ông ta đoán chắc là đêm nay thế nào cũng có biến cố gì xảy ra.

Lẽ ra Đặng Sâm đã định nói cho bọn Lê Phi biết nhiều dấu vết quan trọng có thể rọi chút ánh sáng vào tấm màn bí mật bao phủ cái chết của Chi Lan. Nhưng nghĩ sao, ông lại tự nhủ: nên thông thả, chờ đợi một chút để coi.

Ông Lê Phi vẫn nhớ như in lời đã hứa với vị linh mục: “không bao giờ kết tội một người mà không nghe y tự biện hộ”.
Biện hộ ! Để cho bị can biện hộ ! Rồi biết đâu qua lời biện hộ của bị can, người cha lại chẳng biết được sự thật. Sự thật trăm phần trăm. Cái sự thật ông vừa muốn biết lại vừa e ngại đó. Ông linh cảm rằng hình như ông không hiểu gì mấy về đứa con gái mà ông rất cứng chịu đó. Đúng như thế ! Thử hỏi: về sở thích, về mộng tưởng, nguyện vọng của đứa con gái cứng ấy, ông đã biết được những gì ? Nói thẳng ra là ông chẳng biết gì hết. Chẳng biết một chút gì đời sống nội tâm của nó cả. Rồi, giờ đây cái sự “chẳng biết” ấy, biết đâu lại không là một thành phần cấu tạo nên “sự thật” trong cái chết của Chi Lan? Linh giác mẫn tiệp của Lê Phi điều khiển tia mắt ông chiếu lên mặt Giậu, rồi loáng rất nhanh lên sắc diện Trọng Minh. Tự động, một sự so sánh ngấm ngầm nổi lên.

Ông Phi nhớ lại đã nói với con gái: “Con đã đến tuổi lấy chồng rồi đó !”. Tuy chỉ là một câu nói thường thôi, nhưng biết đâu đó lại là một cái lệnh? Ông cũng không hề ép buộc Chi Lan, nhưng khi lựa chọn, thử hỏi ai đã lựa chọn? Con gái ông, hay chính ông, và lý do thúc đẩy ông lựa chọn đã rành rành ra đó ! ... Đất đai canh tác của hai nhà kề cận nhau. Rồi Giậu lại cần cù, chăm chỉ làm ăn. Một ý nghĩ loáng nhanh trong trí óc người cha đau khổ: “Thì ra chính mình đã gián tiếp đòi hỏi cho bằng được cái gặt đầu ưng thuận của nó!”

Buột miệng, ông Lê Phi cất tiếng:

- Đến kỳ cùng ... Chúng tôi sẽ đi đến kỳ cùng ! Thế nào cậu cũng phải nói bằng hết.

Gian nhà trần thấp lè tè, sà, dui lâu đời đã đen bóng khiến Trọng Minh có cảm tưởng như đang sống trong một thời cổ xưa nào đó chỉ có được ở trong tiểu thuyết. Làng Trung Quyết vẫn chưa có điện. Cây đèn dầu lửa để trên mặt tủ buýp phê vắn hơi lớn. Làn khói đen mỏng manh, nhộn hoắc, bốc cao rung động. Vùng ánh sáng bao quanh vàng vọt, bệnh hoạn.

Gã trai tên Giậu hầm hừ:

- Bác cứ để cháu ! Nó không nói là không xong.

Làn ánh sáng mờ mờ càng in đậm thêm nét mặt trông nghiêm lạnh như nét mặt tượng đá của ông Phi, đào sâu thêm hai hõm má của bà Liên và nhất là khiến bộ mặt của Giậu càng thêm khủng khiếp. Y hệt nét mặt con beo đen chăm chú rình mồi, sắp sửa chồm tới.

Một phiên tòa kỳ dị ! Đúng như thế ! Đúng là một tòa án. Mấy người đứng chung quanh chẳng phải đang xử án đó sao ? Xử án về đêm ! Trọng Minh chợt có ý muốn được nhìn thấy đôi mắt của bà mẹ.

Nhưng bà Liên đứng ở một vị trí không thuận tiện. Ánh sáng mờ mờ từ ngọn đèn dầu hắt ra, theo một góc độ xiên xiên, khiến đôi mắt bà mẹ chỉ còn là hai cái lỗ sâu đen tối.

Thiếu phụ đứng thẳng người, im lặng, hai tay bắt chéo, đặt phía dưới ngực. Từ nơi bức tượng đau khổ ấy toát ra một cái gì quyết liệt khiến Trọng Minh có cảm giác người đàn bà ấy sẽ đủ khả năng cầm gọn và xử dụng khẩu súng bóng nhẫy kia. Khẩu súng từ lúc nào, vẫn ở trong tay ông Lê Phi, không rời ra một phút.

Người cha hỏi đột ngột:

- Giữa cậu và con Chi Lan nhà tôi đã có sự gì ?

Câu hỏi hết sức bất ngờ khiến chàng trai khẽ giật mình, kinh ngạc Tiếng trầm trầm lại vang lên:

- Kìa ! Tôi hỏi: có cái gì ? Giữa hai người ?

- Tôi cho rằng chúng tôi đã yêu nhau ... Nói đúng hơn: Tôi yêu nàng ?

Giậu lại reo khẽ:

- Hai bác nghe rõ chứ ? Hấn nói: tôi “cho là”, tôi “cho là”

Giọng nói của chàng trai vẫn thản nhiên:

- Vâng ! Kể thì cũng hơi sớm, hơi mau quá đấy ! Nhưng đối với tình yêu chân thật, thời gian nào có nghĩa gì. Chúng tôi đã yêu nhau tha thiết ...sau một thời gian gặp gỡ chẳng mấy lâu.

Rồi, đưa mắt nhìn quanh một vòng, chàng trai tiếp lời. Câu nói không ẩn một chút nào ác ý, chỉ có vẻ thành thực, ngạc nhiên:

- Lạ ! Sao Chi Lan lại có thể sống được ở đây nhỉ ?

Ông Lê Phi ngẩng phắt đầu:

- Sao ! Đây làm sao ? Ở đây có cái gì không sống được? Hả ? Có cái gì xấu ở đây? Có cái gì nhục nhã, dè hèn tại đây ? Hả ?

- Dạ, tôi biết thế ! Nhưng thực tình tôi không có ý nói thế mà !

Giậu vẫn để tâm đến câu nói cách đây gần một phút của Trọng Minh:

- Đời nào Chi Lan lại yêu mày !

- Có, nàng có yêu tôi !

Chàng trai thôn dã đứng gần, gần lắm. Khi y vung tay, Trọng Minh muốn tránh cũng không kịp. Dưới mấy ngón tay xít lại đưa lên bịt miệng, chàng có cảm giác hình như đôi môi đã rách nát. Máu rỉ ra khiến chàng thấy nhồn nhột một bên mép. Anh chàng vị hôn phu đứng đối diện thật sát. Gã chờ tên tình địch phản ứng. Gã chỉ mong Trọng Minh trả đòn để có dịp ... ra tay. Nhưng chàng trai đã kịp tự kìm hãm. Bàn tay ôm miệng đã nắm lại, lại mở ra. Chàng đã kịp ý thức được rằng: “Nguy lắm ! Hoàn cảnh này mất mạng như chơi !” Vô lý hết sức ! Dĩ nhiên là vô lý hết sức ! Nhưng sự thực thì nó thế đấy!

Giậu gần giọng:

- Chi Lan chỉ yêu mình tao mà thôi !

Trọng Minh ấn nhẹ mũi soa chấm mép:

- Cả một sự lạ ! Không nghe nàng nói đến anh bao giờ hết.

Vừa ngay lúc đó, ngay cả lúc không hy vọng gì còn sống mà ra khỏi

nơi này, chàng trai vẫn có được ý nghĩ: “Kẹt quá ! Cơ màu này thì ngày mai đóng phim làm sao được đây !”

Lê Phi quát lên:

- Cả hai có im miệng đi không, hả ?

Vừa quát, ông vừa túm cánh tay Giậu lôi ra.

Chàng vị hôn phu cau mặt, gỡ tay, gất âm lên:

- Bác đang muốn biết có phải vì nó mà Chi Lan treo cổ tự tử chết không, phải không ạ ? Vậy thì bác phải để cháu quần cho nó một hồi nó mới chịu thú nhận chứ.

- Thú nhận ? Thú nhận cái gì ? Thú nhận là đã yêu nàng ? Thì tôi đã nói rồi đó. Và xin các ông nhớ cho một điều: khi đã yêu, người ta không muốn cho người mình yêu bị đau đớn bao giờ. Nhất là đau đớn về thể xác.

Ông Lê Phi trầm giọng:

- Nó mới 18 tuổi đầu, đang thời kỳ vui sống, chạy nhảy, cười đùa ca hát suốt ngày. Rồi nó sẽ lấy thằng Giậu sinh con đẻ cái, sẽ cho tôi được bông ảm những đứa cháu nhỏ xinh xinh. Đúng lúc đó, thì bỗng dưng cậu ở đâu lù lù tới ... Và ngày hôm đó, sự gì đã xảy ra ? Liệu mà nói đi, nghe rõ chưa?

Trọng Minh:

- Chẳng có sự gì hết ! Bữa đó, chúng tôi không gặp mặt nhau.

- Nói xạo !

Ông Lê Phi ôm mãi khẩu súng dài, ý chừng đã mỏi tay, liền đặt lên mặt bàn.

Trọng Minh loáng tia mắt, nhìn rõ. Chỉ một cái giờ tay là chàng có thể lật ngược ngay được thế cờ, chuyển bại thành thắng tức khắc. Nhưng kịp nghĩ lại, chàng ý thức rằng vụ này còn có nhiều điều ly kỳ bí ẩn. Để thông thả xem sao. Liền cất tiếng hỏi người cha cô gái:

- Ông vừa nói rằng Chi Lan sống ở đây vui sướng lắm. Ông làm ơn nói cho tôi nghe ông biết được những gì về nhận xét đó ?

Trọng Minh biết chắc những câu chàng sắp nói tiếp sẽ khiến người cha đã đau khổ lại càng đau khổ thêm nhiều nữa. Nhưng chàng vẫn cứ nói:

- Có điểm quan trọng nhất ông không biết là: Chi Lan bị sống giam hãm gò bó trong chốn này, trong cái thôn làng bé nhỏ ngọt ngào này. Nàng sinh ra để sống một cuộc đời ... không phải ở đây. Riêng tôi, khi biết nàng, tôi cảm thấy là tôi đã hiểu được nàng nhiều lắm.

Thông minh, nhạy cảm, yêu thương trọn vẹn và thật thủy chung. Đó, con người của Chi Lan là thế đó. Thể xác, phản ảnh tâm hồn, tươi đẹp rực rỡ, hồn nhiên như một đóa hoa trong rừng rậm âm u. Thể xác ấy, tâm hồn ấy, ông nữ đem phó thác cho tên thô bạo kia. Ông thử tưởng tượng đôi bàn tay ngón dài đực hung hãn đó sẽ đặt lên người nàng, sẽ vuốt ve thân thể ngọc ngà của Chi Lan. Trời ơi ! Rõ ràng là hai chàng trai đang dành nhau một cô gái ... đã chết.

Vất vả lắm, ông Phi mới can được hai người ra. “Thôi đi !” Tiếng quát thét có ý bảo hai người đừng đập lộn nhau nữa hay là để cấm họ ngậm miệng không được nói những lời chua xót như trên.

Trọng Minh trừng mắt quay nhìn ông Lê Phi:

- Còn “thôi đi” cái gì nữa. Chính ông đã sinh sự lại còn thắc mắc tại sao sự lại sinh. Sao ông không chịu để Chi Lan nằm yên nghỉ chứ ?

- Nó yên nghỉ sao được. Người ta đã giết nó mà.

Trọng Minh cài lại nút áo sơ mi, đưa bàn tay vuốt lại mái tóc. Trước khi nói tiếp, chàng đưa mắt nhìn thẳng mặt người cha:

- Nếu ông khám phá ra sự thật rằng có nhiều người liên đới trách nhiệm về cái chết của Chi Lan, mà trong số người đó lại có cả ông nữa, thì xin hỏi: khẩu súng kia, ông sẽ chĩa vào ai ?

Bà Liên nhận thấy chồng, khi nghe chàng trai hỏi một câu hỏi khó như vậy, đã cau mặt lại như thể người bị một cú đánh thật mạnh trúng chỗ nhược, liền nói chận ngay:

- Mình ! Mình đừng nghe tên đó nói bậy. Y sợ quá nên nói lieo đó.

Thật kệ ! Nó muốn nói gì cứ để nó nói ... Hừ ! Trước kia con bé vẫn sung sướng vui tươi. Chỉ tại hắn bỗng dưng ở đâu lù lù dẫn xác tới nên mới sinh chuyện.

Chiếc đồng hồ treo kiêu cổ buông tiếng tích tắc, tích tắc như càng làm tăng thêm vẻ tĩnh mịch của bầu không khí âm u. Đứng dựa lưng vào thành lò sưởi, Giậu chăm chú dán tia mắt nhìn vào một điểm nào đó trên mặt đất. Lúc này, bà Lê Phi đối diện với Trọng Minh. Chàng nhận thấy đôi tròng mắt bà mẹ cũng màu nâu như mắt của Chi Lan, một màu nâu huyền ảo, linh động giữa hàng lông mi cong vút.

Ông Lê Phi lẩm bẩm:

- Tôi không như người khác. Tôi chưa hề bảo anh là thủ phạm kia mà ! Nhưng tôi muốn biết sự thực ra sao. Thế rồi, sau cuộc hò hẹn với con gái tôi ..

- Tôi đã nói với ông rồi mà. Tôi không gặp mặt Chi Lan. Bữa đó, nhiều đoạn phim phải quay lại, chúng tôi bận làm việc túi bụi suốt ngày mà.

- Anh viện cớ ...

- Tôi không viện cớ. Tôi xác định rằng ...

Ông Lê Phi thông thả giơ một bàn tay. Giọng nói của ông từ tốn nhưng nghiêm vẻ đặc trứ khi thấy Trọng Minh nói dối lòi đuôi:

- Sau khi hò hẹn, anh định chỗ gặp gỡ con gái tôi tại vựa rơm, và anh đã đi tới đó.

- Tôi đã lặp đi lặp lại nhiều lần rằng ...

- Tôi có người làm chứng đây.

- Người chứng ! Quả là một sự lạ !

Dứt lời, Trọng Minh lại tự nhủ: “Thật đúng là một phiên tòa. Một phiên tòa mà các vị Thẩm phán công tố gồm ba người. Tất cả ba người đó lại đều có thành kiến là đã bị chàng xúc phạm. Trên mặt

họ, sát khí đằng đằng.

Trọng Minh băng khuông không biết nên ngại cái đầu óc ngang bướng hẹp hòi của Giậu hay thái độ trầm tĩnh nhưng sáng suốt của ông Lê Phi hay ... nét mặt lạnh lùng, im lặng, nhưng quyết liệt của bà Liên, vợ ông Phi.

Tiếng người cha vang lên chát chúa:

- Đưa nó vào !

Từ lúc khởi sự cho đến bây giờ, lần đầu tiên mới thấy bà Liên động đậy chân tay. Bà tiến về phía cuối phòng, mở cánh cửa nhỏ. Một cô gái xuất hiện.

Trọng Minh ngỡ không biết cô gái đó là ai.

Đất Nghịch

Chương 4

Cô gái trông hãy còn rất trẻ nhưng xấu quá. Phải, nàng ta coi bộ còn trẻ lắm. Nhưng cũng phải nhìn kỹ mới biết nàng ta hãy còn ít tuổi. Lý do, da mặt nhăn nhúm y hệt vỏ củ khoai tây héo, khô mà đoán được số tuổi khoảng chừng bao nhiêu. Nhất là cái cằm lẹm, cái miệng mỏng giống một nét vạch ngang trông như người không có môi. Gò mũi hếch, cộng với các thứ kể trên khiến Trọng Minh có ý nghĩ: “Chịu ! Thời gian có hay cách mấy cũng phải bó tay!” Cô gái liếc nhanh mắt ngó chàng trai chưa tới một giây, đã vội cúi đầu ngó xuống đất. Trọng Minh thoáng gai người lên khi bắt gặp tia mắt nhìn trộm của cô gái. Chàng trực cảm thấy ngay rằng cái nhìn ấy không hứa hẹn một điều gì tốt lành hết. Và cô gái này chắc hẳn phải là một nhân vật thù ghét ghê gớm bọn con trai và ... chắc chắn căm hận cả tụi con gái nào ... đẹp hơn cô nữa.

Vừa bước vào, cô gái vừa vo viên giữa hai bàn tay chiếc mùi soa trắng. Mọi người hiện diện có cảm giác rằng cô gái có vẻ bứt rứt chẳng yên vì cuộc đối chất này. Chắc hẳn ông Phi cũng nghĩ thế nên đã nghe tiếng ông cất lên dịu dàng như để trấn an:

- Tới gần đây cháu Lài. Tới gần đây, đừng sợ gì hết, nghe ! ... À, chắc cháu đã biết bác cho gọi cháu đến đây để làm gì rồi chứ, hả ? Bác nhờ cháu đến để nhắc cho mọi người ở đây biết: “bữa chiều hôm đó con Chi Lan đã làm gì”. Cháu thấy sao cứ nói thế. Có vậy thôi hà.

- Chi Lan tới vừa rơm, và cậu Trọng Minh đã đi theo nó tới đó.

Trong khi miệng nói câu ấy, đôi mắt cô gái vẫn chăm chăm nhìn xuống nền đất.

Trọng Minh hét lên:

- Cái gì vậy ? Cái cô nhỏ này nói cái gì lạ vậy ?

- Cái gì lạ ? Tôi chẳng nói cái gì lạ hết, thưa cậu ! Người ta đòi hỏi tôi, yêu cầu tôi nói sự thật. Sự thật thế nào, tôi nói vậy. Chẳng cần biết sự thật ấy có làm cậu bức mình hay không. Chi Lan là bạn tôi. Nó đã nói với tôi nhiều chuyện lắm.

Gần 5 phút qua, như chìm ngập trong nỗi đau buồn, đứng thẩn người im lặng, Giậu chột ngẩng mặt lên:

- Chuyện gì kia chứ, hả Lài ?

- Nó bảo rằng từ khi quen biết cậu Trọng Minh nó bỗng cảm thấy .. thế nào ấy ... băng khuâng, xao xuyến, có lẽ thế. Ờ, phải ! Chính cậu này đã khiến nó mất bình tĩnh, không còn vui vẻ hồn nhiên như xưa nữa.

Giậu tổ thêm:

- Vâng, đúng đó. Lài nói đúng đó. Không những thằng này đã khiến Chi Lan mất hẳn bình tĩnh. Nó lại còn bức bách nàng phải đi đến chỗ tự tử nữa. Sự thực là thế đó. Nói đi, Lài, nói nữa đi. Nói để cho hần hết đường chối cãi được nữa.

Cô gái vô duyên này không phải là hạng người cần phải thúc đẩy hay khuyến khích gì cho lắm. Từ trước đến nay chưa có dịp nào cô ta lại cảm thấy mình quan trọng như hiện tại. Thường thường, cô ta vẫn bị mọi người, nhất là đám trai làng và các cô gái đẹp, đồng trang lứa, coi như ... đồ bỏ, chẳng ai để ý đến. Vậy mà, giờ đây, mọi người lại đang phải im lặng, chăm chú nghe cô nói:

- Cậu Minh đã nói dối. Xạo không à. Cậu ta giả vờ yêu quý Chi Lan để chỉ nhằm có ... cái đó. Tội thanh niên con trai đều thế cả. Cá mè một lứa. Hừ !

Giọng nói của người cha tỏ vẻ rất ngạc nhiên:

- Cái gì ? Cái đó là cái gì ? Cậu ta nhằm cái gì mới được chứ ?

-Chiếm đoạt thể xác Chi Lan chứ còn cái gì nữa, hả bác! Tội con trai, trăm người y hệt nhau cả trăm.

Trọng Minh khẽ nhún vai ghê tởm. Đối với các cô gái “trời bắt xấu”, chàng vẫn thường có một thái độ rất khách quan, vô tư không để đâu hết, nhiều khi lại còn ái ngại nữa. Nhưng cô Lài này thì quả thật là quá cỡ, thương không nổi. Chàng trừng mắt:

- Cô làm ơn nhắc lại thử coi ! – Chàng hét lên - Thử nhắc lại là chính tôi đã đi tới tận vựa rơm coi nào !

- Thì đúng thế chứ còn gì nữa ! Trưa hôm đó, tôi gặp Chi Lan được nó cho biết là cậu hẹn với nó. Tôi để ý xem chừng thì thấy con nhỏ có vẻ coi cuộc gặp gỡ này quan trọng lắm.

Hai cánh tay lực lưỡng chống nạnh, chàng Giậu lừng lững tiến lại trước mặt Trọng Minh. Chàng vị hôn phu cảm thấy sôi gan nóng máu trước thái độ trầm tĩnh dè dặt của ông Lê Phi. Anh ta hất hàm:

- Sao ? Nói không mầy ? Nói cho tội tao biết là mầy đã giở trò gì để đến nỗi ... vợ tao phải ...

Một lần nữa, Trọng Minh lại nhún vai khinh bỉ:

- Đồ khốn ! ... Tôi đã nói rằng buổi chiều hôm đó tôi không được

gặp mặt Chi Lan. Vì, nếu gặp nàng, thì chắc chắn là tôi đã ngăn cản nàng không cho làm cái việc rồ dại kia rồi ... Khổ tâm quá, thế nào, ông Phi ? Đến bao giờ ông mới chịu chịu mũi dùi điều tra về hướng khác, hả ông? Hướng về tôi là sai bét hết rồi đó.

Chàng Giậu hàm hừ:

- Sai bét ! Còn gì nữa mà sai bét !

Thái độ thản nhiên, coi như chàng rề hụt tên Giậu không có mặt tại đó, chàng trai chiếu nhãn quan tìm tia mắt lăm lét của cô gái “nhân chứng”:

- Này cô Lài ! Cô có dám thề độc là chính mắt cô đã trông thấy tôi đi vào vựa rơm không? Cô dám thề không ?

Tiếng ông Lê Phi:

- Có nghe cậu ta nói gì không thế hả Lài ?

Rõ lắm ! Cô gái nghe rõ lắm ! Cô nghe rõ tiếng Trọng Minh lắm, đồng thời cũng cảm thấy rõ rệt là mọi người đang nhìn chăm chú vào đôi môi mình. Lài lại hân hoan cái cảm giác là mình quan trọng hơn bao giờ hết:

- Chính mắt tôi trông thấy !

Trọng Minh nhòm người, chồm hai bước tới sát cô gái:

- Kỳ quặc ! Cô là người hay làcon thú, hả ? Nếu là người thì chắc hẳn cô phải là một con điên, hay ít nhất cũng đã loạn trí mất rồi. Nói dối ! Một kẻ nói dối quá sức hèn mạt ! Cô trông thấy làm sao được, trông thấy cách nào, vì một lẽ rất dễ hiểu là tôi không ...

- Chính mắt tôi trông thấy mà

Trọng Minh dấn thêm một bước nữa. Chàng thoáng thấy Giậu quơ tay vớ khẩu súng. Thái độ và cử chỉ của gã im lìm lạnh lẽo có một cái gì nặng trĩu đe dọa chết chóc. Chàng vị hôn phu cho lời xác nhận của cô “nhân chứng” tên Lài kia là đã quá đủ để kết tội tình địch rồi chẳng ?

Trọng Minh gầm lên:

- Đồ con gái trời đánh ! Điều xảo quá chừng ! Cô thù oán gì tôi mà đặt điều nói láo ... tôi đã làm gì để cô phải ...

Tiếng Giậu chậm rãi, càng chậm rãi nghe lại càng ghê rợn:

- Làm gì Lài thì không có, nhưng Chi Lan kìa.

Tia mắt chàng tài tử điện ảnh như rực lửa:

- Mày ...đồ thú vật.

Thùng thuốc nổ chỉ còn là tia lửa xẹt. Câu nguyên rửa từ miệng Trọng Minh là tia lửa đó. Giậu chồm lên, hai cánh tay vung ra. Lần này Trọng Minh không nhượng bộ nữa. Bốn hàm răng nghiền chặt, bao nhiêu uất ức trong lòng, hai người tình địch có cảm tưởng như tổng xuất được hết ra hai cánh tay vung mạnh, chop, đâm, nhằm vào đối tượng. Giậu có sức mạnh, lại chịu đựng được sự dẻo dai nhờ hàng ngày ăn no vác nặng. Trọng Minh thì lại nhanh nhẹn, lẹ làng, đầy kinh nghiệm.

Cả hai đều nhắm mắt khi dính đòn của đối thủ. Bị trúng một cú móc vào bụng dưới, ngay chỗ bao tử, Giậu buông xuôi hai tay, hơi thở ngắt quãng, mặt mũi cứ chìa ra, lãnh đủ. Trọng Minh giáng một trái đấm thật mạnh trúng cằm, khiến Giậu chới với, đảo người loạng choạng. Trước mặt chàng rề rệ, đối thủ thấp thoáng lơ mờ như một đám sương. Trọng Minh có cảm tưởng là không lần nào mình lại đánh “đẹp” bằng lần này, “đúng nguyên tắc” bằng lần này. Đấm móc tay phải, tiếp theo là móc tay trái, hết trúng mặt lại trúng cằm. Đúng là một trận đòn ghen.

Say sưa trả hận, Trọng Minh không nhận ra ông Lê Phi đang từ từ tiến đến. Nắm tay to lớn như trái bưởi giơ cao. Người cha hạ một trái đấm có sức mạnh làm chết tươi một con bò mộng, khiến Trọng Minh choáng voáng, khụy gối, ngã vật về phía trước, úp mặt xuống nền nhà.

Một giọng đàn bà cất lên, âm thanh lạnh lùng thản nhiên:

- Coi chừng anh đánh chết nó, nghe.

Đúng giọng nói của bà Liên.

Ông Lê Phi buông gọn:

- Chết sao được.

Lòng ngực phập phồng như ống bễ lò rèn, chàng Giậu từ từ hồi tỉnh. Gã đưa tay xoa trán, dụi mắt, nhíu cặp lông mày như có ý sắp xếp lại mọi việc vừa xảy ra cho có thứ tự. Liếc mắt thấy Trọng Minh nằm bất động giữa sàn nhà, Giậu nhồm nhanh dậy, tung chân đá mạnh vào mạng sườn địch thủ. Một cái, hai, ba, bốn cái...

Cô gái tên Lài lo sợ cuống cuống. Nàng chợt nhận thức ra rằng cũng chỉ vì mình, chỉ vì lời nói của mình mà hai người đàn ông lực lưỡng, đáng điệu hùng hùng hổ hổ, thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, đánh đòn hội chợ một chàng trai mảnh khảnh nét mặt đặc biệt sinh viên kia .. đến chết không chừng.

Khi mũi giày thô kệch của Giậu trúng mục tiêu tới lần thứ năm, cô gái thét lên:

- Thôi đi ! Anh Giậu ! Tôi nói dối đó ! Tôi không thấy cậu này đi vào vựa rơm đâu....

Có tiếng ông Lê Phi quá lớn:

- Đỡ nó ngồi lên !

Trước khi xốc nách Trọng Minh đứng dậy, Giậu còn cố bồi thêm một cái đá nữa vào mạng sườn địch thủ. Ngoài mối căm hờn tình địch, gã lại vừa lãnh thêm một mối hận, cái hận của kẻ chiến bại, kẻ bị thua sút rõ rệt. Giậu kéo xềnh chàng tài tử tới một chiếc ghế dựa, ấn vai bắt ngồi xuống. Trọng Minh vẫn mê man, lảo đảo thân hình, chúi đầu, gục xuống nữa. Anh chàng vị hôn phu giơ nhanh tay chộp mái tóc địch thủ, kéo giật lại. Và để đánh thức cho lẹ, gã giang thẳng cánh tay tát liên hồi vào mặt Trọng Minh. Hứng nhận những cái bạt tai mạnh như vũ bão, đôi môi rách của chàng trai lại bắt đầu ứa máu.

Ông Lê Phi rít vào tai Lài:

- Thế nào ? Sự thật ra làm sao, hả ? Có thể nào cháu phải nói cho bằng thật!

Cô gái cảm thấy rõ rệt là mình hoàn toàn trách nhiệm về cuộc bạo hành vừa xảy ra trước mắt, phát hoảng, chỉ lăm le bỏ chạy. Mấy ngón tay cứng như răng kìm sắt giữ chặt vai khiến cô run lên vì sợ hơn vì đau đớn:

- Dạ, dạ ! Sự thật ...thì cháu ... không thấy cậu này đi vào vựa rơm ! Từ lúc nào đến giờ, vẫn đứng im lìm không hề động cựa, không cả một lời nói năng, giây phút này, bà Lê Phi mới nhích động thân mình. Mọi người chột chú ý ngay. Thiếu phụ thông thả đặt bước. Tà áo lụa đen của bà loáng lên trong làn ánh sáng mập mờ. Thiếu phụ đưa cho Giậu một cái tô lớn bà vừa rót đầy nước:

- Cho cậu ta uống đi, Giậu !

Chàng rề hực của bà, thay vì cho Trọng Minh uống nước như ý bà muốn, lại hắt mạnh nước trong tô vào giữa mặt khiến chàng trai ho lên sặc sụa và nhăn mặt khó chịu. Bà mẹ lại đưa tay, thản nhiên đỡ cái bát, rót lần nữa và đưa cho Giậu.

Đôi môi đẹp khế mấp máy, nhưng tiếng nói thoát ra nghe thật rõ:

- Tôi bảo anh cho người ta uống kia mà !

- Bác thương hại nó sao ?

- Thương hại cái gì ? Để cho hắn có sức mà nói chứ ! Rồi mọi người hiện diện tại đây, ai cũng sẽ phải nói hết.

Âm thanh giọng nói thoáng về bí hiểm của vợ khiến ông Lê Phi hơi ngạc nhiên:

- Mình bảo sao ?

- À, không! Có điều là nếu mọi người có mặt tại đây ai cũng đềunói dối cả, thì việc ta đã bắt đầu, cứ phải đi tới cùng. Vì anh đã muốn thế, có đúng không? Rồi ! Điều cần là phải tìm hiểu vì đâu mà con Chi Lan chết, và nó đã chết như thế nào.

Ông Lê Phi càng trợn to đôi mắt:

- Thiệt tình anh không hiểu ý em nữa đó, Liên à.

Thiếu phụ khế giờ tay phác một cử chỉ ra ý muốn bảo chồng đừng có hấp tấp. Tiếng nói của bà nhẹ như một hơi thở:

- Rồi chúng mình sẽ biết mà, anh !

Còn lão đảo như người say rượu, mặt mày ướt sũng nước, Trọng Minh chộp bát nước mát uống ừng ực. Và vì chàng không hề biết cô gái tên Lài đã thay đổi "lời khai" nên nói ngay:

- Tôi có hẹn với Chi Lan tại vựa rơm.

Gã vị hôn phu chộp ngay lấy cơ hội:

- Khốn nạn ! Tại sao hồi nãy mày nói dối !

- Không ! Tôi không chối gì hết ! Có hẹn thật, nhưng mắc bận, tôi không đến được !

Mọi người ai nấy ngơ ngác trước sự thật mơ hồ, luôn luôn thay đổi đó. Bỏ mặc Trọng Minh ngây người ngồi xoa bóp chỗ gáy đau, ông

Lê Phi sáp tới bên Lài, đỡ cái cằm lẹm, buộc cô gái phải ngẩng mặt nhìn lên:

- Lài ! Cháu là bạn của con Chi Lan ! Bạn thân là khác ! Vậy, có thể là vong linh nó còn quanh quẩn đâu đây, và vì danh dự của nó, bác muốn biết tại sao cháu lại nói ầu là đã đích mắt trông thấy tên này đi vào vựa rơm, hả ?

Ngón tay cái và ngón tay trỏ đỡ cằm cô gái, bóp nhẹ nhẹ. Lài nhăn mặt vì đau. Nhưng ông Lê Phi không nhận ra cái sắc diện nhăn nhó vì đau đớn ấy.

- Vâng, suýt nữa thì cháu nói dối. Không, có lẽ cháu không nói dối đâu bác à.

Buổi sáng hôm ấy, cháu gặp Chi Lan quanh quẩn gần đó. Nó khoe với cháu là nó có một cuộc hẹn hò và rồi đời nó sẽ có nhiều sự thay đổi rất quan trọng.

Mọi người chăm chú nhìn thẳng mặt cô gái, lắng tai nghe cô nói. Lài có lẽ cũng nhận thấy thế nên cố ý nói khá lớn:

- Đó ! Sự thật là đúng như thế đó. Cháu xin thề với bác là Chi Lan đã nói với cháu như thế và cháu thành thật mà xác nhận rằng cậu Minh ..

- Cái gì ! Thành thật ? Thành thật thế nào ?

- Lúc trời bắt đầu về chiều, cháu có đi xem bọn họ đóng phim. Họ diễn đi diễn lại mãi một cảnh với cái cô gìà, Bạch Phụng đó. Tới khoảng 5 giờ rưỡi, cậu Trọng Minh này nói gì với ông Giám Đốc. Mới đầu còn nhỏ nhẹ, sau, hai người cùng la hét dữ lắm. Cậu Trọng Minh hình như nói với ông Giám Đốc là cho nghỉ một lúc đã. Nghe thấy thế, cháu nghĩ ngay: chắc cậu ta định đi gặp Chi Lan.

- Rồi cậu ấy có đi không ?

Lài ngập ngừng không trả lời ngay. Nó đưa mắt liếc nhìn về phía Trọng Minh.

Chàng trai trả lời thay cho cô gái:

- Có, tôi có đi !

- Vâng, đúng thế ! Cháu trông thấy rõ ràng, cậu này đi về phía vựa rơm nhà bác, vào lúc Chi Lan đang ngóng chờ. Nhưng vì không đi theo mà lại quay về nhà nên cháu không rõ cậu ta có đi vào vựa rơm không.

Giậu đưa tay vớ khẩu súng. Ông Phi nhanh hơn cầm gọn trên tay. Chàng rể hờ la lên:

- Bác còn chần chờ gì nữa chứ ? Còn muốn gì nữa hả bác? Dễ hiểu quá rồi mà. Giản dị chỉ có thế.

Có tiếng bà Liên:

- Dễ hiểu ? Giản dị chỉ có thế ? ... Chưa, chưa chắc đã giản dị chỉ có thế.

Giọng nói của bà thật buồn rầu, thật mệt mỏi. Cổ và gáy hầy còn đau như rần, Trọng Minh phải dựa vào lưng ghế, chống tay mặt ghế mới gượng đứng lên được.

Nghe bà vợ ông Lê Phi nói, chàng quay mặt, nhìn thiếu phụ:
- Vâng, bà nói đúng. Sự việc không thể chỉ giản dị có thể ! ... Đây, sơ sơ lúc đầu là thế này: đang đóng phim, tôi bỏ đi. Cái đó đúng. Đi về hướng vừa rơm, cái đó cũng đúng nữa. Nhưng gặp mặt Chi Lan thì quả thật tôi đã không gặp mặt nàng. Thôi, để tôi kể rõ lại từng chi tiết cho mọi người dễ hiểu hơn. Đúng như lời bà nói, nội vụ không giản dị chút nào hết. Đây, xin mọi người nghe tôi kể lại: buổi chiều hôm đó

Đất Ngịch

Chương 5

Buổi chiều hôm đó ... khi đang quay một đoạn phim, Trọng Minh đề nghị với đạo diễn nghỉ giải lao một tiếng đồng hồ để đến nơi hẹn với Chi Lan. Vừa bước ra cửa phim trường, nữ tài tử Bạch Phụng đã theo bén gót. Cô ta gọi giật chàng trai lại:

- Trọng Minh ! Anh đi đâu thế ?

- Ra ngoài thở một chút. Và để hưởng yên tĩnh chút xíu. Trong ấy ồn ào khó chịu quá. Có cái đoạn cón con đó mà quay đi quay lại mãi. Mười bốn rồi chứ ít đâu. Hồng vẫn hoàn hồng. Nhức đầu quá. Bạch Phụng nắm chặt cánh tay Trọng Minh:

- Nhức đầu ? Ai làm anh nhức đầu ?

Trọng Minh linh cảm là cô nàng sắp giở trò gây gổ. Chàng ngại nhất điều đó.

Năm sáu ngày nay, Bạch Phụng ưa cấn nhằn chàng hoài.

- Mạnh Tôn chứ còn ai vào đây nữa. Thằng cha khó tính ghê hồn. Chỉ có Bạch Phụng làngoan thôi. Diễn xuất của em thì nhất và

...

Cô tài tử cười phá lên ngắt lời chàng trai. Giọng cười có một cái gì rất gượng gạo:

- Mạnh Tôn ? Chớ không phải cái con bé nhà quê đó hả ? Anh có nhận là anh kỳ quái lắm không hả Minh?

Nhìn ánh mắt nàng, nghe giọng nàng nói, Trọng Minh có cảm giác là Bạch Phụng có ý làm lớn chuyện chớ không phải chỉ có ý gây gổ suông mà thôi đâu. Chàng khôn khéo tìm cách tránh né:

- Con bé nhà quê ? Con bé nhà quê nào chứ hả Bạch Phụng? Em chỉ nói ầu không à !

- Anh thừa biết lại còn vờ hỏi nữa. À, thì ra anh khoái mùi mồ hôi dầu và mùi phân bò lắm nhỉ ? Bây giờ em mới biết đấy.

Mấy giây đồng hồ sau, Trọng Minh mới giật mình hối tiếc thì đã muộn. Cái tát tai do bàn tay trái của chàng bay trúng má bên phải của Bạch Phụng đã khiến nàng đứng ngậy người hầu như nghệt cả

hơi thở. Dấu mấy ngón tay hằn đỏ rõ rệt.

- Anh xin lỗi em. Nghe, Bạch Phụng ! Nhưng em đừng nên nói thế chứ. Bạch Phụng chưa hiểu rõ Chi Lan đâu. Cô bé dịu dàng dễ thương lắm ... Có học, rất nhạy cảm và thành thực vô cùng.

Mấy ngón tay búp măng trắng muốt khế sờ nắn bên má phải của Bạch Phụng khiến Trọng Minh hơi lo ngại:

- Anh làm Bạch Phụng đau lắm hả ?

Cô gái khế nhún vai. Nét mặt có sắc giận, nhưng nàng cố nén:

- Cứ nói thẳng là anh đã mê nó đi.

Âm thanh giọng nói của cô gái vẫn minh khá lớn và rít lên khiến chàng trai khó chịu:

- Ủ, đúng đấy ! Anh yêu Chi Lan. Đã sao chưa ?

- Thế con bé đã cho anh ...

Chợt thấy chàng trai quắc mắt, khóe môi run lên trong cơn giận dữ nhưng cố dằn, Bạch Phụng ngưng ngay câu nói. Nàng chìa nốt má trái ra:

- Đây, anh tát nữa đi cho hả, này. Tại sao anh lại bức bối vì một câu nói rất thường của em như vậy ? Khi đòi hỏi em, anh có phải “lễ nghi phiền phức” như thế đâu ?

Trọng Minh rít qua kẽ răng:

- Đúng là hạng đàn bà .. chỉ đáng ... Anh đã nói rằng Chi Lan là một cô gái rất nhạy cảm, chân thành và tâm hồn trong trắng lắm. Tại sao em lại cứ ngịch ngễ thế hả, Bạch Phụng ?

- Tại sao ? Còn phải hỏi nữa. Anh không biết là em yêu anh đến mức nào sao ?

Yêu anh đến mức nào. Câu nói quá khéo léo, quá trơn tru của cô nữ minh tinh khiến chàng trai thêm ngờ vực lòng chân thành của Bạch Phụng. Trí óc tinh tế của chàng, lâu nay đã nhận thấy rằng cô gái này chỉ chăm chú để tâm đến nghề nghiệp mà thôi. Nhận xét đó, Trọng Minh không hề thổ lộ cho một người thứ hai nào biết. Bạch Phụng tâm cơ cũng vô cùng sắc bén. Nàng ý thức ngay được cái lợi điểm do cái tát tai của chàng trai đem lại. Mấy ngón tay đẹp lại xoa xoa nắn nắn làn da má mịn màng:

- Anh tát em đau quá hà.

- Hối hận lắm. Anh xin lỗi Phụng.

Người đẹp nhoẽn miệng cười. Một nụ cười rất khoa học, vừa mơn trớn lại vừa có vẻ đượm buồn. Đồng thời bàn tay kia, không thấy động đậy, mà chiếc khăn quàng mỏng như hơi sương vẫn tự động, từ từ ...tút xuống, để lộ đôi vai trần tròn lẳn, mịn như nhung và điểm khởi của đôi đường cong nơi bờ ngực no tròn. Tiếng nói của Bạch Phụng nhẹ nhàng hơn bao giờ hết, âu yếm hơn bao giờ hết.

- Hối hận ? Vâng, em tin anh ! Nhưng thật không bao giờ em tưởng tượng là anh có thể tàn nhẫn

- Anh hối hận rất nhiều ! Bạch Phụng ! Em muốn anh làm gì để em tin là anh đã hối hận đây, hả Phụng ? Em muốn anh phải làm cái gì

đây ?

Đúng là những tiếng nói mà người đẹp khôn ngoan đang chờ đợi. Những tiếng nói có thể giúp nàng rửa được hờn. Hơn thế nữa, còn có thể mang lại cho nàng cả sự chiến thắng vinh quang.

- Em chẳng dám bắt anh làm cái gì hết. Em chỉ muốn anh ban cho em một ân huệ.

Trọng Minh trả lời hơi nhanh:

- Được ! Ân huệ gì cũng được hết !

- Sở dĩ anh tát emlà vì con bé đó. Phải không anh?

- Đúng !

Bạch Phụng sau một tiếng cười cố làm vẻ lơ đãng:

- Vậy thì, em muốn rằng cô ta và anh phải bị trừng phạt. Nào, nào ! Chưa chi anh đã trừng mắt lên thế kia làm gì vậy ? Em chỉ cầu xin anh chút xíu đặc ân để thỏa mãn tự ái thôi mà.

- Thỏa mãn thế nào ?

- Đừng đến chỗ hò hẹn với cô ta nữa, để cô ta bị chờ đợi một phen cho bõ ghét. Rồi đến tối, anh có thể gặp lại cô bé nếu thương nhớ quá chịu không nổi và viện một cái cớ nào chứng minh cho sự lỗi hẹn: bận đóng phim chẳng hạn.

Trọng Minh do dự. Chàng hối tiếc là đã chấp thuận hơi vội yêu sách của cô gái tinh ranh, tự trách mình đã không đủ can đảm để tự chủ. Trọng Minh có cảm giác khó chịu như một người bị bắt buộc sắp sửa phải làm một điều gì không được tốt lành lắm.

- Bạch Phụng tha thiết đòi hỏi chuyện đó ?

- Vâng À, này anh ! Ngó dùm coi xem còn dấu tay của anh trên má em không?

Chàng trai gật đầu bắt nhẩn:

- Thôi được Phụng à ! ... Nói thực, anh hơi kỵ em đấy nhé, nhất là về vụ này. Và cần nhắc để em nhớ rằng tối nay thế nào anh cũng sẽ đi tìm gặp Chi Lan. Cả ngày mai, ngày mốt, bữa kia ... nghĩa là nhiều nữa đó.

- Anh có quyền ! Riêng phần em, em chỉ xin anh ân huệ này thôi, - lại một tiếng cười cố làm ra vẻ lơ đãng - để bù lại cái tát đau đặng của anh.

Hai hàm răng nghiến chặt khiến xương quai hàm bạnh lên, Trọng Minh uất ức, loáng tia nhìn về phía vựa rơm khuất lấp sau mấy dãy nhà. Giờ phút này chắc chắn Chi Lan đang chờ đợi chàng, mong chàng dữ lắm. Quay mình thật nhanh, chàng trai đặt bước đi theo hướng ngược với con đường dẫn tới nơi hò hẹn. Bạch Phụng gọi với theo:

- Em đi về với anh nghe Minh ! Chịu không ?

Trọng Minh nói lớn nhưng không quay mặt lại:

- Kệ tôi ! Phụng kỳ quá ! Em chẳng biết gì hết, chẳng biết quái gì hết.

Nhìn theo bóng chàng thanh niên, cô gái băng khuâng tự hỏi: "Xử

sự như mình vừa làm liệu có phải là một điều sai làm chăng?”

.....

Nói nhiều khát khô cổ họng, Trọng Minh vẫn không dám hỏi xin thêm một tô nước nữa. Chàng ngẩng nhìn ông Lê Phi:

- Đó, bây giờ chắc ông hiểu vì sao tôi đã không đi tới vừa rơm để gặp Chi Lan. Một lời hứa với Bạch Phụng đúng là một món nợ. Sau đó, khi ăn cơm chiều xong, không thể chịu đựng được nữa, tôi đã ra đi. Nhớ thương Chi Lan quá, tôi khao khát gặp em ngay. Tới nơi thì hay tin ...

Trọng Minh không nói được hết câu. Theo giờ phút dần trôi, khung cảnh quái đản, u uất bao quanh không còn khiến chàng phải rợn người lên nữa. Và thái độ, cử chỉ của mấy con người chất phác giản dị nhưng phản ứng lại rất hung hãn này không còn làm chàng khó chịu nữa. Đồng thời sự việc tự vẫn bằng cách treo cổ của Chi Lan, trong tâm tư Trọng Minh, giờ đây, đã đạt tới một mức độ bi thảm không thể tưởng tượng được.

Bà Liên đứng gần Trọng Minh, sưng người ngó mặt chàng, sắc diện bà dịu hẳn đi làn sát khí. Có thể là do bản chất phụ nữ nhạy cảm hơn đàn ông, bà đã nhận thức được những lý do thầm kín nằm trong lời của chàng hứa với Bạch Phụng. Bà khẽ cất tiếng hỏi:

- Rồi sau khi tạm chi tay với cô đó, cậu đã làm những gì ?

- Ờ, đúng rồi ! Mày nói thử coi nào ! Để xem ...

Bà Liên quắc mắt cắt ngang lời anh rể hờ:

- Cậu ta có điếc đâu ? Mắc mớ gì mà phải nhắc lại kia chứ !

Trọng Minh:

- Tôi đi lang thang ra khỏi đầu làng tới một bãi cỏ phẳng ở gần đó.

Lúc khó chịu trong lòng, tôi ưa đi tha thẩn một mình như vậy.

- Lúc đó có ai trông thấy cậu không ?

- Không, vả lại nếu gặp ai, chắc chắn thế nào tôi cũng phải lánh mặt.

Chàng trai biết trước những câu hỏi loại đó sẽ dẫn dắt chàng tới đâu. Nhưng biết thì biết. Tránh né được lại là một chuyện khác. Do đó, khi người cha cô gái chết trẻ lên tiếng cật vấn, Trọng Minh chẳng chút ngạc nhiên:

- Như vậy nghĩa là cậu vẫn có thể đi vòng về phía sau các dãy nhà, rồi ... mò tới vừa rơm được.

- Nhưng tôi đã không đi như thế. Giả thiết là tôi đã thực hiện việc như lời ông nói thì sự kiện liệu có gì thay đổi không ?

- Có chứ ! Thay đổi hết !

Vừa dứt lời, ông Lê Phi đưa nhanh tay thì cũng đã trễ mất rồi. Giậu chộp khẩu súng trường mau lẹ ngang với tốc độ giơ tay tát của một con beo. Anh tay chĩa súng, chân bước giật lùi cho tới khi tảng lưng đồ sộ đụng mặt tường. Ngón trở bàn tay phải đặt lên cò súng, đồng

thời hai lỗ đen ngòm của cái nòng nhắm thẳng Trọng Minh. Gã cất tiếng nói mà hai hàm răng vẫn nghiến chặt:

- Lúc thì đi, lúc thì tới, lúc lại không đi, không tới. Mất thì giờ vòng vo mãi. Ngót tiếng đồng hồ rồi. Bàn cãi, nói lách nháp dài dòng như thể đàn bà. Riết rồi cháu đâm ra nghi ngờ có lẽ bácsợ thì phải ! Vợ cháu, cháu xót xa hơn là bác thương con gái. Vậy bác để mặc cháu. Trông thấy rõ ràng ngón tay trở của Giậu co lại, ông Phi tái người đi. Súng của ông, ông biết rõ ưu khuyết điểm của nó hơn ai hết. Ngón tay co lại thế kia, chỉ thêm mấy ly nữa là súng nổ, ông đã biết rõ. Vì kinh ngạc ư ? Tại hèn nhát ư ? Hay là muốn cho sự việc kết thúc mau lẹ ? Và tại sao lại để mọi người ai thích hành động thế nào mặc ý ? Lúc đó, ông Phi như người đang sống trong một giấc mộng. Đúng hơn, một cơn ác mộng ! Có thể ! Chính ông chủ xưởng lên vụ này mà giờ đây lại ngồi im như phỗng đá, không một lời nói, không một cử động, y như một vị khán giả bàng quan chứ không phải là ở cương vị chủ tịch đoàn diễn giả nữa.

Bà Lê Phi thẳng thốt giờ hai cánh tay, lao nhanh người đứng án trước mặt Trọng Minh. Ông Phi giật thót mình sực tỉnh, đồng thời rú lên một tiếng, lao người tới, cùng một lúc với bàn tay ông hất mạnh thân cây súng hai nòng. Một tiếng nổ chát chúa vang lên. Đạn chì văng ra tung toé, đập trúng ... chiếc sà ngang màu đen, đục toét ra mấy lỗ trắng hếu. Người cha hét lên:

- Mình điên rồi, hả Liên ?

Bà mẹ vẫn thản nhiên:

- Không ! Em không điên ! Hện thời chúng ta vẫn chưa chứng minh được gì cả. Mà anh thì anh lại đòi hỏi phải có những bằng chứng, với bất cứ giá nào. Đúng thế không ?

Trọng Minh tê dại người đi vì mới thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Chàng vùng đứng lên:

- Bằng chứng ! Những bằng chứng ! Quái thật ! Tôi có cảm giác là các vị nói như thể có người đã hạ sát Chi Lan vậy. Và các vị đang truy tầm kẻ sát nhân đó.

Đúng lúc ấy, cánh cửa mở toang. Viên hương quản bước vào. Từ lâu rồi, Đặng Sâm nép trong bóng tối chờ đợi. Lúc thì ghé tai vào cánh cửa, lúc lại dán mắt nhìn qua khe hở. Giây phút chờ đợi thật là lâu. Thoáng chút ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại hầm hầm nét mặt, ông Lê Phi quay nhìn ông ủy viên cảnh sát:

- Tới đây có việc gì vậy ?

Đặng Sâm không hề để ý tới câu hỏi, ông ta ngó Trọng Minh:

- Cậu nói đúng đấy, Trọng Minh ! Chắc chắn có một người nào đó đã giết cô Chi Lan.

Người cha đau khổ bắt giác lắm bầm:

- Sát nhân ! Một vụ sát nhân ! Hừ !

Chương 6

Sự can thiệp của viên hương quản Đặng Sâm nhằm phục vụ ích lợi chung cho mọi người. Ông đến để rọi một vài tia sáng qua tấm màn đen đang trùm lấp sự thật. Sự thật mà mọi người đang khao khát được biết. Vậy mà người ta lại tiếp đón ông hết sức lạnh nhạt. Viên hương quản ngẩng nhìn ông chủ nhà.

- Tôi có nói thế đâu, anh Phi !

- Cái gì ? Không nói thế ? Ô hay ! Khi không anh đập cửa nhà người ta, la ầm lên: “Chắc chắn người nào đó đã giết chết con Chi Lan” và anh cho rằng à, à, có phải vậy không hả, mấy người kia ?

Ông Lê Phi vừa nói vừa quay đầu, hất hàm hỏi mấy người đứng quanh đấy.

Đặng Sâm gườm gườm nhìn tay trở, dáng điệu nghiêm trọng nhắc lại:

- Chắc chắn !

Hai tiếng đó được ông thông thả buông từng vắn một để mọi người có thì giờ lưu tâm chú ý. Rồi ông ta mới cắt nghĩa cho nghe tại sao ông lại dùng hai tiếng đó. Khốn nỗi, không ai để ông có dịp giảng giải gì hết. Nghiệt ngã hơn nữa, người ta lại còn chặn lời không cho ông nói là đằng khác. Viên hương quản chán nản thở dài không khác một quả bóng te te bị xì hết hơi.

Tiếng ông Lê Phi nghe có vẻ bức bối ra mặt:

- Gớm, ăn nói văn hoa quá xá ! Nhưng tôi muốn hỏi: Anh lấy quyền gì mà xông xộc vào nhà tôi như vậy chứ, hả ? Tại sao anh lại cứ xía vào chuyện riêng của chúng tôi là thế nào ? Mắc mớ gì đến anh chứ ? Rồi thế nào cũng có ngày ...

Đưa tay chỉ khẩu súng sẵn rồi cái sà nhà bị trúng đạn viên hương quản trả miếng:

- Mấy cái này anh bảo là “chuyện riêng” đó hả ?

- Tại cái thằng chân tay vụng về Giậu này chứ ai đâu mà ..

- Vâng ! Vâng ! Đồng ý ! Ông Lê Phi ạ ! Ông cứ tôi đã ngang nhiên xông xộc vào cái nhà này ? Hừ ! Mọi khi người ta tiếp đãi tôi ân cần vui vẻ lắm. Mà bữa nay, tại sao lại kỳ thế ? Có gì là khó hiểu đâu ? Vì ... vì người ta sắp sửa hạ một người. Bồn phẫn tôi là phải ...

Ông Lê Phi ngạc nhiên:

- Lạ ! Anh gọi tôi là “ông Lê Phi” ??

Rồi không cần Đặng Sâm trả lời, người đàn ông cúi gục đầu im lặng. Bực mình vì viên hương quản cũng có, Lê Phi cũng chưa hết hoảng vì phản ứng quá ư bất thường của người vợ yêu quý. Giậu suýt bắn chết bà. Giả thiết lúc đó mà ông không nhảy chồm đến, hất kịp nòng súng hướng lên cao. Những tư tưởng ghê rợn đó âm ỉ trong nội tâm, làm khổ ông không ít. Giậu lại không thể ! Bao nhiêu ray rứt, bao nhiêu căm hận, anh ta phát lộ ra ngoài hết. Phát lộ một

cách vũ bão, một cách thật công khai. Và đối tượng để Giậu phát lộ, trút hết nỗi khổ tâm lên đầu lên cổ là ông ủy viên Cảnh sát:

- Cái gì ? Bồn phận ? Bồn phận của anh ? Thôi, thôi, xin anh ! Cho chúng tôi hai chữ bình an đi, anh Sâm ! Đem cái bồn phận của anh về mà tróc cổ tội gian phi trộm cắp hoặc ngồi nhà mà viết tờ trình, vẽ trống, vẽ cuội cho rồi, còn mọi việc ở đây thì mắc mớ quái gì đến anh !

Mức chịu đựng nào cũng có giới hạn. Đặng Sâm kể cũng là người khá kiên nhẫn. Và sự kiên nhẫn của ông đã tới mức chót. Đặng Sâm nhìn thẳng mặt Giậu:

- Này ! Anh Giậu ! Chính mắt tôi đã trông thấy anh cầm súng trong tay. Đừng quên điều đó nghe ! Bây giờ chỉ cần một lời nói, một lời thôi của cậu Trọng Minh là tôi bắt giữ anh lập tức.

Giậu bấu môi:

- Ngon dữ vậy ! Hừ ! Một lời nói của cậu Trọng Minh ! Ghê quá ta ! ... Này anh Sâm, tôi hỏi thật: hiện anh đang sống với ai ? Với thằng công tử bột kia hay với chúng tôi ??

Hai ngón tay cái thọc vào dây lưng da to bản, ngực ưỡn cao, nét mặt đanh lại, viên hương quản quay nhìn ông Lê Phi:

- Ế, anh Phi bảo cái thằng oắt con hỗn xược này im mồm đi. Và cả anh nữa ! Anh cũng nên một vừa hai phải thôi nghe ! Tôi đã nhắm mắt làm lơ nhiều vụ rồi ..., những vụ có tính cách nội bộ, chỉ riêng mình biết với nhau thôi. Tuy nhiên, anh cũng nên coi chừng kéo lắm lần mà phiền lắm đấy !

- Sao ? Anh bảo sao chứ ?

- Tôi muốn nói: nếu anh khinh xuất mà mắc phải lỗi lầm, vượt quá phạm vi thông lệ của chúng mình thì ...coi chừng ! Tôi sẽ đương đầu với anh ngay và tôi cũng sẽ hùng hùng hổ hổ như anh bây giờ vậy đó.

Trên tường, có một tấm gương lớn, khung khảm sà cừ, mặt thủy đã lấm tấm ó vàng, Trọng Minh tiến lại gần: mặt chàng có nhiều vết bầm tím, mắt bên phải khoanh một vòng xanh xám. Môi trên sưng vù. Tình trạng này chắc phải lâu lắm, ít nhất cũng phải một tuần, mới hy vọng diễn xuất để quay phim được. Ý nghĩ đó khiến chàng nổi cơn phẫn nộ, thăm cáu kỉnh: “đúng là chuyện không đâu lại làm cho mình bị kẹt!” Rồi tin chắc là sự hiện diện của ông hương quản Đặng Sâm có đủ khả năng ngăn chặn mọi hành động bất hợp pháp của ông Phi, nhất là Giậu, Trọng Minh đứng dậy định ra về.

Chân bước ra phía cửa, chàng tài tử còn nói với lại, thật lớn:

- Vụ rắc rối đó của các ông, thì các ông ở lại mà giải quyết với nhau. Nhưng, nhanh như chớp, Giậu đã án ngữ trước mặt chàng. Nét mặt anh ta lộ rõ vẻ sẵn sàng làm đủ mọi cách để giữ chàng lại.

Trọng Minh nắm chặt hai bàn tay, giơ lên sửa soạn một hiệp so găng nữa. Miệng chàng quát khê:

- Xê ra, đồ con bò ! Nếu không, tao trừng trị mày một chầu nữa cho

coi.

Giậu cười gằn:

- Chuồn về đâu có dễ vậy mậy ?

Chàng trai đinh ninh viên hương quản vào nhà một cách đột ngột với mục đích để bảo vệ cho mình. Và sự can thiệp của ông ta cũng không ngoài dụng ý đó. Té ra Trọng Minh đã làm. Quả là chàng đã làm. Đặng Sâm buồn rầu ra mặt. Nhưng ông ta gạt Giậu ra là đểđứng thay vào chỗ của gã:

- Khoan đi đã cậu Minh. Chắc hồi nãy cậu đã nghe tôi nói rồi chứ. Tôi nói rằng rất có thể một người nào đó đã hạ sát Chi Lan. Và theo như lời cậu tuyên bố với mọi người hồi nãy thì cậu có yêu Chi Lan ? ... Ờ, nầy anh Phi, làm gì mà anh phải lờm nguýt tôi dữ vậy ? Ừ, thì tôi đã ghé tai vào cửa nghe trộm đấy. Nghề nghiệp của tôi mà.

- Đúng như thế ! Tôi yêu Chi Lan.

Chàng trai gạt đầu xác nhận.

- Vậy thì cũng như tất cả chúng tôi, những người có mặt tại đây, chắc cậu cũng mong muốn tên hung phạm phải bị bắt giữ, còn nếu cậu không mong muốn như thế thì, thì ...

- Nếu quả là một vụ sát nhân, thì, vâng ! Tôi cầu mong như thế. Cương quyết cầu mong tên hung phạm phải bị bắt giữ. Tuy nhiên, tôi vẫn nhớ hai tiếng “chắc chắn” của ông hương quản vừa nói hồi nãy, và chúng tôi đang chờ nghe ông nói tiếp đây.

Mọi người im lặng đợi chờ. Viên hương quản háng giọng. Tìm chữ để nói, hình như Đặng Sâm cảm thấy khó quá:

- Chính vì sự việc xảy ra trước khi ...

- Trước khi ... cái gì chứ ? – Bà mẹ cất tiếng hỏi, - chắc anh định cho tụi tôi biết một tin tức gì ghê gớm hơn chuyện con Chi Lan chết phải không ? Tin gì thế ? Sao anh cứ ngập ngừng hoài vậy ?

Đặng Sâm gạt nhanh đầu:

- Đúng như thế đó chị Liên à. Ghê gớm lắm ! Chị tài quá ! Đoán trúng quá ! Mới chỉ là một giả thuyết thôi, nhưng có vẻ hợp lý lắm rồi. Lão Mã ...

Ông Lê Phi bấu môi cắt ngang:

- Cái lão khỉ Mã say rượu bét nhè ấy hả ?

Đặng Sâm trừng mắt:

- Nhưng anh phải công nhận lão Mã là một thầy thuốc cừ khôi. Tôi muốn để ông ấy đích thân giải thích cho anh chị nghe cái “tin tức” đó ...

Đang ngủ ngon bị dựng cổ dậy, lão Mã thản nhiên thọc tay nhét vạt chiếc sơ mi dài thượt vào trong quần, bất chấp cả sự hiện diện của bà Liên. Mái tóc bạc xám xù ra như tổ quạ. Bộ râu dài, rậm, rủ bóng đen khiến khuôn mặt ông lang tây tên Mã trông chẳng còn ra hình thù gì nữa. Chỉ biết rằng ông ta khá già và khá ... bần thủ. Ông “bác sĩ” giương đôi mắt sừng húp híp, đầy tia đỏ, ngó năm người vừa xồng xộc vào nhà ông, và gất lên:

- Trời đất ! Đêm hôm khuya khoắt thế này mà ...
 Thói quen hằng ngày mời thân chủ khiến già Mã đưa tay kéo chiếc ghế dựa, nhưng ông ta lại đẩy ngay vào chỗ cũ.

- Cái gì ? Các người muốn gì đây ?
 Năm người đứng sừng sững. Họ đã cùng khởi hành từ nhà ông Lê Phi để giờ này đều có mặt tại đây. Trông họ có vẻ đoàn kết dữ, đồng thời cũng có thể nói là rất ...chia rẽ. Trọng Minh vui vẻ tình nguyện đi theo mọi người. Nhưng nếu chàng từ chối không đi, chắc chắn bốn người kia sẽ bắt giữ chàng tức khắc. Viên hương quản ghé sát tai già Mã:

- Anh Mã ! Anh làm ơn nhắc lại cho mọi người nghe cái “tin tức” mà anh đã nói với tôi đi.
 Ông bác sĩ lắc đầu khiến mái tóc tổ quạ càng xõa xuống thêm trông thảm hại một cách rất khôi hài, đồng thời, gất bần lên, giọng châm biếm:

- Nói gì ? Tin tức gì ? Tôi nói với anh hồi nào ?
 - Lại còn “nói hồi nào” ? Vụ con nhỏ Chi Lan đó, giả bộ hoài !
 Vẫn còn bức tức vì bị phá giấc ngủ, thầy thuốc Mã nhăn nhó trông rất tức cười.

Trên mặt bàn kê gần đó, vẫn còn một chai “si đế” mới vơi gần một nửa. Già Mã liếc nhanh nhìn chai rượu mà không tiện đưa tay chop lấy tu một hơi như mọi lần. Vì trước mặt đông người, ông sợ xấu hổ. Đặng Sâm lộ vẻ sốt ruột.

- Anh Mã !
 - Mã, Mã cái con khỉ ?? Cha Sâm này đúng là một tên lẻo mép. Lầu sau đừng hòng tao nói cho biết bất cứ cái gì nữa. Hừ ! Hừ ! Người ta còn đang khát đây.

Già Mã quơ chai rượu cố gắng thả nhiên ra về ta đây không ngưng nghỉu gì hết:

- Ừ, khát quá ! Phải uống chút xíu cho đỡ khát chứ ! ... Chị Liên !
 Làm gì mà chị ngó tôi trừng trừng dữ vậy, hả ? ... Ờ ... hờ ... !
 Bà Lê Phi khẽ lắc đầu chắc miệng. Giọng nói của bà cũng đã lộ đôi chút bức bối:

- Làm gì à ? Tôi ngó anh vì tôi đang chờ đợi, vì tôi cảm thấy rất e ngại cái điều anh sắp sửa nói ra đó. Nhưng “khát” thì hãy uống “nước” đi đã ... Say bí tỉ thế còn chưa đủ sao ?

Dự khán quang cảnh đó, các cuộc đối thoại đó, mắt thấy tai nghe các màu sắc, các âm thanh đó, Trọng Minh có cảm tưởng là mình đang sống giữa một đảng phái bí mật gì hoặc một bộ lạc bán khai nào đó. Đồng thời chàng lại cảm thấy có đôi chút cảm tình mến phục những con người sống tại nơi hẻo lánh này, cách biệt xa xôi hẳn với đời sống hỗn độn bon chen tại các nơi thị thành náo nhiệt. Người dân ở đây vẫn giữ nguyên được tình đoàn kết thiêng liêng và nhất là ai nấy đều có một tinh thần tôn trọng danh dự tuyệt đối. Sự bình tĩnh sáng suốt, tính tình cương quyết của bà Liên khiến chàng

cảm động thực sự. Có thể là do nơi con người của bà có một cái gì đầy kịch tính ẩn trong cái thân xác cao dong dong, đi đứng hiên ngang. Yêu thương con cái, chắc hẳn thiếu phụ này phải yêu thương con cái hơn phần đông các bà mẹ khác. Hơn ở điểm: thương con như kiểu hổ cái thương con vậy.

Sau khi nghe bà Lê Phi trả lời đốp chát như vậy, bác sĩ Mã tỉnh cả ngủ, tỉnh luôn cả rượu. Tròng mắt ông đã bớt đỏ. Hai bàn tay cũng hết run run như những khi ... nâng chén. Ông im lặng một lúc, sắc diện lộ vẻ xúc động. Mắt nhìn thẳng mặt người đối thoại, ông bác sĩ cất tiếng:

- Đã đủ thế nào được. Chai “nước” mới vơi nửa thì say cũng chỉ được nửa phần thôi chứ mấy. Say đến chết luôn mới khoái. Khoái ở chỗ là ...biết được ai đã giết mình kia ... À, này anh hương quản vừa nói cái gì thế nhỉ ?

- Tôi bảo anh nhắc lại cho mọi người nghe ...

Già Mã cau cau nét mặt như một người đang có điều gì khó chịu trong lòng. Đôi môi trắng bệch của ông thoáng một nụ cười lợt lạt:

- Anh Phi ! Thằng cha hương quản này đúng là một thằng phản phé. Tôi cứ đinh ninh nó là “người nhà” nên mới tiết lộ bí mật cho nó biết. Ai ngờ nó lại đi báo Cảnh Sát. Tệ quá ! Tôi thì tôi cho rằng việc này chỉ liên hệ tới anh, tới riêng một mình anh thôi đó.

Câu nói gay gắt của bác sĩ Mã vô hình chung khiến hương quản Đặng Sâm trở thành mục tiêu cho những tia mắt nghiêm khắc của mấy người đứng đó. Vị đại diện cho luật pháp đứng thẳng người vỗ vỗ vào túi áo trên ngực:

- Anh làm rồi anh Mã. Tôi được cấp phù hiệu của chính quyền. Bỏ phần tôi là phải làm việc cho xứng đáng với nhiệm vụ chính quyền đã giao phó. Nhiệm vụ bảo vệ và thi hành luật pháp. Nếu chỉ là những sự việc có phương hại đến danh dự không thôi của bất cứ ai, con dân trong làng Trung Quyết này, tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng trường hợp có kẻ nào nhúng tay vào tội ác, thì tất nhiên tên cường bạo đó sẽ gặp tôi ngay. Nói ít, nhưng tôi mong rằng mọi người đã thông cảm và đồng ý với tôi rồi.

Già Mã đặt chai rượu lên bàn, đưa tay lên chùi mép:

- Đặng Sâm nó nói ... kể ra cũng đúng. Hừ ! ... Khi bắt gặp, khi phát giác được cái điều ghê gớm kia, tôi đã linh cảm ngay rằng khó lòng mà giữ kín một mình cho được. Phien quá !

Giậu khó chịu vì cái lỗi nhập đề dài lê thê của bác sĩ Mã:

- Bắt gặp cái gì, phát giác được cái gì, nói phất ra cho rồi. Vòng vo tam quốc hoài.

Chàng vị hôn phu đứng gần cây đèn dầu lửa khiến ông Mã cứ phải nhúu đôi mí mắt để nhìn ảnh cho rõ:

- Kỳ cục ! Tụi thanh niên đầu còn xanh tuổi còn trẻ, đời còn dài lắm mà sao cái gì cũng hấp ta hấp tấp. Anh Phi ! Mong anh biết dùm cho một điều là: khi con nhỏ Chi Thoa chạy đến gọi tôi thì lúc đó

bụng tôi hãy còn đói meo, chưa ăn uống gì hết à nghe ! Con bé cho biết là lúc đó anh đang gào thét trong vựa rơm, bó tay chịu thua số mạng. Nhưng anh vẫn còn cần có một người khác đến tận nơi đó với anh, xác nhận cho anh được rõ là: “Thôi hết rồi ! Không còn cách gì cứu sống được Chi Lan của anh nữa đâu”. Có phải vậy không ?

Ông Lê Phi buồn bã gật đầu:

- Hừ ! Đúng như vậy.

- Và lúc đó tôi đã yêu cầu anh đi ra ngoài để tôi khám nghiệm con nhỏ. Bình sinh, tôi vẫn không ưa cái việc tự hủy hoại đời mình. Rắc rối lắm. Nhất là tự hủy đời sống khi người ta mới được 18 tuổi đầu. Hừ, nhưng mà thôi ! Cái đó lại là chuyện khác.

Đưa tia mắt liếc nhanh người cha và người mẹ cô gái chết oan, bác sĩ Mã nhận thấy hai người đang chăm chú dán mắt vào đôi môi ông. Những tia nhìn đầy hiếu kỳ, đầy kiên nhẫn. Tia nhìn độc đáo. Chỉ riêng người dân làng Trung Quyết mới có cái lối nhìn lạ lùng như vậy.

Bác sĩ Mã nghiêm sắc mặt:

- Anh, chị Phi ! Điều tôi sắp nói ra đây chắc chắn sẽ gây đau khổ cho anh chị không ít.

- Vợ chồng tôi đã hiểu anh là người như thế nào rồi. Anh cứ nói ! Xin anh đừng ngại gì cả !

- Ngại lắm chứ ! Có phải ông anh Phi ? Đó, anh thử hỏi lại chị ấy coi ! Có phải hiện thời “beo mẹ” đang nhe nanh trượng vuốt sắp sửa ... vồ ! ... Ối ! Thây kệ ! Tôi cứ nói ! Cần phải nói ! Không nói không chịu được ! ... Hừ ! Hừ ! ... Trước khi sợi dây oan nghiệt thông vào cổ nó, cái cần cổ mịn đẹp như nhung của nó, ... một tên đực rựa nào đó đã chiếm đoạt thể xác ... nghĩa là đã cưỡng hiếp con Chi Lan. Lời phát giác vô cùng bất ngờ, vô cùng tàn nhẫn đó khiến mọi người hiện diện giật nảy mình, phản ứng mỗi người một cách khác nhau. Bà Liên đưa tay lên chận ngực. Ông Lê Phi nắc khẽ một tiếng tưởng chừng như tiếng nắc ấy sắp sửa làm ông nghẹt thở. Chàng vị hôn phu lại nắm chặt hai bàn tay to lớn. Riêng phần Trọng Minh, toàn thân chàng ta vẫn thản nhiên bất động... trừ đôi mắt. Đôi mắt ấy mở thật lớn. Chàng trai đang “nhìn thấy”, trong khoảng không gian trước mắt, một khuôn mặt tươi đẹp, một nụ cười thần tiên. Thời gian ánh chớp, khuôn mặt tươi đẹp ấy, nụ cười thiên thần ấy đột nhiên bị sa vào một cơn bão tố. Một cơn bão tố kinh hoàng, đổ lốc rung cây ... Trời ơi !

Ông Lê Phi thở ra một cái thật mạnh:

- Anh Mã nói lại thử coi !

- Tôi muốn nói rõ rằng: có một tên đàn ông đã đi vào trong vựa rơm để ... Con gái anh đã không chịu tự ý hiến dâng. Và tên đàn ông đó đã ... đã cưỡng bức nó.

Sau tiếng nói êm đềm chậm rãi, rõ từng chữ một của bác sĩ Mã, mọi

người có cảm tưởng là Giậu gào lên:

- Trời ơi ! Vậy mà mọi người vẫn cứ đứng ngây ra kia. Kỳ không ? Chi Lan, vợ chưa cưới của tôi, đến với tôi nàng cũng còn chưa dám, dù có ham muốn mười mươi đi chăng nữa, cũng còn chưa dám tự cho phép hưởng thụ nữa là, huống hồ ...tên khốn nạn này. Hừ !

Bà Liên chợt có ý nghĩ: “hai đứa lại sắp sửa đánh nhau”. Và trong thâm tâm, bà mong cho hai người đánh nhau thật. Nhưng chợt có giọng nói bình tĩnh của Trọng Minh hướng về ông Mã:

- Thưa bác sĩ, ông hương quản đã nói với chúng tôi rằng một người nào đó đã hạ sát Chi Lan. Vậy mà, bây giờ ...

Già Mã mỉm một nụ cười bí hiểm:

- Lời nói của tay hương quản cũng là do ý kiến tôi đó. Thằng cha Đặng Sâm thì biết được cái khỉ khô gì. Vậy thì, như tôi đã nói, người ta đã cưỡng hiếp con Chi Lan. Tôi có đủ lý lẽ để tin chắc như thế. Và rồi các việc xảy ra kế tiếp cũng chẳng còn gì là khó hiểu nữa. Con nhỏ đó, tôi biết rõ tính tình nó ...khi bị cưỡng bức, nó đã chống cự dữ dội. Và vốn là một đứa tình cảm bén nhạy, dễ bị xúc động, con bé đã ngất đi. Khi đó, tên nó đâm hoảng sợ đồng thời nó ý thức rằng: khi tỉnh dậy Chi Lan sẽ nói lại cho người khác biết sự việc ghê gớm đó. Bố trí một màn kịch tự tử sau khi “sát nhân diệt khẩu” là một điều cần thiết. Dễ hiểu quá mà.

Ông Lê Phi, đôi mắt ráo hoảnh, nhưng giọng nói lại khan đục nghe rất lạ tai:

- Ờ, ờ, anh Mã ! Anh nói có lý ! Hai chân con bé còn có mỗi một chiếc sáng đan. Chiếc kia vắng cách xa mấy thước, lấp dưới đồng rơm. Chắc khi chống cự lại, nó đẩy dựa nên một chiếc sáng đan đã tuột ra ...

Tâm không định, nhưng Trọng Minh lại nhắc chân bước một bước. Bước chân đó khiến chàng sáp tới gần phía cửa ra vào. Đang nói, ông Phi bỏ dở câu, nhảy ra đứng án ngữ, dựa lưng vào cánh cửa gỗ:

- Thế nào, cậu nói chứ ? Cậu nói để khi được biết đích danh, đích mặt tên thủ phạm đó, tôi sẽ băm nát nó ra như giết một con dã thú nguy hiểm vậy đó !

- Nhưng ...

Giậu quát lên:

- Sao ? Nghe rõ cha vợ tao nói gì rồi chứ ? Thằng kia ! Mày chịu nói không ?

Buột miệng, Trọng Minh khẽ la:

- Ông hương quản !

Tia nhìn chúi xuống mặt sàn đất, ông ủy viên Cảnh sát không lên tiếng. Chỉ có hai bàn tay ông hoạt động, sát sát vào nhau liên hồi.

Sừng sững đứng trước mặt năm người, cả đàn ông lẫn đàn bà.

Trong tất cả năm người đang đứng trước mặt đó, Trọng Minh không

hy vọng trông nhờ vào bất cứ một ai.
Dọc suốt sống lưng, chàng trai cảm thấy nhồn nhột như có vết chân
bò trườn của một con gì lạnh như nước đá.

Đất Nghịch

Chương 7

Đột nhiên Trọng Minh nói lớn:

- Các ông các bà ở đây, không ai biết điện ảnh là cái quái gì.
Không hiểu trong đầu óc, tư tưởng luân chuyển ra sao mà đột nhiên
chàng trai lại la lên như vậy. Nhận xét cách vô tư, đối với dân làng
Trung Quyết, những máy móc quay phim của Võ Mạnh Tôn quả thật
là những món kỳ quan. Cách phục sức từ ông Giám Đốc, đến hai tài
tử con cưng, Trọng Minh, Bạch Phụng, rồi tới các chuyên viên làm
việc, đều khiến ai nấy trở mắt ngạc nhiên xen chút tư tưởng kính
phục. Nhưng, chỉ có thể thôi. Ngoài sự ngạc nhiên và kính phục ra,
không còn cái gì khác. Ngay cả đến việc xin chữ ký để lưu niệm
cũng không. Mà có lẽ người dân ở đây cũng không hề biết đến việc
đó nữa.

Ông Lê Phi ngẩng nhìn Trọng Minh, giọng nói của ông bồi hồi xúc
động vì sự kiện ghê gớm vị bác sĩ già vừa mới tiết lộ:

- Chuyện xi-nê điện ảnh đâu ăn nhằm gì tới vụ này !

Trọng Minh:

- Ăn nhằm rất nhiều. Ông không biết đấy thôi !

Chàng Giậu gầm gừ:

- Để tao “săn sóc” cho thì chắc chắn mày không còn dịp nào làm xi-
nê với chiếu bóng nữa. Thật thế !

Vừa nói, anh chàng thô bạo vừa hờm sẵn, chỉ cần một tiếng ra lệnh
là lập tức nhảy xổ vào, không khác một conchó lai cổ còn dính ở
đầu dây da, húc hặc, gầm gừ, nhe nanh, mõm tru học lên, sùi đầy
bọt trắng hai bên mép ... Tiếng ông Lê Phi thắc mắc:

- Không biết ! Có những cái gì mà bảo là không biết !

Trọng Minh dăm chiêu nét mặt. Biết giải thích ra sao cho họ hiểu
được bây giờ ?

- Một tài tử, một ngôi sao điện ảnh chẳng hạn. Chỉ một cái tầm
thường như thế mà các ông ở đây cũng không biết nữa. Vậy để tôi
giải thích rồi các ông sẽ thấy nó liên hệ, “ăn nhằm” như thế nào. Tài
tử điện ảnh, một ngôi sao chiếu bóng cũng chỉ là một con người
thôi, chỉ khác là con người ấy được rất nhiều các bà, các cô chạy
theo dữ lắm. Tôi muốn nói: tôi có rất nhiều người yêu. Vậy thì nếu
tôi muốn ...đâu có khó khăn gì kia chứ. Hà tất phải ép buộc Chi Lan.
Bọn người hiện diện đưa mắt nhìn nhau, không nói một tiếng. Hình

như họ đang cố tìm hiểu chàng thanh niên “lạ” tên là Trọng Minh đang đứng trước mặt họ đây. Viên hương quản lên tiếng trước tiên. Lời lẽ của ông ta không phải là một câu nói thường. Nó là một câu thất buộc, thất buộc một cách khá hợp lý:

- Như vậy cũng chưa chứng minh được gì hết. Nhiều đàn bà, con gái say mê tài tử xi-nê. Cái đó đúng ! Nhưng biết đâu lại chẳng có một ngày kia, một người đẹp nào đó cương quyết không để cho cậu lợi dụng. Bực mình, cậu đi tìm Chi Lan. Rồi cũng bị con nhỏ từ chối không chịu hiến dâng. Tự ái bị tổn thương nặng nề, uất hận nọ chưa hết lại đến uất hận kia Trong một phút không kịp suy nghĩ, cậu đã.....

- Đúng là thằng này đã làm nhục Chi Lan, rồi sau đó ...

Câu nói đầy phần nộ từ miệng Giậu thốt ra không trọn vẹn. Anh ta quơ trên mặt bàn cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh to nặng, giang thẳng tay liệng vút vào mặt Trọng Minh. Chỉ cách một gang tay là trúng đích, cái gạt tàn bay đập vào tường, vỡ tan tành.

Trọng Minh vẫn bình tĩnh:

- Không ! Không một người nào có thể làm nhục, làm ô uế Chi Lan được.

Ông Lê Phi ngạc nhiên:

- Vậy là sao ?

- Kể nào đã nhúng tay vào tội ác đó, thì chính nó, nó đã tự làm nhục, tự làm ô uế nó rồi, thưa ông Lê Phi ! Còn Chi Lan của ông, đưa con gái yêu quý của ông, lúc nào cũng như lúc nào, bao giờ cũng vẫn là một cành ngọc lan trong trắng, đáng quý, đáng trọng ngàn đời. Tôi tuy mới biết nàng, mới yêu nàng, nhưng tôi đã hiểu được Chi Lan nhiều lắm. Tâm hồn em thanh khiết như một dòng nước suối trong. Lá vàng khô, cỏ rác, đất bụi trên bờ đôi khi có rụng xuống khiến mặt suối bợn dơ đôi chút, nhưng chỉ một thoáng sau, nước cuốn trôi đi, dòng thủy lưu lại trở lại trong trắng hoàn toàn. Thành thật mà nói, thưa ông Lê Phi, ông đã không còn hiểu nổi con gái ông nữa rồi. Sự kiện đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Ở đời, ai cũng thế cả. Con cái trong nhà, đến một thời kỳ nào đó, mẹ cha không còn hiểu nổi nó nữa. Tôi không nói là giữa cha mẹ và đứa con đã có một hố sâu ngăn cách. Không, tôi không nói như thế Rồi, mãi sau, một ngày nào đó, đứa con ấy mới lại quay về, sau một thời gian xa cách.

Bà Liên khoanh tay im lặng đứng nghe Trọng Minh nói, say sưa nghe chàng nói. Chàng trai nói thật hăng say, như có một mãnh lực huyền bí thiêng liêng nào thúc đẩy. Cử động của hai tay, tia nhìn long lanh từ đôi mắt sáng của chàng thanh niên như phản ánh một cái gì rất gần cận thân thiết với bà. Bà Liên thở ra một hơi thật nhẹ, thật dài. “Dù tên này có phải là thủ phạm hay không, mình vẫn có bổn phận phải thù hận nó!” Lòng tự nhủ lòng như thế, nhưng trong tâm não thiếu phụ lại vang vang một câu nói rõ rệt: “Khó quá ! Khó

lòng mà ghét hận được gã con trai này!”

Sự thật quả có thế ! Mặc dầu mặt mũi sưng vù bầm tím, môi mép bết máu, quần áo lấm lem, nhất là chiếc áo sơ mi Nil Franc trắng toát đã bị hai bàn tay chầy vò của Giậu vò nát, xé rách, chàng trai điện ảnh vẫn có cái dáng dấp thật hiên ngang, kiêu hùng, hấp dẫn một cách lạ lùng. Thêm vào đó là giọng nói thiết tha trầm ấm ... Bà mẹ khẽ kêu lên:

- Không ! Con Chi Lan không hề xa cách cha mẹ nó bao giờ.

- À, thì ra nàng lúc nào cũng gần cận bên bà. Nếu vậy, thì chắc thế nào cũng có lần Chi Lan đã nói chuyện với bà về tôi. Do đó, có lẽ bà đã biết Chi Lan và tôi quen nhau trong trường hợp như thế nào ?

Lại có tiếng chàng Giậu hét lên:

- Kỳ quá ! Tại sao lại cứ để nó lải nhải mãi thế kia ?

Bà Lê Phi nhìn chàng rỏ huyệt, thản nhiên buông từng tiếng một:

- Đểcó thể biết rõ được sự thật.

- Tôi nhắc lại: chiều hôm đó, tôi không đi đến tận vừa rơm đâu, ông Lê Phi. Và thưa bác sĩ Mã ! Về phần bác sĩ, tôi yêu cầu bác sĩ nói rõ cho một điểm. Gieo rắc nghi ngờ, được lắm, nhưng vẫn chưa đủ. Liệu bác sĩ có đủ sáng suốt khẳng định rằng đó là một vụ phạm vào trọng tội ? Và trọng tội đó, thực ra là tội gì ?

Bị Trọng Minh đặt câu hỏi đột ngột đúng vào lúc tay hãy còn nắm cổ chai “để”, mọi người ai nấy đều trông thấy rõ cả, bác sĩ Mã bực mình ra mặt:

- Ông bạn cứ yên trí đi. Tôi vẫn sáng suốt hơn lúc nào hết. Sáng suốt để khẳng định rằng Chi Lan đã bị cưỡng bức. Tiếp theo vụ cưỡng bức là những sự việc ghê gớm, những tội ác tày trời. Đúng như thế ! Tội ác tày trời ! Tiếc rằng chưa thể nói đích xác được cái tội ác tày trời đó có cái tên gọi là gì mà thôi. Cái tên gọi đó, cái tội danh đó chỉ cóngười đã đặt chân đi vào vừa rơm mới biết được mà thôi Chìa khoá bài toán đồ hiện ở trong tay hân.

Đang đà nói thao thao bất tuyệt, bác sĩ Mã chợt ngưng ngang, đưa tay áo quệt đôi mép ướt, rồi cười khẩy một tiếng. Cái cười chứa đựng thật nhiều ẩn ý:

- Hà ! Hà ! ... Cậu, chắc cậu biết chứ, hả ? Vì tôi thấy rõ ràng cậu ...

- Trông thấy rõ ràng tôi ?

- Đúng như vậy ! Lúc đó tôi đang cúi húi sửa lại mấy ổ ong ở ngoài vườn.

Khoảng một tiếng đồng hồ trước khi con nhỏ Chi Thoa hót hơ hót hải chạy đến. Tôi trông thấy rõ ràng cậu đi dọc theo về phía ngoài hàng rào vườn nhà tôi ...hướng về vừa rơm mà.

Ông Lê Phi nhấc khẩu súng sẵn, mở cơ bả liếc nhanh bên trong rồi đóng sập lại. Một tiếng “cách” vang dội trong bầu không khí im lặng, nghe y như tiếng va chạm của hai hàm răng một con ác thú đói bụng hả hống ngáp xong, ngậm miệng lại.

Viên hương quản âm thầm tự nhủ:

- Phải ngăn chặn lão ta mới được !

Nhưng Đặng Sâm vẫn đứng yên.

Im lặng nặng nề. Không khí căng thẳng cực độ ... Thật may ! Đột nhiên tiếng gà gáy đầu đó vang lên. Những tiếng “cúc cù cu” khác đáp lại, mỗi lúc một gần.

Không ai hay biết lúc đó trời đã rạng đông. Ánh sáng lợt lạt màu vàng cam bắt đầu chui dần bóng đêm đen trên mấy ô cửa kính. Gà gáy trong xóm đập cánh gáy vang rền.

Trọng Minh cất tiếng hỏi:

- Từ hàng rào vườn nhà bác sĩ tới vựa rơm còn những 500 thước nữa. Căn cứ vào đâu, bác sĩ nói chắc là tôi đã đi tới đó ?

- Tôi không nói là cậu đã đi tới đó. Tôi chỉ bảo rằng cậu đi theo hướng đó thôi kia mà. Làm sao tôi nói quả quyết được là cậu đã đi tới vựa rơm? Hàng rào cây che khuất, làm sao tôi nhìn thấy được?

Trọng Minh vặn lại:

- Nghĩa là bác sĩ chẳng nói quyết được cái gì hết ! Có phải thế không ?

Bác sĩ Mã đỏ quạu, ông ta la lớn:

- Tôi nói quyết rằng có người đã cưỡng hiếp Chi Lan ! Vậy đó !

- Rồi sao nữa ?

- Rồi là làcác người đã làm phiền tôi nhiều lắm ! Đang thèm rượu đây! Tôi phải uống cái đã! Thôi, về đi, tất cả hãy về đi ! Các người quấy đảo trong nhà tôi khá lâu rồi đó. À, này, anh Phi ! Anh liệu mà lo ! Con gái anh chớ không phải con gái tôi đâu, nghe ! Bác sĩ Mã hay nổi giận bất tử như vậy. Nhiều lần, đang nói chuyện đang hoàng tử tế, ông lại đột nhiên la hét om sòm, xô đuổi tất cả mọi người, bắt kể già trẻ lớn bé Về, về đi, về đi để chỉ còn lại một mình, ông sẽ tha hồ tự do “bơi” trong hũ rượu cho đến khi say khướt, nằm quay lơ ra mới thôi. Da mặt ông nhăn nhúm, môi dưới ông trể ra. Mọi người trở mắt ngạc nhiên. Duy nhất chỉ có Trọng Minh là hiểu rõ sự tình: con sâu rượu đang sục tìm chất “đế”.

Già Mã mở toang cánh cửa:

- Ê, tất cả, về đi cho được việc !

Ông Lê Phi thoáng vẻ bực bội:

- Mã già ! Anh bê bối quá chừng hà !

Ông bác sĩ sâu rượu đưa tay vuốt vuốt mái tóc tổ quạ, nhìn lên, nghe

bộ răng cáu bần cười trừ:

- Ủ ! Bê bối ! Thiên hạ cứ mắng lão luôn vì cái tật bê bối đó, nghe riết rồi cũng quen đi ... hì, hìchẳng còn ăn nhằm gì nữa ... Này, anh Phi ! Liệu mà tìm cho bằng được tên cường đạo đó, hạ thủ nó đi cho rồi, nghe ! Lẽ phải ở trong tay anh đó !

Phía Đông, vầng kim ô chưa ló dạng, nhưng bầu trời đã ửng sắc vàng cam. Trong vùng ánh sáng mờ ảo ấy, những mái nhà trong thôn xóm nổi bật lù lù đen. Trọng Minh có cảm tưởng như đó là những con mèo khổng lồ, sau một giấc ngủ say, uốn mình cong lưng đứng dậy. Chàng âm thầm tự nhủ: Không lẽ bây giờ mình lại bảo thẳng với mọi người rằng: “đi với các ông, tôi cũng đã chịu khó đi nhiều rồi, nghe các ông hỏi và trả lời các ông kể cũng không ít. Vậy bây giờ tôi xin phép ...”

Nhưng nghĩ sao, Trọng Minh lại thôi. Chàng cứ chần chờ không muốn bỏ đi vội. Phải chăng có những sợi dây vô hình nào cầm chân chàng nán lại ? Chàng là tù nhân của người dân Trung Quyết này hay là con mồi ngon của một đạo bùa kỳ quái nào đó, thật thiêng liêng, thật thần bí.

Đi hàng đầu với Giậu, viên hương quản họ Đặng mở đường. Phía sau rốt là ông Lê Phi với khẩu súng khoác vai.

Phần bà Liên, người ta có cảm tưởng là bà đang phân vân do dự, không biết nên đi với toán nào. Được vài bước chân, thiếu phụ tiến lại gần bên Trọng Minh. Tiếng nói của người đàn bà phào nhẹ như hơi gió thoảng:

- Cậu có sợ không ?

Trọng Minh vui vẻ đáp:

- Dạ không ! Cháu không sợ gì hết, vì đã có bà che chở cho rồi ! Thiếu phụ khẽ giật mình. Quay mặt lại nhìn chàng trai, nhưng chưa kịp, chẳng hiểu sao, bà lại ngoảnh mặt đi thật nhanh.

- Tôi ! Tôi mà lại che chở cho cậu ?

- Dạ, đúng như thế ! Bà đã che chở, bà đã cứu cháu một lần thoát chết lúc thằng khốn nạn Giậu kia nổ súng bắn ầu đó.

Thiếu phụ băng khuâng:

- Lạ ! Tại sao tôi lại che chở cho cậu nhỉ ?

- Thưa bà ! Vì bà biết Chi Lan yêu cháu và bà tin rằng tình yêu của nàng đối với cháu là có thật.

Chàng định nói thêm: “....và vì bà cho rằng Chi Lan đã đặt tình yêu đúng chỗ”.

Bà Liên, hình như không muốn mấy người kia nghe tiếng mình nói chuyện, liền đi sát gần Trọng Minh hơn chút nữa. Và bà hạ thấp giọng nói thật nhanh:

- Cậu quen với con Chi Lan trong trường hợp nào ?

Chương 8

Trọng Minh khẽ nhắc lại như một tiếng vang:

- Cháu quen với Chi Lan trong trường hợp nào

Chỉ một câu hỏi giản dị đó cũng đã đủ xua đuổi hết sạch đám mây mù bao phủ cả một vùng trời kỷ niệm êm như nhung, sáng dịu như tia nắng hồng buổi sáng.

Cốt chuyện phim, chính Giám Đốc kiêm đạo diễn Võ Mạnh Tôn lựa chọn, xây dựng lên. Con người thông minh tháo vát nhưng hay cáu kỉnh và hiếu động ấy khoái nhất những cái gì gây được cảm giác mạnh, gay cấn, nghẹt thở. Cả về phần bối cảnh lẫn phần tài tử diễn viên. Trọng Minh phải thủ vai người hùng trong chuyện, có nhiệm vụ bảo vệ tình yêu, đồng thời giữ gìn đất tổ. Tình cảm nội tâm của vai chính trong phim làm chàng lo lắng, không biết có đủ khả năng diễn xuất nổi không. Do đó, khi lên “sen”, Trọng Minh đã có đôi chút dè dặt, phải công nhận là nhờ cái khéo và sự táo bạo của Võ Mạnh Tôn, tác phẩm trứ danh đó mới được phân cảnh, thu hình, quay thành phim.

Buổi chiều hôm đó, bên bờ rừng, dưới gốc một cây chấu khô cằn trụi lá. Trọng Minh cùng chàng tài tử phụ diễn xuất một cảnh gay cấn.

Sau ngót tiếng đồng hồ, ai nấy đổ mồ hôi hột. Khi nghe chuyên viên thu hình tắt máy quay phim, và người nhắc vở gấp cuốn “vở” lại, Mạnh Tôn thở ra một hơi dài:

- Tuyệt ! Rồi ! Tất cả điều “mỡ” đòi hỏi chỉ có thể thôi !

Nét mặt hớn hở, nhà đạo diễn kiêm giám đốc hãng phim Hoàng Yến nói như reo:

- Ê, các bồ ! Tụi mình “lười” được một mẻ “dễ chịu” lắm !

Mạnh Tôn, khi cao hứng, thường dùng hai tiếng “dễ chịu”, “dễ chịu”.

Trọng Minh nhìn bạn:

- Cậu khoái lắm hả ?

- Lắm lắm ! “Dễ chịu” !

Chung quanh địa điểm quay phim, một số người hiếu kỳ dừng chân đứng lại coi, phần lớn là trẻ con và các chú choai choai. Dân trong làng ai nấy đều bận việc hàng ngày. Vả lại, đa số họ chẳng hiểu biết xi-nê, chiếu bóng là cái gì. Cho nên, những việc “diễn kịch” để “chụp hình” như thế, họ ít để ý đến.

Trong đám khán giả lựa thừa đó, có mặt Chi Lan. Cô gái mặc một chiếc áo sơ mi dệt màu đỏ tươi. Màu sắc rực rỡ tôn hân khuôn mặt da trắng hồng. Mái tóc nâu mịn, gọn sóng tự nhiên phía trước trán, vớt ngược ra sau gáy làm nổi bật nét mặt thanh tú, nhất là cái sóng mũi thẳng và đường môi đẹp như vẽ. Yêu thích tất cả những cái gì đẹp và bản tính hay vui đùa tình nghịch, Trọng Minh tươi cười tiến lại gần, cất tiếng hỏi:

- Thế nào, cô bé ! Coi đóng phim hay không ?

Trái ngược hẳn với những tiếng trầm trồ, nụ cười e thẹn thường lệ, chàng trai vẫn nghệ tròn mắt ngạc nhiên khi thấy cặp má mịn màng có những tia máu đỏ bé li ti: hơi phùng lên, cặp môi đỏ tươi rung động, làn môi dưới hơi bĩu ra. Cô gái định nói cái gì đó nhưng rồi lặng thinh. Trọng Minh hỏi dồn:

- Kìa, thế nào, cô bé ?

Và chàng trai hơi giật mình, khi từ cái miệng tươi đẹp, hàm răng đều đặn trắng bóng bật ra một câu nói rất “người lớn”:

- Vâng ! Cũng khá ! Nhưng ông chưa lột hết tinh thần nhân vật !

Câu phê bình của cô gái nhỏ tuổi mà lời nói không nhỏ ấy khiến Trọng Minh có cảm giác hai bàn tay mình như có kiến đốt. Năm phút trước đây, Mạnh Tôn, con người vốn hà tiện lời khen nhất thế giới mà cũng đã phải khoái trí cười ha hả, “dễ chịu”, “dễ chịu” ầm lên. Vậy mà cô bé “nhà quê” này lại dám ...

Nụ cười tắt lịm trên môi, Trọng Minh lạnh lùng buông sống:

- A ! Cô dám cả gan phê phán kia đấy !

- Ủa ! Ông hỏi ý kiến tôi mà !

Tự ái bị tổn thương hơi nặng, chàng tài tử khẽ nhún vai định quay ngoắt đi.

Nhưng:

- Cô biết gì về nhân vật mà

- Ít nhất, so với ông, tôi hiểu được nhân vật ấy hơn ông. Tôi đã đọc cuốn “Đất nghịch” đó rồi. Phải công nhận, làm sống lại một cách trung thực tác phẩm ấy là một việc rất khó. Nhất là, cũng như các bạn ông, ông không phải ở vùng này. Vậy làm sao các ông hiểu rõ được chúng tôi, những con dân của “Đất nghịch” ?

Hai tay chống nạnh, Trọng Minh đứng lặng nghe nàng nói. Chàng lặng thinh vì hai lý do: nhận xét của cô gái rất sát thực tế, rất đúng. Rồi, tiếng nói của nàng, âm thanh thánh thót nghe rất êm tai. Nàng nói mà như người hát, một giọng hát không những tự nó đã rung động rồi, lại còn làm rung động tất cả những cái bao quanh nhất là ... nhất là người đang đứng đối diện với nàng.

Tâm tình xúc động, chàng trai thay đổi cách xưng hô lúc nào cũng chẳng hay:

- Cô em cho rằng tôi đã phản bội tác giả ?

- Tôi có cảm tưởng vai chính trong truyện làm ông sợ vì nhân vật ấy bứt ông xa quá Nhưng, cuộc sống nội tâm nhân vật ông thủ vai trò chắc chắn có trong thực tế. Phản ứng ngoại diện của y chẳng có gì gọi là quá đáng cả.

Hai người mãi mê tranh luận, cùng đặt bước đi bách bộ tự lúc nào mà không biết. Chợt cô gái ửng hồng đôi má. Tia mắt chúi nhanh nhìn xuống đất. Trọng Minh đang chăm chú ngắm nhìn nét mặt đẹp tuyệt vời. Chàng nhận ra là mới nói chuyện chưa đầy một tiếng đồng hồ, mà mình đã cảm thấy hình như quen biết cô gái xứ quê

này từ lâu lắm rồi vậy. Trọng Minh chỉ muốn được nói chuyện với nàng mãi, nhất là được nghe tiếng nàng nói.

- Tên cô em là gì ?

- Chi Lan ! Lê Thị Chi Lan.

- Vậy thì, Chi Lan ! Tôi muốn nhờ Chi Lan giúp cho tôi một việc. Nếu Chi Lan thành thực yêu mến mảnh đất quê hương nghèo nàn này, chắc chắn Chi Lan giúp tôi được.

- Ông muốn tôi giúp việc gì ?

- Chi Lan giảng giải kỹ, chỉ bảo cặn kẽ cho tôi vai trò nhân vật do tôi thủ diễn, nhé ! Chi Lan đem quyển truyện đó ra. Phần tôi, tôi sẽ mang theo cốt truyện phim. Hai đứa mình cùng duyệt lại từng cảnh một. Và Chi Lan chỉ rõ cho tôi từng điểm phải diễn xuất cách nào, theo ý Chi Lan, thì mới hy vọng đúng ý hết được, nghe !

Cô gái cười hồn nhiên:

- Không e ngại, không ngập ngừng do dự, sống hết mình, ngay cả trong lúc nổi giận cũng như khi triu mến yêu đương. Tàn bạo nữa, nếu cần. Đó, dễ lắm !

Trọng Minh có cảm tưởng là cô gái đã muốn bỏ ra về. Thực ra Chi Lan có ý muốn né tránh ánh mắt tinh quái của người con trai lạ.

- Dễ ! Chỉ dễ với Chi Lan thôi ! “Sen” phải diễn xuất kỳ tới khiến tôi lo lắng. Nhưng cũng đã biết được lý do tại sao rồi: chưa cảm thông được triệt để tâm lý nhân vật. Cho tôi được gặp lại Chi Lan ngày mai nhé !

Các chuyên viên đang xếp gọn mọi thứ dụng cụ đồ nghề. Mặc chiếc quần “jean” màu vàng tươi, chiếc sơ mi dẹt xanh kẻ ô đỏ, Bạch Phụng tung tăng chạy đi tìm Trọng Minh. Thoáng thấy bóng chàng trai, cô nữ tài tử gọi ầm lên.

Hai người quay nhìn lại. Nhận ra người đẹp văn minh, Chi Lan lại ửng hồng sắc mặt. Nàng thẳng thốt cất tiếng gọi:

- Anh Trọng Minh !

Qua âm thanh thoáng vẻ xúc động của cô gái trẻ, người con trai cảm thấy rõ ràng là, nếu không có sự xuất hiện của Bạch Phụng, chắc hẳn Chi Lan đã từ chối cuộc hẹn hò.

Cô gái nói nhanh:

- Vâng ! Hồi 10 giờ ! Tại gốc cây chầu đầu làng.

- Vậy thì hay quá ! Mười giờ sáng mai ! Cảm ơn Chi Lan !

Bạch Phụng sấp tới nắm lấy cánh tay Trọng Minh. Chàng trai khéo léo gỡ nhẹ ra.

- Anh diễn xuất tuyệt quá !

- Thiệt không đó ? ... “gần” tuyệt thôi, chưa “quá” đâu. Phải diễn xuất hết mình, không dè dặt, không do dự ngập ngừng, ...tàn bạo nữa, nếu cần ...

Trọng Minh chợt mỉm cười. Vô tình chàng đã nhắc lại đúng câu nói của Chi Lan. Trong đầu óc người con trai vang vang một ý định:

“Phải tìm gặp nàng luôn luôn mới được!”

Tiếng nói của bà Liên thoáng nhẹ bên tai Trọng Minh:

- Thì ra hai người quen biết nhau như vậy đó ?

- Vâng ! Đúng thế ! Và rồi ngày nào, Chi Lan và cháu cũng gặp nhau. Mỗi ngày qua đi, hai đứa cháu lại cảm thấy gần nhau hơn chút nữa.

Trong lòng rưng rưng cảm động, chàng trai sống lại với hình ảnh cô gái vui vẻ, tung tăng đi đến chỗ hẹn, cuốn truyện cầm trong tay. Đặt hết tâm trí vào công việc “đạo diễn” cho người bạn mới quen, Chi Lan chỉ dẫn cặn kẽ tâm lý và hành động của nhân vật chính trong truyện cho Trọng Minh tập dượt. Kết quả: khó tính như Võ Mạnh Tôn mà cũng hết lời khen ngợi chàng trai diễn xuất hay quá, “dễ chịu” quá.

Nhà đạo diễn vỗ vai bạn bồm bộp:

- Tuyệt ! Cậu đóng trò như thật ấy. Nắm vững vai trò quá xá ! Tôi tưởng chừng như trong huyết quản cậu hiện đang luân lưu dòng máu của nhân vật chính, dòng máu của người dân “Đất nghịch”. Nhận xét của Võ Mạnh Tôn rất đúng. Trọng Minh đã thành công trong vai trò ấy. Một phần rất lớn nhờ Chi Lan. “Trong huyết quản cậu đang luân lưu dòng máu của người dân Đất nghịch”. Đúng thế ! ... giờ đây, đứng trước mặt ông Lê Phi và mọi người dân làng Trung Quyết, chàng trai đã có những phản ứng y hệt phản ứng của người dân sinh trưởng tại địa phương.

Chìm đắm trong cơn mơ mộng, Trọng Minh bỗng giật nảy mình thức tỉnh vì một câu hỏi hết sức bất ngờ của bà mẹ cô gái:

- Nhưng tại sao cậu lại giết nó ?

Từ lúc đối thoại cho đến giây phút này, hai người vẫn thăm thì to nhỏ. Câu hỏi đột ngột bao hàm một ý nghĩa ghê gớm khiến Trọng Minh mất hết tự chủ, chàng hét lên:

- Tôi không giết nàng mà !

Một giọng nói khan khan từ phía sau vang lên. Tiếng nói của ông Lê Phi:

- Được ! Giết hay không rồi sẽ biết liền đó mà !

Mọi người về đến nhà. Ông Lê Phi nắm cánh tay viên hương quân:

- Anh Sâm ! Thôi, bây giờ anh về đi. Để mặc tụi tôi !

- Không ! Trái hẳn thế ! Tôi phải ở lại để ngăn chặn các anh ...

- Ngăn chặn cái gì ? Không ngăn chặn gì hết. Anh làm tụi tôi mất thì giờ nhiều quá rồi. Hãy để yên cho tụi tôi làm cái việc cần làm đã.

Xong đâu đấy rồi anh sẽ tới.

Thờ thần đưa tay lên sờ cảm, tay Đặng Sâm đụng vào hàm râu mọc tua tủa. Ánh mắt viên hương quân ra chiều băn khoăn khó nghĩ.

Tiếng ông Lê Phi lại vang lên:

- Ủ, phải đấy ! Về mà cạo bộ râu chổi chà đó đi !

Thế rồi, tiếng cánh cửa đóng sập lại nghe cái “sầm”. Tiếp theo là tiếng cái chốt trong “xoạch” một cái. Đặng Sâm còn mỗi một mình đứng xớ rớ bên ngoài. Chán nản, ông tay quay bước và chột nhận

thấy tại mấy căn nhà phía bên kia đường, vài tấm màn gió khẽ lay động. Lẽ ra, Đặng Sâm có thể buộc ông Lê Phi và người trong nhà phải mở cửa, hoặc nếu cần, phá cửa mà vào. Nhưng liệu có ai dám tán thành, liệu có người nào dám hưởng ứng, mặc dầu hành động của ông rất hợp pháp.

Viên hương quần bọc bội lăm bầm:

- Vái trời cho họ còn muốn biết trăm phần trăm sự thực. Vái trời cho họ còn đủ kiên nhẫn để điều tra tìm hiểu thêm.

Và Đặng Sâm nặng nề cất bước bỏ đi.

Trọng Minh tự nhủ thầm: “Thì ra mình yêu Chi Lan ! Mình yêu nàng thực tình. Và vì thế mình cứ cam tâm chịu trận nằm trong tay họ mãi. Họ đối xử với mình tàn nhẫn lắm, nhưng mình vẫn không thù ghét họ được. Đều là do tấm tình đối với Chi Lan cả. Mình ...chịu ơn Chi Lan nhiều quá ! Bây giờ mới nhận ra !”

- Thế nào ? Theo mình thì liệu đây có phải là một vụ cổ sát không ? Khi hỏi cũng như khi kết tội, bà Liên lúc nào cũng có cái giọng nói thản nhiên, điềm tĩnh như vậy. Và có lẽ vì thế mà lời nói của bà bao giờ cũng có một sự giá trị nào đó thật nổi bật, lôi cuốn được sự chú ý của mọi người.

Ông Lê Phi nhìn vợ:

- Anh cũng chưa biết được. Vậy, bây giờ người nào cũng cần phải phát biểu ý kiến, người nào cũng phải cho biết nhận xét của riêng mình ... hẳn trước hết, dĩ nhiên! Một bàn tay bí mật nào đó đã cột dây thòng lọng vào cổ con hay tự nó cột lấy. Hai việc đó chẳng có gì khác biệt nhau. Tựu trung vẫn là phạm vào tội ác cả.

Dứt lời, cánh tay người cha chậm rãi giơ lên chỉ thẳng Trọng Minh:

- Thế nào ? Cậu kia chưa nói hết tự sự mà ! Còn gì thì nói nốt đi !

- Tất cả những gì ông cần biết, tôi đã nói hết cả rồi. Còn ...

- Còn ... còn cái gì ? Bất cứ điều gì dính dáng đến Chi Lan là phải nói cho bằng hết ! Giấu ! Bắt nó nói cho kỳ hết !

Chàng vị hôn phu chỉ chờ đợi có giây phút đó. Hai bàn tay trùy gỗ nắm chặt, y lừ lừ tiến đến. Không muốn đánh lộn thêm một lần nữa, Trọng Minh nhảy một bước đứng phía sau một cái bàn. Chàng hét lên:

- Tôi đã nói rằng tôi không giết nàng mà. Tôi không hề liên can một chút nào đến cái chết thê thảm của Chi Lan hết ! Đã bảo các ông chứa mũi dùi điều tra về hướng khác. Rồi tôi sẽ phụ các ông một tay mà các ông chẳng chịu nghe.

Bốn chân hình vuông to lớn, chẵn chẵn, khiến cái bàn có vẻ nặng ghê gớm. Ông Lê Phi chỉ khẽ đẩy một cái, chàng trai tài tử chiếu bóng đã bị xô kẹt áp vào tường. Trọng Minh cựa quậy cố thoát ra. Nhưng chưa kịp thì chàng rề hệt đã đưa tay xô mạnh. Cạnh bàn đụng xương hông Trọng Minh khiến chàng nhăn mặt. Phát đụng chạm làm chàng đau đớn tưởng chừng đến gãy xương.

Có tiếng bà mẹ:

- Coi chừng ! Viên hương quản trở lại đó !

Ông Lê Phi gật đầu:

- Ủ ! Phải ! Thôi, hay là đi khỏi đây đi. Tội mình kéo nhau, đưa nó đến vừa rơm, nơi mà ..

Chàng Giậu bật nói lớn:

- Ấy, đừng ! Đừng tới vừa rơm !

- Sao vậy ?

Có lẽ chàng vị hôn phu còn muốn xuống tay bạo hành tình địch một phen nữa:

- Tại vì ... tại vì ... trời sáng rõ rồi, cả làng sẽ trông thấy, phiền lắm.

Vừa nói, gã Giậu vừa đi vòng quanh mép bàn ...

Trọng Minh lo lắng tự hỏi: “họ còn muốn làm gì mình nữa đây?”

Đồng thời, đưa mắt ngó Giậu thật nhanh. Đoán biết ý định hấn, chàng trai ngơ ngác nhìn quanh xem có cái gì có thể tạm dùng làm khí giới được. Trong góc lò sưởi dựng sẵn một cây sắt dài gần một thước. Thanh sắt vẫn dùng để cời than, thông lò. Trọng Minh cúi lượm thật nhanh, giơ lên như để hươi một lưỡi kiếm sắc. Chàng gần giọng:

- Mày tiến thêm một bước nữa là tao đập nát xương. Tại sao các người lại cứ buộc chết cho tôi thế nhỉ ? Hả ? Có lợi gì đâu nào ? Tôi đã nói nhiều rồi ! Hay là các người sợ tìm thấy thủ phạm đích thực ? Hả ?

Đang đà tiến, hai tay giang rộng, bị hãm thắng trong cơn phẫn nộ, Giậu nghiêng rặng ken kết, đôi mắt gườm gườm chăm chú rình giây phút tình địch hồ cơ. Ý cũng ý thức được rằng, thanh sắt cời than kia, nếu giang thẳng cánh đập trúng tay thì, không bị què liệt, cũng dập xương.

Ông Lê Phi ra lệnh:

- Bỏ cây đó xuống. Nếu không, ăn đạn vào bụng bây giờ !

Trong gian nhà rộng, không khí lại khẩn trương cực độ, với những cuộc đấu khẩu dằng dai, với buổi đêm dài tưởng chừng như vô tận. Sự mệt nhọc vì thức trắng đêm lại khiến mọi người thêm nóng nảy, càng dễ nổi cơn hung bạo.

Bà Liên:

- Nó sẽ bỏ mà !

Câu nói của bà nghe như một lời hăm dọa, nhưng nếu nghe bằng một đôi tai bình tĩnh thì bảo rằng: “như có vẻ che chở cho chàng trai tài tử” kể cũng không sai.

Chàng rẽ huyệt chỉ rình cơ hội nói theo đuôi thiếu phụ:

- Cháu tin chắc là nó phải bỏ mà.

Dựa lưng vào thành lò sưởi, những ngón tay nắm chặt thanh sắt thông lò đen thui, Trọng Minh đưa mắt nhìn sắc diện lạnh lùng thản nhiên của bà mẹ, bàn tay sẵn sàng lấy cò súng của người cha, và tên rẽ huyệt nhòm người, lúc nào cũng sẵn sàng hạ thủ. Làm sao bây giờ ?

Đúng lúc đó có tiếng ai gõ cửa rất gấp và tiếng người gọi ơ ơ.

Trọng Minh lộ vẻ mừng ra mặt. Đúng tiếng Võ Mạnh Tôn. Chàng trai sung sướng hét lên:

- Tôi đây ! Tôi ở trong phòng này ! Tôn ơi !

Đất Nghịch

Chương 9

Giọng nói của Võ Mạnh Tôn có vẻ bức bối:

- Cậu cứ mất tiền mua dây buộc vào mình. Chỗ quang không đi lại quàng bụi rậm. Coi chừng ! Báo chí nó biết được lại làm rùm beng lên, phiền lắm đấy.

Trọng Minh trừng mắt nhìn bạn, nói như quát khiến Mạnh Tôn hơi giật mình:

- Tôi cấm cậu hé môi nói hớ cho tụi phóng viên biết một tí gì đấy nhé.

- Được, được, yên trí đi mà ! Nhưng tôi mong rằng cậu quên đi điều cậu mới hứa với họ.

Kể từ lúc hai người bạn từ nhà ông Lê Phi đi ra, Trọng Minh đã làm tới lần thứ ba cái động tác ưỡn căng lồng ngực, hít vào một hơi thật dài, làn không khí mát rượi của buổi sớm mai. Đầu óc chàng trai tuy không đến nỗi nhức buốt, nhưng lúc nào cũng vang một ý nghĩ:

“Mình đã hai lần thoát chết trong đường tơ kẽ tóc và tưởng chừng như không còn hy vọng gì được nhìn thấy ánh sáng mặt trời nhuộm hồng đám ngọn cây thơ mộng này nữa chứ!”

Trọng Minh băng khuâng hỏi bạn:

- Hứa gì ? Tôi đã hứa với họ cái gì nhỉ ?

- Tối nay cậu lại tới nữa !

- Ừ, đúng rồi ! Đã hứa là thế nào tôi cũng tới !

- Cậu điên thật đó, Trọng Minh !

- Điên gì ? Thế nào tôi cũng đến, vì hai lẽ: thứ nhất, nếu không đến thì rồi ra tôi sẽ không còn đủ can đảm thả bước đi bộ lang thang nội quanh vùng này nữa. Bất cứ một gốc cây, một lùm bụi nào cũng sẽ có thể che dấu một cây súng bí mật nào đó sẵn sàng để bắn hạ tôi. Trí óc tiến bộ của nhà đạo diễn kiêm Giám Đốc Hoàng Yến Điện

Ảnh Công Ty khó lòng tin được rằng trong thời đại văn minh khoa học này lại có thể có cái lối phục thù rửa hận bán khai dã man đến như thế. Nhưng Mạnh Tôn không thổ lộ ý nghĩ riêng, chàng chỉ hỏi bạn:

- Còn lễ thứ hai ?

- Lễ thứ hai chắc anh khó hiểu hơn. Đây nhé: hiện anh đang thực hiện một cuốn phim nói về nếp sống của những người con dân của làng Trung Quyết, của cái “Đất Nghịch” này. Mà thực ra, anh lại không biết một chút gì về nội tâm của họ hết. Riêng tôi, có thể nói là tôi đã hiểu được họ kha khá. Ít nhất tôi cũng đã biết được một phần nào đời sống tâm linh của họ. Hiểu được, biết được, tuy mới một phần thôi, nhưng tôi cũng đã bắt đầu cảm thấy mến phục họ rồi. Và vì mến phục, cho nên cái gì tôi đã hứa với họ, tôi sẽ làm. Lại nữa, cái chết thê thảm của Chi Lan đã khiến tôi xúc động mạnh, chi phối tôi thật nhiều. Nếu, quả đúng nàng là nạn nhân của một tên đại ác, tôi sẽ đứng về phía ông Lê Phi để giúp ông ta truy tầm rồi nghiêm trị hung phạm, nhưng nếu quả là một vụ phần trí tự vẫn, tôi sẽ tìm biết ai là người đã xô đẩy nàng tới cái bước hiểm nghèo đó.

Võ Mạnh Tôn cảm động vì lời nói nghiêm trọng của Trọng Minh, ôn tồn bảo bạn:

- Rắc rối và vô lý ghê nhỉ ! Nhưng lỡ khi cậu tìm ra sự thật, mà sự thật đó lại ...

Trọng Minh cướp lời bạn:

- ...lại liên hệ đến tôi chứ gì ? Thà rằng thế đi, tôi cũng đã nghĩ tới chỗ đó. Rồi tôi sẽ suốt một đời ân hận. Nhưng như vậy cũng còn hơn là cứ phải sống trong ngờ vực, hoài nghi. Ngờ vực, hoài nghi lại còn ray rứt ghê gớm hơn nhiều.

Khi ông Ủy viên Cảnh sát Đặng Sâm đến báo tin, Võ Mạnh Tôn đã không kịp đội mũ, chỉ khoác vội chiếc áo ngoài. Mái tóc, gió lộng tơi bời, để lộ vàng trán thông minh. Đôi mắt sắc, sáng long lanh liếc nhanh nhìn bạn.

Biến cố kinh hoàng xảy ra đêm qua cho Trọng Minh như thế nào, Mạnh Tôn đã biết được những nét chính. Chàng lại biết được cả cô gái đẹp tên Chi Lan đã chết trong trường hợp như thế nào nữa. Nhà đạo diễn âm thầm suy nghĩ: “Kể từ khi Trọng Minh, như một ngôi sao, sáng chói trên vòm trời điện ảnh, người đẹp chạy đến với chàng, có thể nói là gạt ra không hết. Vì thế, có lẽ chàng con cưng này chưa hề biết thế nào là sự phản đối, sự chống cự lại, và sự từ chối từ phía các người đẹp trong tầm tay với của mình. Có thể là Trọng Minh đã ham muốn Chi Lan, đòi hỏi nàng ân huệ tuyệt đỉnh tình yêu để rồi ngạc nhiên vô cùng khi bị nàng từ chối. Phút ngạc nhiên qua đi, lửa giận bùng lên dữ dộivà Trọng Minh đã ...”

Bất giác, Mạnh Tôn nhắm mắt lại, khẽ lắc đầu, không dám tưởng tượng thêm nữa:

- Thôi tùy cậu ! Nếu muốn, cậu cứ việc quay trở lại hang hùm động

sói đó. Nhưng xin đừng trông chờ gì ở tôi đến giải vây cho cậu một lần thứ hai nữa nghe!

Đôi bạn đã về tới bãi cỏ rộng, nơi phái đoàn cắm trại. Sau mấy ngày đầu vất vả, toán chuyên viên giờ đây đã quen được với cuộc sống giản dị trong lòng vũ trụ, giữa cảnh thiên nhiên. Và bây giờ họ đã đi đến chỗ coi công việc lặn lội lên tận vùng cao nguyên này để quay phim như một chuyến đi nghỉ hè xả hơi đầy thú vị. Năm sáu người cời trần trụi đang xúm quanh một chiếc thùng gỗ lớn đầy nước, rửa mặt mũi chân tay, cười nói ồn ào vui vẻ.

Bạch Phụng cũng đứng gần đó, đầu quàng một chiếc khăn đỏ tươi. Trên mình nàng, bộ áo liền quần cũng màu đỏ, may rất sát, lộ lộ những đường cong no tròn, khêu gợi. Thoáng thấy bóng hai chàng trai, người đẹp chạy ngay lại:

- Anh Minh, em vừa nghe tin anh bị

Võ Mạnh Tôn:

- Cô thấy nó ghê chưa ? Tôi vừa mới cứu nó thoát khỏi tay bọn người hung hãn ở đây đó. Thân xác bèo nhèo hết trơn.

Bạch Phụng thẳng thốt khẽ la:

- Đâu phải ! Anh Tôn nói ầu không hà !

Trọng Minh lạnh lùng buông sõng:

- Đúng thế đấy ! Còn gì nữa mà ầu ?

Người đẹp nắm cánh tay chàng trai. Trọng Minh thản nhiên gỡ tay nàng ra. Chàng quay mặt, không cả ngó nàng nữa.

- Sao kỳ vậy ? Anh Minh !

- Chi Lan chết rồi !

Có tiếng người gọi Mạnh Tôn. Nhà đạo diễn bỏ đi. Tia nhìn sắc lạnh, giọng nói đang lại, Bạch Phụng nhìn sâu vào đôi mắt chàng trai.

- Anh đến nông nổi này, vì cái con bé nhà quê đó ?

- Ủ, đúng đấy ! Có sao không ?

- Lạ nhỉ ? Anh có dính líu gì vào chuyện ấy đâu ? Họ định làm gì anh mới được chứ ?

- Họ nhất định cho rằng tại tôi mà cô bé đó chết. Hừ ! Nhưng, tự đặt mình vào vị trí của họ, tôi cũng phải nhận rằng họ có lý Cái chết bí mật của Chi Lan có nhiều uẩn khúc. Họ muốn biết những uẩn khúc ấy. Đó là quyền họ. Hơn thế nữa. Họ còn có bổn phận phải biết là đằng khác.

Người đẹp vẫn đều một giọng:

- Tại anh à ? Vô lý quá ! Tội đó họ diên cả rồi chắc ?

Đột nhiên, Trọng Minh nắm chặt cổ tay Bạch Phụng kéo thật mạnh khiến cô gái chới với, quay thân mình hết nửa vòng, đối diện với chàng.

- Ủ, có lẽ họ diên cả rồi đó ! Cô kết luận hơi sớm đấy nhé !

- Sao anh lại nói thế hả Trọng Minh ?

Chàng trai rít quay kẽ răng:

- Tôi cho rằng có thể Chi Lan đã chết ... vì cô đó !

Giậu gằm lên, bước chân huỳnh huých đi lại trong gian nhà, lờng lờn như một con mãnh thú bị nhốt chuồng.

- Sao lại để cho nó ra về thông thả như thế chứ ? Hồng hết rồi !

Thằng đó mà lưu ý đề phòng là hết đường ...

Người mẹ mở hết cánh cửa lớn, cửa sổ. Ánh sáng lùa vào chiếu loang loáng lên mấy món đồ gỗ lâu ngày đã đen bóng. Qua ô cửa sổ, ánh nắng tạo thành một hình chữ nhật sáng trên nền đất đen. Quang cảnh trong nhà vẫn như cũ, nhưng Chi Lan không còn nữa. Sinh hoạt thường ngày vẫn chưa lấy lại được nhịp độ đều đặn như xưa. Trên tầng cao, vầng thái dương tỏa tia sáng xuống trần gian, rải nắng trong nghĩa trang, chiếu hắt bóng hàng cây thánh giá, có thêm một cây mới, in rõ hình trên mặt đất.

Tiếng ông Lê Phi:

- Hắn đã hứa mà !

- Hứa gì mới được chứ ? Hứa cái gì ? ... Bác tưởng nó dại mà trở lại nữa đấy. Nó lại không lánh mặt, bỏ trốn rồi ấy à.

- Im miệng đi !

Gã thanh niên sẵn trợn, lòng phẫn nộ cổ dòn nén bùng lên như đám bồi khô, tiếng nói vang lên rồn rảng:

- Tại bác cứ chần chờ mãi, trì trì mặc mặc do dự, ngập ngừng. Thiệt tình không hiểu bác còn đợi gì nữa chứ ? Chờ nó thú tội ? Trời ơi ! Không đời nào nó thú đâu, bác ơi !

Thấp thoáng như một cái bóng, bà Liên lại làm những công việc hằng ngày, hâm sữa trên bếp than. Trong khi chờ đợi sữa nóng, bà lấy ra mấy cái chén. Sức chịu đựng của đàn bà chỉ có hạn. Nét mặt bà mệt mỏi sau một đêm thức trắng. Thiếu phụ quay nhìn chàng rề hệt:

- Hắn sẽ trở lại mà,vì hắn yêu thương con Chi Lan lắm.

Ông Phi chợt ngẩng lên:

- Thôi ! Đừng nhắc đến con ...

Ông không nói hết câu. Chắc hẳn mấy chữ sau cùng đã khiến ông e ngại. Nhưng mấy người kia hình như đã đoán biết được hết cả. Sắc mặt người cha đột nhiên héo úa, già nua, bệnh hoạn. Trông ông già hẳn đi có tới thêm ngoài chục tuổi. Đôi vai ông rúm lại, xuôi xuống.

Mọi người nghe rõ ông lắm lắm:

- Hừ ! Biết đâu ! Biết đâu lại chẳng có một tên khác, rình rập từ lâu, mò vào vựa rơm, bắt gặp con Chi Lan tại đó ... rồi ..

- Mình nói lắm bầm cái gì thế ?

- À không ! Thôi, mỗi mệt quá ! Anh đi nằm một lúc đây, nghe mình ! Giậu cũng đi nghỉ một chút đi. Nghỉ lấy sức để tối nay

Bàn tay chầy vồ đám mạnh lên mặt bàn khiến mấy cái chén rung lên lách cách, Giậu cướp lời ông Lê Phi, giọng nói anh ta lạc hẳn đi:

- Tối nay cháu xách súng theo. Cháu sẽ phục một chỗ. Cháu thề với hai bác nếu không bắn trúng nó, cháu sẽ không về đây nữa.

Bà Lê Phi vẫn đều một giọng:

- Yên trí đi ! Tối nay thế nào nó cũng tới mà. Nhìn ánh mắt nó là tôi đủ biết. À ! Giậu uống sữa đã rồi hãy về, này !

- Dạ thôi ! Cám ơn bác !

Quay ngoắt mình, chàng ta bước đi, không nói thêm một tiếng, chẳng chào hỏi ai, bờ vai đồ sộ chao qua lắc lại như đôi vai gấu. Bóng hình vĩ đại, khi đi tới khuôn cửa, che lấp hẳn vùng ánh sáng. Gã trai quai tay kéo cánh cửa, sập lại thật mạnh.

Ông Lê Phi nhìn vợ:

- Tội nghiệp thằng Giậu ! Nó đau khổ lắm đó !

Bà Liên nói thêm:

- Đúng thế ! Vợ chồng mình đâu có kém gì. Ngay cả cậu trai lạ kia cũng đau khổ như chúng ta vậy !

- Vậy sao ? Mình nhìn kỹ đôi mắt nó chứ ?

- Vâng !

Đôi tay thọc sâu vào đáy túi, Giậu làm lúi bước đi. Chợt có tiếng gọi tên anh.

Giật thót mình, chàng trai quay mặt lại. Cô bé Chi Thoa tất tả chạy nhanh đến.

Dưới ánh sáng chói chang, cỏ đã khô hết màn sương đêm. Đàn chim bồ câu bay lượn khắp nơi. Một con sà xuống đậu lên bờ máy nước, gục mỏ uống nước, chán rồi, đứng chăm chút sữa lông, rửa từng cái một.

- Gì đó bé Chi Thoa ?

- Suốt đêm qua không ngủ ! Ghé tai vào khe cửa, em nghe rõ hết !

- À, rồi sao ?

Ruột nóng như lửa đốt, gã thanh niên chỉ muốn bỏ đi. Giậu dợm chân bước. Bé Chi Thoa túm vội lấy ống tay áo. Nét mặt cô bé nghiêm trọng. Tiếng nói lại còn nghiêm trọng nhiều hơn:

- Anh Giậu ơi ! Em biết nhiều chuyện lắm kia !

- Biết nhiều chuyện ? Gì mới được chứ ?

- Chiều hôm đó em có mặt gần vựa rơm. Bữa chiều đó, cả Chi Lan cũng Và, và em trông thấy rõ ràng ...

Đưa nhanh một ngón tay lên miệng ra dấu bảo im, Giậu đưa mắt nhìn quanh như có ý sợ ai nghe tiếng. Chi Thoa dõi đôi mắt nhìn gã thanh niên. Giậu hỏi nhanh:

- Em trông thấy rõ ràng ?

- Vâng, em trông thấy rõ cả, anh Giậu à.

Từ thuở bé đến giờ, Giậu vẫn yêu quý Chi Thoa lắm. Anh đã chỉ cho bé cách bắt tổ chim, cách làm lồng chim bằng que tre vót nhọn, cách cho chim non ăn chuối, ăn gạo nhai nhỏ ra làm sao.

- Chi Thoa ! Chớ nói cho ai biết vội nghe ! Kể riêng một mình anh Giậu nghe thôi, nhớ chưa ? ... Chừng một tiếng đồng hồ nữa, ra chỗ hòn đá cháy gặp anh Giậu nhé ! Đừng để ai trông thấy, nghe Chi Thoa !

Cô bé hồn nhiên:

- Sao lại phải thế ?

- Chỉ hai anh em mình biết, rồi chỉ hai anh em mình điều tra riêng với nhau thôi, nghe ! Thế nào, em nhớ chứ ?

- Vâng, được ! Em nhớ !

Chàng rể hút mím một nụ cười với cô bé. Nụ cười thật vui thật bình thản khiến Chi Thoa cũng vui lây. Nhưng chưa được ba bước, nét mặt chàng trai chợt sa sầm. Giậu vừa đi vừa lẩm bẩm nói cái gì đó. Sắc diện anh ta trông lạ hẳn đi.

- Thì ra con bé này cũng có mặt ở gần vừa rồi, chiều hôm ấy..... Chẳng hiểu nó đã trông thấy cái gì đây ? .. Hòn đá cháy, ừ ừ tốt ! Chỗ đó tốt lắm ! Được đấy !

Đã xem 357 lần.

Cho đi?m

0 Phiếu

truyện dài

Đất Ngịch

Chương 10

Bạch Phụng cau có nét mặt:

- Vì em ?

Lời buộc tội đột ngột đã khiến cô gái choáng người ngạc nhiên. Câu phán xét của Trọng Minh gây sự bất mãn hay đã khiến nàng lo sợ. Thật khó mà xác định cho rõ rệt tâm trạng của nàng khi nghe Trọng Minh nói trắng ra một câu như vậy.

Không biết được, nhưng chỉ thấy người đẹp thôi hẳn không còn sáp tới gần chàng trai nữa. Hai người vẫn đi song song bên nhau,

nhưng khoảng giữa đã rộng ra muôn trùng xa cách.

- Chứ còn gì nữa mà chẳng vì em ? Lời hứa mà Bạch Phụng ép buộc tôi phải nói ra đó.

Vừa đưa ngón tay có cái móng bị gãy khi đập lộn, quần thảo với Giậu lên hàm răng cắn, Trọng Minh nói tiếp. Lời nói có ý tự hỏi mình hơn là hướng về cô nữ tài tử:

- Ủ, nhỉ ! Tại sao tôi lại cứ phải giữ lời hứa đó nhỉ ? Tại sao tôi lại không đến nơi đã hẹn với Chi Lan ?

Khi nói và khi nói xong, Trọng Minh không hề ngó Bạch Phụng. Nét mặt chàng đanh lại. Hàm râu quai nón xanh rờn hai bên má. Hai tay thọc túi áo, chiếc áo sơ mi rách sã, Trọng Minh không còn vẻ gì là chàng trai luôn luôn ăn mặc chải chuốt, vẻ đom dáng thường ngày vẫn đem lại cho người tài tử cái dáng dấp lịch sự sang trọng, niềm đôi phần thông minh tinh quái.

Giờ đây, Trọng Minh không khác một người dân sinh trưởng tại địa phương, người dân Trung Quyết, cái làng thôn hẻo lánh, gần như biệt lập một nơi rất ít đồng bào biết đến.

Hết thấy mọi dữ kiện đó, do đâu chàng trai có được, nếu không phải do ở Chi Lan. Nếu không phải là nhờ chàng đã ngoan ngoãn làm theo lời khuyên nhủ của cô gái miền quê hồn nhiên xinh đẹp đó.

Và ngay giây phút này, trước sự hiện diện của Bạch Phụng, khi lửa giận bùng cháy trong lòng, chàng trai thành thị trông lại càng giống hệt chàng Giậu, đặc biệt ở cái cử chỉ thọc sâu hai tay vào túi áo để khỏi phải ...

Tâm linh bén nhạy, đoán biết Trọng Minh đang cơn phẫn nộ, làm lì, cô gái đẹp ngập ngừng do dự. Nàng không biết nên giữ im lặng hay nên ...chọc giận người yêu ?

- Giữ lời đã hứa với em ? Có thật thế không ? Có chắc không ?

- Không chắc ? Thế nào mà cô bảo là không chắc, hả ?

Trọng Minh quay mặt, đối diện với Bạch Phụng. Chàng lặp lại, uất ức:

- Ờ ! Thế nào ?

- Biết đâu anh lại chẳng giả bộ đi về một quãng, rồi vòng trở lại, khuất sau mấy dãy nhà, băng quay bãi cỏ rộng, mò tới vừa rơm ...

Hừ ! Thôi đừng chối nữa ! Em trông rõ hết !

Chàng trai nghiêng chặt hai hàm răng, rút tay ra khỏi túi nhưng lại mở bàn tay ra cấp kỳ. Chàng cố nén giận một cách khó nhọc, thở một hơi thật dài:

- Thật thế ! Không thể nào gượng nổi ! Đúng thế đó, Bạch Phụng !

Tôi không thể nào gượng nổi nữa, không thể nào chống lại với ý muốn đến với Chi Lan nữa, Chi Lan đang nóng lòng chờ đợi ! Chờ đợi để nói với tôi một điều quan trọng À, mà thôi, nhắc lại làm quái gì nữa nhỉ ? Tin hay không, tùy Phụng, tôi không cần. Có điều tôi phải nói rõ cho Phụng biết là: chiều hôm đó, tôi đã không gặp mặt Chi Lan.

Cho đến bây giờ, Bạch Phụng vẫn hy vọng chiếm lại được Trọng Minh. Đẹp, thông minh, hoạt bát thế, đâu có khó khăn gì khi cần chiến thắng một cô tình địch ...đã chết rồi. Lầm to ! Bạch Phụng giật mình khi nhận ra rằng, trái hẳn thế, Chi Lan lại càng nguy hiểm càng lợi hại hơn nhiều với cái chết đầy bí mật, uất hận bằng bạc khắp không gian và cả một trách nhiệm cần phải tìm ra đối tượng để quy định. “Trọng Minh càng ngày càng xa tầm tay mình với”. Tự tưởng tuyệt vọng ấy khiến người đẹp xoay ra tìm cách châm chọc, đả phá. Ấu cũng là một điều thú vị.

- Ủ, phải đấy ! Khóc đi anh ạ ! Khóc cô em đồng ruộng của anh đi ! Lý do chánh đáng lắm đó. Khóc đi, cho hả. Thích đùa cợt với những trái tim, dĩ nhiên phải có ngày tim vỡ chứ ! Vĩnh biệt anh ! Trọng Minh !

Đôi mắt mờ đi, chàng trai không trả lời. Bạch Phụng bỏ đi lúc nào chàng cũng chẳng hay. Trọng Minh mơ màng hình dung những giây phút cuối cùng sắp về bên kia cõi thế của Chi Lan. Chắc nàng phải can đảm lắm, phải yêu mãnh liệt lắm mới đủ sức choàng sợi dây oan nghiệt kia vào cổ được chứ. Yêu mãnh liệt ? Yêu với tất cả tâm hồn ? Mà yêu ai ? Giậu ? Gã trai thô bạo mà không một lần nào Chi Lan nhắc đến tên trước mặt chàng ?

Bất giác, Trọng Minh lầm bầm:

- Không ! Không bao giờ nàng lại có thể hủy mình vì một tên Giậu như thế !

Đặt chân đi vài bước trên cánh đồng cỏ, chàng trai đến dựa lưng vào một thân cây rùng. Trong vòm lá xanh um, con chim gì đang cao giọng hót phía trên đầu. Tít bống tầng không, trong nền trời xanh màu lơ nhạt, một dải mây trắng như đám bông gòn vươn dài mãi, vặn mình đứt ra từng khúc. Mỗi vòng bánh xe quay, đôi trục bánh xe bò lại rít lên ken két. Tiếng động khiến chàng trai hết cơn mơ mộng. Rời khỏi gốc cây, Trọng Minh vươn vai, đứng thẳng người, lớn bước tiến về phía lều vải, cất tiếng gọi to:

- Phiên ơi ! Phiên !

Trần Phiên, phụ tá của đạo diễn Võ Mạnh Tôn có một bộ mặt rắn rỏi gân guốc. Tuổi đã trên ba mươi, Phiên vẫn giữ được thân hình khỏe đẹp, như một chàng trai 18. Trọng Minh rất quý Phiên. Hai người đóng chung cuốn phim này nữa là được ba cuốn. Đang lúi húi sửa bộ đèn “pha”, chợt nghe tiếng gọi, Phiên chạy ra.

- Thấy tôi bèo nhèo rách mướp thế này cậu không hỏi thăm gì hết sao, hả Phiên?

Trần Phiên cười ròn rã,:

- Anh còn lạ gì “ông nội” Tôn kia chứ ! Cái miệng cứ oang oang. Ai mà không biết. À, Mạnh Tôn nói anh ấy đã cứu nguy cho anh đấy hả ?

- Gần đúng !

Lại tiếng cười khanh khách:

- Định làm một phim cao bồi chinh phục miền viễn tây đó hả anh Minh ?

- Ấu hoài, đừng nói vậy, Phiên ! Nói thực với anh: đây là cả một thiên tình sử, một vụ bí mật ghê gớm, có thể là một vụ án sát nhân không chừng. Trong đó, tôi lại là kẻ bị tình nghi số một mới nguy chứ.

Đối với anh chàng phôi bò Trần Phiên này, thì, ngoài bộ đèn pha, ngoài các góc độ thu hình của anh ta ra, tất cả chẳng còn có gì quan hệ, nhất là những chuyện tình ái mà mỗi khi đề cập tới, anh thường hay dùng những từ “lắm cảm”, “lãng nhăng” để hình dung. Trần Phiên hỏi nhanh, chân trước chân sau, chỉ rình quay vào với mớ đồ nghề:

- Anh gọi tôi có việc gì vậy ?

- Tôi nhờ anh một việc.

- Gì thế ?

- Tôi cần tới vừa rơm, nơi Chi Lan chết. Tới mà không muốn bị người khác nhìn thấy hoặc bắt gặp. Anh đi với tôi, trông chừng dùm. Nếu có người nào mò đến, anh báo động cho tôi biết ngay. Huýt sáo bài gì đó làm hiệu.

- “Đêm tàn bến Ngự”, được không ?

- Tốt ! Nếu anh thích.

Trần Phiên gỡ gỡ mớ tóc bù xù:

- Tôi hỏi cái này có vẻ hơi tò mò một chút: anh vào trong vừa rơm ấy để làm gì chứ ?

Trọng Minh nhìn bạn muốn phá lên cười vì dáng điệu rất khôi hài của Phiên. Nhưng chàng chỉ khẽ nhếch được một bên mép. Đôi môi bị thương khiến Trọng Minh đau đớn. Chàng đập tay lên vai Phiên, thân mật:

- Tôi không nói cho anh biết vội đâu. Vì lẽ hiện giờ chính tôi cũng chưa biết là vào trong đó rồi tôi sẽ làm cái gì nữa.

Trần Phiên cũng cười ha hả:

- Anh phải bảo đảm là sẽ không có tay nào rình rập để xoi tái tụi mình thì ... “a lê hấp”, lên đường ! À, cần nói để anh biết trước, bài “Đêm tàn bến Ngự” tôi khoái ghê lắm, nhưng hát và huýt sáo thì tôi dở lắm đó, nghe ! Bao giờ đi đây ?

- Chờ tôi rửa mặt, thay quần áo một chút rồi tới đón anh.

Đầu óc sôi bùng với bao ý nghĩ rộn ràng, Giậu bước đi không biết

mệt. Trước khi đến chỗ hẹn với Chi Thoa, anh ta đã rẽ qua về nhà, ra giếng múc một gàu nước đầy, vốc nước vỗ lên mặt. Rồi không lau chùi, anh cứ để nguyên những giọt nước bám vào hàm râu đã gần một tuần chưa cạo. Một lúc sau, Giậu đã đặt gót chân lên ghềnh “đá cháy”. Ghềnh Đá Cháy ! Phải ! Người ta đã đặt tên cho cái ghềnh đá to bằng hai cái mặt bàn, dựng đứng trên một bờ vực cheo leo, cao có tới gần năm chục thước, ở phía sau khu nhà hẻo lánh của già Thoại một tay chuyên nuôi cừu. Mặt hòn đá phẳng, trơn, mang những vết xám đen như hơi lửa chàm ghi lại dấu vết. Tên gọi “Đá Cháy” là do thế.

Giậu sốt sắng đi đến chỗ hẹn với Chi Thoa. Đôi mắt anh ta đắm đắm dõi về phía làng, nóng nẩy đợi chờ. Có cái gì quan trọng, gấp gáp mà Giậu ta nôn nóng dữ thế ?

Phía xa, thấp thoáng bóng cô bé Chi Thoa nhanh nhẹn bước. Em ngẩng lên, thấy bóng Giậu, liền tung chân chạy lẹ tới. Đến cái giốc nhỏ dưới chân ghềnh Đá Cháy, Chi Thoa hăm hở bước lên. Sáp tới bên người anh rẽ huyệt, em thở hổn hển, đôi má đỏ bừng.

- Anh tới lâu chưa ?

Giậu chối phắt:

- Cũng vừa mới tới !

- Anh ạ ! Em giữ kín không nói với ai hết trơn ! À, mà sao anh lại bắt em phải đi xa dữ vậy ?

Chàng trai khẽ nhún vai thay cho lời nói tìm không ra:

- À, thìcho nó tiện vậy mà ! Chi Thoa chạy mệt hả ? Em ngồi xuống đây nghỉ đi !

Gã đưa tay chỉ hòn đá cháy, nóng bỏng dưới ánh mặt trời. Những vết nám đen trên mặt đá phẳng phất một vẻ gì kỳ lạ, bí hiểm. Chi Thoa bắt giắc né ra xa một bước.

- Thôi, em đứng đây cũng được !

- Ừ, không sao ! À, này Chi Thoa ! Nói cho anh biết đi. Chiều hôm đó, em đã trông thấy những gì ?

Câu nói thốt ra khỏi miệng, chợt nhận ra âm thanh giọng mình gay gắt khiến cô bé hơi ngạc nhiên thẳng thốt, gã trai vội vã gượng mỉm cười, cố làm ra vẻ tươi tắn dịu dàng:

-Để hai anh em mình cùng âm thầm khám phá ra sự thật, cho ba má đỡ buồn khổ chứ !

- Chiều hôm đó, má sai em đi hái ít rau má về giã uống cho mát. Em chỉ biết ở cái bờ đất gần vựa rơm là có nhiều. Hơn nữa, chỗ đó ...

- Chỗ đó làm sao ??

- Chỗ đó ... chỗ đó ... thế nào Chi Lan cũng đến để gặpEm biết Chi Lan có hẹn. Chính chị ấy nói cho em hay. Và bữa đó Chi Lan chải đầu, bới tóc kỹ lắm.

Nhận xét chi tiết ấy khiến Giậu cảm thấy buốt nhói trong tim. Hừ !

.... Chi Lan sửa soạn thật đẹp ... thật đẹp ..., nhưng để cho người khác ngắm nhìn.

Chi Thoa vẫn tiếp tục kể chuyện:

- Rồi, em thấy chị ấy tới, vừa đi vừa hát nho nhỏ. Chi Lan đi sát ngay chỗ em núp mà không trông thấy. Chị ấy đi thẳng vào vựa rơm, cánh cửa để mở bét cánh hà !

Kể đến đó, một tiếng nắc nhen chọt đưa lên khiến Chi Thoa ngưng bật.

Giậu hồi thúc:

- Rồi sao nữa ?

Trí óc non nớt của cô bé 13 trực cảm thấy một cái gì hơi lạ trong cuộc đối thoại với ông anh rể huyệt. “Tại sao không nói ngay ra đêm hôm qua, trong lúc mọi người, ai nấy đều hăm hở muốn biết sự thực. Sự thực mà chính mắt mình thấy, tai mình nghe được một phần lớn”. Ý nghĩ ấy của cô bé chưa kịp biến thành một phản ứng gì, Giậu đã giục giã:

- Rồi sao nữa ! Nói lẹ đi, Chi Thoa !

- Cậu Trọng Minh không tới. Chi Lan sốt ruột cứ chạy ra cửa vựa rơm trông ngóng, rồi ...

- Rồi cái gì nữa ?

- Rồi thì .. Ủa ! Em tưởng anh cũng biết rồi chứ. Vì chính anh đã quai tay khép cánh cửa sau khi ... bước vào trong vựa rơm mà.

Giậu tái người, định hỏi: “Liệu em có chắc chắn là trông thấy rõ anh không, lúc đó chiều đã xế, ánh sáng ...”. Nhưng nghĩ sao, anh ta lại thôi. Nhìn đôi mắt, nghe giọng nói Chi Thoa, Giậu phải công nhận là cô bé không nói sai. Để dò xem Chi Thoa còn biết gì thêm nữa.

- Thế rồi sau đó làm sao ?

- Rồi sau, rồi sau ... là hết, anh Giậu à ! Em cho rằng tại có anh đến nên cậu Trọng Minh mới không đến với Chi Lan nữa đó. Em quay ra tìm hái rau má, được một mớ to, liền đem về cho má.

- Đem về cho má ... ! Trong lúc đó, anh vẫn ở trong vựa rơm với Chi Lan ?

- Ủ, đúng như thế !

Đất Ngịch

Chương 11

Hai người đi song song dọc theo con đường cái nhưng theo lối mòn băng qua cánh đồng cỏ. Người trước, người sau, họ men theo những hàng rào. Phiên nhận thấy đi cái kiểu đi lén lút đó kỳ quá và tự hỏi: tại sao lại phải đi dấu đi diếm như vậy ? Vì lẽ gì Trọng Minh lại không muốn để người khác trông thấy ?

- Anh nhớ chứ hả anh Phiên ? Tôi có thể tin ở nơi anh sẽ báo động

cho tôi kịp thời, nếu thành linh có người tới chứ, hả ?

- Dĩ nhiên rồi ! Nhưng tôi muốn biết ...

Câu trả lời của Trọng Minh khiến Phiên ngạc nhiên:

- Thì tôi cũng đang muốn biết đây !

Vị phụ tá của Mạnh Tôn định hỏi thêm nữa, nhưng không kịp, Trọng Minh đã quay mình bước vào bên trong vựa rơm. Phiên lựa một chỗ khô ráo bên bờ ruộng, ẩn khuất sau mấy lùm cây dại um tùm, thông thả ngồi xuống. Anh ta rút một điều thuốc con mèo, gài lên môi nhưng không châm lửa.

Mới bước vào được hai bước, Trọng Minh đã đứng sững lại. Mùi rơm khô sặc sụa. Ngoài khuôn cửa ra vào, vựa chứa rơm rạ của ông Phi không còn cái cửa lớn, cửa sổ nào khác. Bốn vách tường xây không đung mái, để hở một khoảng cao có tới gần một thước. Ánh sáng bên ngoài không trực tiếp chiếu vào, nhưng phản chiếu hắt ngược tới phía trong mái vựa, soi sáng lờ mờ. Trọng Minh đưa mắt nhìn lên ấy cái sà ngang. Dây treo cổ Chi Lan chắc hẳn đã vắt qua một trong mấy cái sà ngang ấy.

Chàng trai khẽ rùng mình.

Rơm vương vãi khắp mặt sàn nhà bằng đất nện. Những cọng rơm khô, ròn, kêu rào rào dưới đế giày người đặt bước. Cúi lom khom, mắt nhìn chăm chú mặt đất đen, vạch rẽ các cọng rơm, Trọng Minh thận trọng bới tìm từng tấc, từng phân một. Ruột nóng như lửa, chàng lăm le chỉ muốn chạy ra khỏi nơi này, càng sớm càng tốt.

Một con tò vò vỗ cánh bay vù vù chung quanh chỗ Trọng Minh. Tiếng vỗ cánh của con côn trùng nhỏ xíu, khẽ là thế, mà trong khoảng không gian im lặng u uất toàn mùi rơm ngai ngái cũng cứ vang lên rộn ràng, rất khó chịu. Lần thứ ba, chàng trai quơ tay đập trúng, con tò vò ngã lăn xuống đất bị đế giày dí nát bét ngay.

Ngay lúc đó, một vật gì tròn nhỏ, sáng lấp lánh đập vào tia mắt nhìn soi mói của chàng tài tử. Lướt nhanh cất vào túi vừa xong thì nghe tiếng Phiên huýt gió bản “Đêm tàn bến Ngự”. Quay mình thật nhanh, chàng trai nhón chân, nhẹ tiến lại phía cửa, nhìn ra.

Chàng lùi phắt ngay lại, buột miệng rủa thầm:

- Thằng cù lần !

Chắc Phiên ngồi chờ lâu quá, đâm ra mệt mỏi, ờ hờ báo động hơi chậm. Khoảng cách còn không đầy trăm thước, ông Lê Phi, đầu đội nón rộng vành, áo sơ mi phanh nút ngực, hai ống tay vén cao, đang bước tiến lại. Hết lối chạy.

Chàng trai đưa mắt nhìn quanh, lo lắng đến cực điểm. Phía trong cùng gian nhà vừa có một cái kệ gỗ thấp, trên chắt một đồng rơm lớn, sắp xếp gọn gàng. Trọng Minh chỉ còn đủ thì giờ chạy bay lại, núp sau đồng rơm tốt ấy.

Quái thật ! Cũng như Trọng Minh, khi bước vào bên trong vừa, ông Phi mới được hai bước cũng dừng ngay lại. Ông đưa mắt nhìn chiếc sà ngang. Sắc mặt ông ngầy ra. Người cha đang ngược dòng thời gian sống trở lại cảnh rừng rợn ba hôm về trước. Bắp thịt trên má, trên môi ông giật từng hồi. Chắc hẳn ông đang nhớ lại lúc phát giác thi thể đứa con yêu, lúc cắt dây đỡ nó xuống, và khi ôm cái thân xác không hồn của Chi Lan đặt lên đồng rơm khô.

Ngồi trong bóng tối nhìn ra, Trọng Minh thấy rõ người cha đến đây chỉ là để được tự do buông thả hồn và xác cho nỗi đau thương đứt ruột, cho niềm căm uất hận thù. Thời gian lãnh đạm trôi qua, mỗi hoài nghi có vẻ như đã khiến ông Lê Phi lâm vào cái cảnh ở ngã ba đường ngờ ngác. Sự thật càng ngày càng khó biết, càng khó tìm thấy cho ra. Mà không có được sự thật ấy, liệu ông có dám xuống tay hạ sát một người ?

Tứ chi bất động, ông Lê Phi ngầy người như tượng đá, trờ đôi mắt rưng rưng sắp sửa tuôn trào lệ nóng – đàn ông cũng có quyền khóc lắm chứ ! Lịm người đi có tới gần ba phút, người cha đau khổ chợt quay ngoắt mình bước ra. Ông cầm đầu bỏ đi, không một lần ngoái lại.

Gặp bạn, Trọng Minh khẽ la:

- Trời đất ! Anh gác “địch” như vậy đó hả ?

- Xin lỗi ! Xin lỗi anh Minh ! Tôi chỉ nhãng đi một chút thành ra chút xíu nữa...

- Uống công tôi dạn dò năn nỉ anh mãi.

Phiên cười trừ:

- Thôi bỏ qua đi, Trọng Minh ! ... Mà này, chuyện gì ghê gớm mà có vẻ bí mật nghệt thờ thế hả ?

Tay thọc túi áo, mân mê cái vật nhỏ bé, lạ lạ, chàng trai mỉm cười nhìn bạn:

- Chuyện gì bí mật ? Chuyện gì ghê gớm ? Không đâu ! Nhiều khi chỉ cần một thứ không ghê gớm chút nào mà cũng có thể khám phá ra được một thứ rất ghê gớm. À, thế nào, anh Phiên, anh biết tôi nhiều, hiểu tôi rõ lắm, phải vậy không, anh Phiên ? Vậy, xin hỏi thực

anh: cái thằng bạn anh, tên Trọng Minh này, liệu có cái gan .. cưỡng bức một cô gái không ?

Phiên cười ròn rã:

- Dĩ nhiên là không ! Trừ .. trường hợp có phản chứng !

Giọng cười cởi mở, nồng ấm hơi men bằng hữu không khiến được Trọng Minh vui lên chút nào. Chàng cúi nhìn một cánh hoa vàng thấp thoáng trong cụm cỏ xanh. Trọng Minh lẩm bẩm kể lể nỗi niềm tâm sự. Chỉ có hai người thông thả đặt bước trên đám cỏ êm. Nhưng Phiên có cảm tưởng Trọng Minh đang than thở với một người thứ ba nào khác.

- Tôi yêu Chi Lan hồi nào cũng chẳng hay. Và nàng cũng đáp lại tình tôi tha thiết. Bây giờ thì mẹ nàng cũng đã thông cảm. Bởi thế, nơi bà hiện giờ có hai con người đối lập. Lúc thì đứng về phía tôi, lúc lại coi tôi như một kẻ tử thù. Mà ngay cả cái tên hung đồ kia chắc cũng đã sáng mắt ra rồi. Nó chẳng còn lý do gì mà căm hận tôi được nữa..... Nhưng nó vẫn cứ muốn hạ thủ tôi như thường. Còn ông bố nàng thì ...

Phiên chợt thấy bạn đang nói bỗng im bặt, hỏi ngay:

- Nhưng theo anh thì liệu đây có phải là một vụ cố sát không ?

Trọng Minh ngập ngừng. Hình như chàng đang chọn tìm chữ nói ?

Không phải ! Chàng cân nhắc từng chữ thì đứng hơn. Mãi sau, Trọng Minh mới thốt:

- Theo tôi thì ... đúng là một vụ cố sát !

Con bò câu trắng lượn vòng, thỉnh thoảng lại bốc vút lên cao, lúc lại bay là là như một tàu lá rụng. Da trời như tấm lụa xanh trải dài vô cùng tận. Dưới chân nền xanh lơ dịu mắt ấy, làng Trung Quyết nổi bật với những mái nhà cái nọ tiếp giáp cái kia. Đứng trên cao, người ta chỉ trông thấy được những mái ngói đỏ hồng nhợt nhạt, cũ kỹ, nhẵn lì. Chung quanh làng là những cánh đồng cỏ xanh êm mát mắt. Trên một tấm thảm xanh êm mát mắt ấy, có rất nhiều đốm trắng: đàn cừu của già Thoại.

Đứng trên, nhất là từ trên đỉnh hòn đá Cháy nhìn xuống, người ta có thể thu gọn vào tầm mắt phong cảnh đẹp tuyệt vời. Nhưng Giậu, Chi Thoa, chẳng ai để ý đến bức tranh của thiên nhiên nhuộm ánh nắng hồng đỏ cả. Thấy người anh rề rệ đứng im không nói, cô bé lại hỏi:

- Anh ở lại với Chi Lan lâu lắm phải không ?

Giậu trả lời câu hỏi đó bằng một câu hỏi khác:

- Chi Thoa tới đây có ai biết không ?

- Không ! Nhưng anh phải nói cho em biết là anh ở lại với Chi Lan có ...

- Ủ, đúng đấy ! Anh ở lại trong ấy với Chi Lan !

Giậu cướp lời cô bé. Giọng nói lại có ý bực bội nhưng Chi Thoa không nhận ra sự bực bội đó, vì cô bé còn đang mãi theo ý nghĩ của riêng mình:

- Vậy thì, tại sao đêm qua anh không nói ra ?

- À, tại vì tại vì cái đó có ả nhảm gì, việc riêng của anh mà !

Giậu cũng thừa hiểu là cô bé thông minh này chắc hẳn không hài lòng với lời giải thích hết sức mơ hồ của mình, vì vậy, anh ta phải vội vã nói thêm:

- Có ả thua gì cái đó hả em ? Chị Chi Lan hẹn chờ anh và Trọng Minh ở đó. Ba người sẽ gặp nhau

- Gặp nhau ! Cả ba người ?

- Ủ ! Có gì là lạ hả Chi Thoa ? Ba người gặp nhau để nói điều phải quấy mà nghe, mà thông cảm với nhau. Vậy đó ! Chuyện người lớn, em còn nhỏ quá, tìm hiểu làm chi !

Trả lời đại như vậy cho nó xong đi, yên trí là đánh lừa được cô bé, Giậu đã làm to. Quả nhiên:

- Thế rồi anh đã làm cái gì trong vựa rơm chứ ?

Miệng hỏi, đôi mắt Chi Thoa đăm chiêu nghiêm nghị, vàng trán nhỏ cau cau, hẳn xuống một đường nhăn rõ rệt.

- Làm gì trong vựa rơm ? À, thì anh và Chi Lan ngồi đợi Trọng Minh. Đợi lâu lắm, có tới mười lăm phút chứ không ít đâu. Mãi không thấy hẳn tới. Thế là anh bỏ đi. Anh bỏ đi, - Giậu lặp lại mãi hai chữ “bỏ đi”.

Anh ta nhận thấy trong tia mắt Chi Thoa nhìn anh loáng lên một ánh nghi ngờ. Hoặc giả, Giậu bị mặc cảm mà tưởng tượng ra như thế chăng ?

- Mãi sau Trọng Minh mới đến !

- Mãi sau Trọng Minh mới đến ? Ủa, mà làm sao anh biết được là mãi sau cậu ấy mới đến? Lúc đó anh đã bỏ đi rồi kia mà ? Anh trông thấy cậu ấy hay sao ?

- Không ! Không ! .. À, tức là anh chỉ trông thấy cậu ấy thấp thoáng phía xa xa.

Tuổi thơ đại khiến Chi Thoa không thể nhận thấy được tính chất loanh quanh trong câu trả lời của Giậu, nhưng cô bé vẫn muốn tìm hiểu. Chi Thoa nhíu mày suy nghĩ:

- Ấy, lại cái đó nữa ! Cả cái đó anh cũng không nói cho mọi người biết. Phải nói chứ, hả anh Giậu !

Chàng trai bắt đầu sốt ruột. Giọng nói đã nhuốm đôi chút phẫn nộ:

- Ô, phiền quá ! Em chẳng biết gì cả ! Nói sao được mà nói. Anh Giậu mà nói ra lỡ ba em nổi giận, ông nổ súng bắn chết Trọng Minh thì sao ?

Cô bé vẫn thản nhiên, vô tình đẩy dồn ông anh rề hệt vào một ngõ cụt mà chính mình cũng không hay biết gì hết:

- Ba em bắn chết cậu Minh ? Anh sợ thế ? Lạ ! Thì chính anh, anh cũng muốn cậu ta bị bắn chết kia mà. Đêm qua, anh đã chẳng bắn trượt cậu ấy đó sao ?

Giậu khó chịu ra mặt:

- Thôi ! Nói lời thôi mãi làm gì ? Có điều anh chỉ muốn nói cho Chi Thoa biết là khi anh bỏ đi rồi thì chị em vẫn còn sống, vẫn khỏe mạnh như anh và em vậy đó. Rồi sau, gã con trai lạ kia tới, khi đó xảy ra sự gì, làm sao anh biết được. Mấy điểm này anh cũng đâu dám nói. Vì nếu nói ra, tất nhiên tên nọ sẽ bị kết tội đấy, nhưng mọi người sẽ bảo là anh vì ghen nên đặt điều nói vu. Cứ để dần dà rồi ba em cũng tự khám phá ra được. Còn anh, anh sẽ không nói gì hết đâu. Nói ra mọi người sẽ cho là anh vì ghen tuông. Cả Chi Thoa nữa, em phải hứa với anh ...

- Mà làm sao ba em khám phá ra cho nổi. Một khi chỉ có anh Giậu và em biết được mấy cái đó thôi ?

- Dễ lắm ! Có gì là khó đâu mà không khám phá ra nổi. Cứ đập riết, tên Minh sẽ phải thú thật hết. Nó sẽ phải nói hết. Anh chắc chắn như vậy.

Chi Thoa vẫn một mực khẳng định. Em cảm thấy như đang đứng trước một bài toán đồ rất khó, ngay đến cả người lớn cũng còn phải bó tay lúng túng, mà riêng em, em lại biết được cách giải đáp một phần nào. Không kịp suy nghĩ, cô bé bảo Giậu:

- Em sẽ nói hết !

- Đừng ! Đừng nói nghe Chi Thoa ! Và em ...

- Em ... cái gì ? Lẽ ra phải nói rồi ấy chứ !

Liếc mắt nhìn hòn đá cháy, Chi Thoa có cảm giác, dưới ánh nắng gay gắt, mấy vết nám nằm giữa mặt thạch bàn có vẻ như càng sẫm màu hơn nữa.

Lúc ngẩng lên, bộ mặt Giậu chợt khiến em sửng sờ, kinh ngạc, ghê sợ vô cùng. Không riêng gì bộ râu mọc tua tủa dưới cằm, mà cả đôi mắt gã trai đang nhìn em trừng trừng nữa. Đôi mắt như rực sáng, một tia sáng căm hờn, tàn độc. Giậu rít qua hai hàm răng nghiến chặt:

- Chi Thoa chớ nói gì hết. Nếu không ...

- Nói chớ ! Em sẽ nói hết cho ba hay !

Cô bé đối diện với người anh rề hệt, bên hòn đá cháy, lưng xây về phía bờ vực dựng đứng như một bức tường, sâu có tới năm chục thước. Bên dưới, đá tai mèo nhô lên chơm chөрm như những mũi chông khổng lồ nhọn hoắc. Không thấy anh ta nhích động, mà thân hình Giậu lại án ngữ trước mặt cô bé từ lúc nào, to lớn, sừng sững như một gò đất. Chi Thoa thoáng thấy Giậu giơ thẳng một cánh tay, bàn tay năm ngón to như nắm quả chuối, xò ra. Y bước thêm một bước.

Liếc nhanh về phía sau lưng, Chi Thoa toát mồ hôi lạnh khi nhận ra miệng vực há ra như miệng quái vật sâu hun hút đợi chờ. Cô bé thét lên:

- Ôi đừng ! Anh Giậu !

Đất Nghịch

Chương 12

Trọng Minh ôn tồn bảo bạn:

- Chẳng biết ba ngày nữa, liệu tôi có lên “sen” được không đây ?

Mạnh Tôn:

- Dư sức ! Nữ chuyên viên hóa trang lúc nào cũng sẵn sàng “tô điểm” cho cậu mà. Nhưng với một điều kiện: cậu phải ngồi im cho người ta làm việc chứ. Mà thôi, cậu cứ như mò phải lửa thế kia thì còn trông mong gì được. Để tôi phải cho người canh chừng, hộ vệ cậu mới được. Hở ra là cậu sa vào lưới rập của bọn người hung bạo kia liền. Tối nay, tôi cho Phiên tới ngủ với cậu, nghe Trọng Minh.

- Khởi cần, tôi đã hứa với họ thì thế nào tôi cũng tới.

Lời nói của Trọng Minh càng thông thả chậm rãi chừng nào, cơn phẫn nộ sôi đình của nhà Giám Đốc kiêm đạo diễn lại càng phát tác dữ dội chừng đó.

- Khổ ghê ! Tôi đã bảo cậu đừng tới đằng đó nữa mà ! Cậu chẳng thương tôi chút xíu nào hết trơn. Tiêu bạc triệu vào cậu rồi đấy !

Trọng Minh trừng mắt:

- Rồi gì nữa ! Nói tiếp đi, Tôn !

- Vả lại, dẫu sao thì em bé đó cũng chết rồi. Hay là cậu vẫn còn nhớ thương, tha thiết với em đến mức ...

- Ủ, đúng đó ! Tôi còn nhớ thương, còn tha thiết nghĩ đến nàng nhiều hơn nữa.

Tội quá ! Chi Lan mới mười tám tuổi đầu, tươi mát như một mùa xuân nắng đẹp. Nàng đang sung sướng, nàng có quyền sung sướng. Vậy mà một bàn tay ác độc nào đã thông dây siết cổ nàng. Trời ơi!

Biến cố thê thảm đó khiến Mạnh Tôn phiền lòng không ít. Nhất là nó ảnh hưởng khốc hại đến Trọng Minh, người bạn thân, mà cũng là cánh tay phải của anh. Có nghĩa là ảnh hưởng tai hại đến hoạt động chung của cả Công Ty điện ảnh Hoàng Yến do anh là Giám Đốc. Mạnh Tôn không còn biết nói gì hơn.

- Dù sao, cũng chỉ là một vụ tự tử. Trong đó cậu chẳng có gì dính líu, không trách nhiệm một chút nào hết.
- Ủ, có thể là Chi Lan đã tự tử. Nhưng như vậy thì cũng có khác gì đâu. Bỏ đi, quên đi tên vô lại nào đã cưỡng bức nàng. Không đâu ! Không đời nào ! Bọn người kia đang cần đến tôi giúp một tay để họ có thể tìm biết được sự thật. Cho nên, lúc thì họ

Mạnh Tôn cướp lời bạn:

- Tụi họ sẽ giết chết cậu ! Tin như thế đi Trọng Minh !
Chàng trai vẫn thản nhiên, cương quyết với ý đã định, trơ như đá, vững như đồng.
- Tôi lại không nghĩ như anh. Tôi đã suy luận kỹ càng rồi, đã hiểu rõ được nhiều điểm. Giờ đây chỉ cần kiểm chứng lại coi xem sao mà thôi. Nói sơ sơ cho anh biết qua đây này: những con người đó đều là những con người bộc trực, ngay thẳng, trọng nhân cách, kiêu hãnh vô cùng. Vì lẽ tụi mình, trong đời sống cát bụi bon chen, hay vờ vẩn đóng kịch, lừa lọc dối tráđủ thứ. Lâu dần quen thói, cho nên, khi tiếp xúc với những con người chỉ biết nói thật, lời nói thật nào mà không đáng ghét, ta có cảm tưởng họ là những kẻ hung bạo dã man. Sự thực không phải thế Tôi nói hợp lý, tất nhiên, là những con người chỉ chịu điều phải, họ sẽ nghe tôi.

Mạnh Tôn định nói thêm nữa, nhưng chưa kịp, đã thấy viên hương quản Đặng Sâm xăm xăm đi tới. Ông Ủy viên Cảnh sát mày râu nhẵn nhụi, mặc chiếc áo sơ mi ka ki là thẳng nếp, dây lưng da đánh si ra bóng loáng.

- Cậu Trọng Minh ! Tôi muốn nói với cậu một câu chuyện !

Trọng Minh vui vẻ:

- Xin ông hương quản cứ nói. Đối với Mạnh Tôn, người bạn thân của tôi đây, tôi không có điều gì phải giấu diếm cả. Và hiện thời, hai anh em cũng đang đề cập đến vấn đề ấy đây.

- Cậu Minh à ! Thành thực mà nói, cậu đã gặp nhiều may mắn lắm đó. Đúng thế, tôi chưa từng thấy ai lại may mắn như cậu. Vả lại, chắc gì mà tôi cứ kèm sát bên cậu mãi mãi được. Vậy, tốt hơn hết, cậu nên rời khỏi nơi này đi, càng sớm càng hay đó, cậu Trọng Minh !

- Ông khuyên tôi như thế ? Chính ông hương quản khuyên tôi điều đó ? Nếu vậy, kẻ cũng là một giải pháp được đấy, dễ dàng lắm đấy. Tôi đi khỏi nơi đây là mọi người sẽ được êm cả, phải không ông hương quản ? Mà người được êm nhất chính làông ! Có điều, tôi muốn nhắc để ông hương quản khỏi quên .. là, việc truy tầm hung thủ, bắt giữ nó để giao cho pháp luật. Nhiệm vụ của ông đó, ông tính sao ?

Hương quản Đặng Sâm lúng túng:

- Ô, cậu Minh, cậu

Chàng trai thản nhiên nói tiếp:

- Còn "ồ" gì nữa ? Ông hương quản ? Tôi, tôi biết rõ ông hương

quản sanh ra và lớn lên tại làng này. Ông luôn luôn hành động với danh nghĩa một con dân Trung Quyết. Danh nghĩa Ủy viên cảnh sát chỉ là thứ yếu. Trường hợp biết được đích danh hung phạm, tôi dám chắc rằng ông sẽ sẵn sàng quên đi bộ sắc phục và cái phù hiệu nhân viên công lực hiện ông đang mang trên người và sẽ thần nhiên để cho tội ác đua nhau tiếp diễn. Tôi nói vậy, đúng chẳng, ông hương quản ?

Lời phán quyết lạnh lùng như sắt đá, khô khan như nhát búa gỗ xuống bàn khiến viên hương quản nghẹn lời, đỏ mặt. Nhưng chỉ chưa đầy phút sau, Đặng Sâm đã bình tĩnh đối khẩu với Trọng Minh. Giọng nói của ông ta cũng đanh thép không kém:

- Coi chừng đó nghe, cậu Minh ! Có thực là cậu sốt sắng muốn tôi truy lùng ra thủ phạm ? Cậu không e ngại gì hết chứ ?

- Quái ! Ông định nói cái gì thế, tôi không hiểu ?

Đặng Sâm cười nhạt:

- Cậu mà không hiểu thì còn ai hiểu ?

- À, nếu vậy thì ông cũng như ông Lê Phi, ông vẫn hoài nghi khi tôi khẳng định nói rằng tôi không đặt chân vào trong vựa rơm buổi chiều hôm đó. Vậy thì ông làm cũng như ông Lê Phi đã làm. Tôi đã hứa với mọi người, tối nay, chín giờ, tôi sẽ có mặt, tôi sẽ tới. Sự thật không khiến tôi run sợ một chút nào hết thấy. Và tối nay, tôi tin chắc là sự thật đó sẽ bị phanh phui hai năm rưỡi. Tôi ước mong ông hương quản sẽ có mặt quanh quẩn nội trong khu vực đó. Chắc chắn ông sẽ có việc phải can thiệp, rồi đó ông coi.

- Cậu có thể nói sơ qua tôi nghe trước

- E rằng sớm quá đấy ! Ông Lê Phi là một con người “được” lắm, tôi biết. Và tôi không muốn bàn tay một người như thế phải nhúng vào máu. Chỉ mong rằng tên hung phạm sẽgặp ông, như có lần ông đã nói và để tùy quyền ông định liệu ... Thế nào, ông nghĩ sao, ông hương quản ?

Hương quản Đặng Sâm không dè Trọng Minh lại nói năng quyết liệt như vậy. Trước thái độ trầm tĩnh, sáng rõ như ban ngày của chàng trai, Đặng Sâm chẳng còn biết tính sao, ngoài một nước gật đầu chấp nhận.

- Thôi được ! Tùy cậu ! Nếu cậu muốn đùa giỡn với lửa, xin cứ tùy tiện. Chỉ mong cậu, nếu có thì giờ, nghĩ tới lời khuyên của tôi một chút. Kinh nghiệm trường đời cho biết: có nhiều sự thựckhông nên biết tới, và nhất là không nên nói ra

Chi Thoa kinh hãi rụng rời. Em rú lên:

- Ối ! Đừng, anh Giậu !

Thần nhiên như không nghe tiếng gì hết, gã Giậu vẫn tiến bước, hai tay chĩa thẳng, trong khi cô bé cứ lùi, lùi mãi. Mặc dầu tuổi còn non nớt, Chi Thoa cũng trực cảm được ý nghĩa rùng rợn trong ánh mắt rực sáng của gã thanh niên.

Miệng vực sâu chỉ còn cách chừng vài thước. Trong đầu óc sôi bỏng, nóng hừng hực của Giậu chỉ vang vang có một ý nghĩ duy nhất: “ sát nhân để diệt khẩu”. Có mỗi mình con bé này biết sự thực thế nào mà thôi. Vậy chỉ có cách này mới khiến nó im miệng được:

- Anh Giậu !

Tiếng rú thét của Chi Thoa đã trở thành lời van xin thống thiết. Thời gian ánh chớp, sau một thoáng trọn tròn mắt kinh hoàng, ngây người như con nhái bị rấn hồ thối miên, cô bé rùng mình phản ứng do bản năng sinh tồn, lạng người qua phía tay mặt, cúi thấp mình, lướt nhanh, lọt dưới cánh tay Giậu. Nhảy mạnh ba bước, Chi Thoa đã đứng phía sau hòn đá cháy.

Trong nhất thời, cô bé tạm thoát hiểm nhờ bước chân đỡ dẫn của tên anh rể. Y bước thật chậm, vài giây lại đứng sững. Gã tin tưởng chắc chắn con mồi sẽ không thoát khỏi tay, một cách vô thức, gã dừng lại mà tự mình không biết. Giây phút này, phía bên kia tảng đá, ánh mắt lạc thần của cô bé Chi Thoa khiến Giậu thích thú. Từ trước đến nay, hắn chưa thấy ai phải sợ hãi hắn đến mức ấy bao giờ. Nhảy nhẹ một cái, Giậu đã đặt hai chân lên tảng Đá Cháy.

Bóng hình lực lưỡng của hắn nổi bật lên nền trời màu xanh nhạt. Cũng nhảy nhẹ một bước, cô bé Chi Thoa tách xa hòn đá lớn. Phía dưới xa, xóm làng ẩn hiện, nhà cửa trông chỉ còn nhỏ xinh như những món đồ chơi của con nít. Cô bé liếc nhìn về phía đó, ước lượng khoảng cách, bắn khoản tự hỏi: “Liệu chạy về kịp chẳng?” Lao người trườn đi như con rắn mồi, Chi Thoa cầm đầu đồ xuống con dốc, không dám ngoảnh cổ lại, tin chắc thế nào tên Giậu cũng đuổi theo.

- Chi Thoa !

Tiếng gọi thất thanh vang ngay bên tai, Chi Thoa có cảm giác một cánh tay dài sắp vươn ra, một bàn tay to lớn sửa soạn chụp xuống túm chặt cổ em. Đôi mắt tưởng chừng sắp lọt ra khỏi tròng, tim đập như muốn phá tan lồng ngực, cô bé chạy mà bàn chân bé nhỏ như bay trên mặt đất.

“Không bắt được nó là kể như hết đời !” Giậu không ngớt làm bầm tự nhủ như vậy. Nhưng, nhanh nhẹn như con sóc, Chi Thoa lao chạy lẹ như tên, giữ nguyên khoảng cách không đầy sáu thước.

“Không bắt được nó là nguy!” Gã Giậu nghiêng răng kèn kẹt, nhún chân lao vút một cái. Hắn ngả người, soãi tay, đầu ngón tay đụng vạt áo cánh cô bé. Nhưng hình như Chi Thoa đoán biết trước được

cái động tác đó của Giậu, em vọt đi nhanh hơn, đôi cẳng chân bé nhỏ nện mặt đất nhanh như chày máy. Đồng thời, Chi Thoa thét lên một tiếng lầy đà nhảy vút đi.

Mấy ngón tay chuối xù xòe ra, khi nắm lại, tóm gọn được toàn không khí, đồng thời một bàn chân Giậu vấp trúng một mô đất. Gã mất thăng bằng, lở trớn, cả người loạng chạng thêm mấy bước nữa trước khi ngã sòng soài trên mặt cỏ.

Chi Thoa lao mình vun vút. Cô bé vẫn chưa biết là mình vừa thoát khỏi trong đường tơ kẽ tóc.

Giậu lồm cồm ngồi dậy. Gã nhăn mặt cást tiếng nguyên rủa. Chiếc áo cánh trắng, bóng quần đen đã ở xa tít. Một bàn tay Giậu bị đá cào rách tươm máu. Giậu rút mùi soa làm băng buộc tạm.

Đầu óc gã trai quay cuồng đảo lộn. Bao nhiêu ý nghĩ đan quện vào nhau, rối như tơ vò. Khi chưa biết có người trông thấy hấn vào vựa rơm, Giậu còn giữ được bình tĩnh sáng suốt ..., khéo léo nữa. Rồi lại thêm chàng trai xứ lạ kia nữa. Mục tiêu của mọi mũi dùi ngờ vực. Nhưng, bây giờ đã xuất hiện Chi Thoa. Chết rồi ! Vì Chi Thoa, mọi bí mật sẽ vỡ lở hết, đổ vỡ hết. Giậu có cảm giác như mặt đất tụt hẫng dưới bàn chân, thân xác gã rơi vào vực tối đen, sâu hun hút. Cái đầu nặng ngàn cân gục xuống, hai cánh tay buông xuôi, đôi cẳng chân chống chênh như đặt trên một đám bông gòn, Giậu loạng choạng, thất thế lê bước trên đường vắng. Đôi mắt gã mờ đi, cổ dỗi tia nhìn về phía thôn làng thân yêu của gã.

Bất giác gã lẩm bẩm:

- Nguy rồi ! Khi con ranh tố cáo, lập tức tụi họ sẽ đến tìm mình, bắt giữ mình. Cả một đoàn người sẽ áp tới. Cả một đoàn thể. Chết rồi ! Hừ, thằng con trai xứ lạ!

Thằng con trai xứ lạ ! Mấy tiếng đơn giản đó cũng đủ khơi lại mối hận thù. Phải, đúng như thế. Bỗng nhiên, từ đâu, thằng con trai xứ lạ lù lù dẫn xác tới. Để rồi Chi Lan đổi hướng, quay đầu sang với hấn, quên hấn lời hứa với Giậu ngày nào. Rất nhiều lần, Giậu gặp hai người sánh vai nhau dạo bước. Vì đâu? Vì đâu chứ ?

- Ta phải giết hấn !

Phải rồi ! Phải giết hấn ! Giết tên Trọng Minh này mới được ! Và lần này không phải là phạm tội ác nữa mà làtrừng trị, trừng trị một gã nguyên đầu dây mối nhợ của mọi điều ngang trái. Quyết định xong, đặt được mục đích rõ rệt như thế, Giậu cảm thấy yên tâm phần nào. Gã mạnh bạo bước đi. Được vài bước chân, nhận thấy cần phải tranh thủ thời gian, sớm được phút nào hay phút ấy, Giậu bằng mình chạy tắt qua cánh đồng cỏ, về nhà.

Giậu xộc vào nhà như một cơn gió lốc. Bà mẹ giật mình thảng thốt:

- Cái gì thế hả ? Sao thế hả, Giậu ? Có cái gì mà hốt hơ hốt hải thế, Giậu ?

- Không, có gì đâu mẹ ! Đây, mẹ hãy lấy cái túi dết của con, nắm

cho con mấy nắm cơm để vào, với ít thịt rang, nghe mẹ. Con đi sẵn đây, à .. vâng, con phải đi sẵn gấp đây, mẹ à. – Gã cố mỉm nụ cười vui với bà mẹ, - Có con nai to lắm, mới lạc về, mẹ ơi. Nếu có ai hỏi thì mẹ cứ bảo rằng con đi vắng, không biết đi đâu cả, nghe mẹ !

Bà cụ hình như linh cảm có một cái gì khác thường, lạc giọng gọi:

- Giậu !

Gã con trai không trả lời, bước nhanh vào nhà trong. Gã nhắc khẩu súng, cầm tay, mở ngăn kéo vốc một nắm đạn nhét vào túi áo, đồng thời cầm xấp bạc giấy, xấp bạc Giậu để dành từ lâu định để mua cho Chi Lan một chiếc cà rá. Mọi cái đã xong xuôi. Buồn rầu, gã liếc nhanh một vòng quanh gian nhà, gian nhà hắt sẽ tạm biệt một thời gian ... có thể là mãi mãi.

Tiếng bà mẹ khắc khoải:

- Cái gì thế hả Giậu ?

- Không ! Có gì đâu mẹ ? Mẹ sửa soạn cho con đủ thứ chưa ?

- Rồi !

Vai đeo túi, vai đeo súng, gã trai bước ra cửa. Chợt Giậu quay vào, ôm bàn tay mẹ, không nói một lời. Bà cụ cất tiếng run nghẹn ngào:

- Con nói cho mẹ biết chút xíu thử coi !

- Chút xíu sao được. Nói ra thì dài dòng lời thôi lắm. Thà cứ để vậy.

Cầm đầu bước ra, Giậu đi một mạch trên sân đất, dọc theo mấy luống hoa. Gã nhắc cánh phen rào nơi cửa vườn...

Đứa con trai đã mất hút từ lúc nào. Bà mẹ vẫn còn tựa cửa ngóng theo mãi. Hai giọt nước mắt ứa ra lăn dài trên gò má nhăn nheo.

Đất Nghịch

Chương 13

Mỗi khi chiều xuống, dãy núi cao phía sau làng Trung Quyết lại đổi màu sắc, từ xanh tươi sáng đẹp biến thành tím sẫm âm u khiến người nhìn có cảm tưởng như đó là một con quái vật thời tiền sử nằm phục sẵn rình mồi. Nhất là lúc vàng kim ô từ từ lặn khuất phía sau, hắt làn ánh sáng còn sót lại, bao quanh quả núi, trông không khác một bộ bờm lông xù màu vàng choé của một con mãnh sư to lớn khủng khiếp. Đàn chim chiều bay thật thấp như có vẻ mỗi một sau một ngày vỗ cánh tìm mồi. Thoáng cái, chúng đã rúc kín vào trong những đám lá um tùm, ríu rít gọi nhau về tổ.

Màu khói xám như hơi sương, hoàng hôn màu vàng cam, rừng cây xanh đậm đã kích thích tâm hồn nghệ sĩ nơi Võ Mạnh Tôn. Nhà đạo

diễn, trước cảnh đẹp mơ hồ huyền ảo, đã nghĩ ngay đến một “sen” lý tưởng. Hình một đôi nhân tình kẻ vai dựa má, in đậm nét trên nền trời sắc màu tuyệt diệu, trong khung cảnh thiên nhiên vô cùng vĩ đại. Chợt anh quay sang nhìn bạn:

- Thế nào, quyết định chưa ? Có đi không ?

- Thôi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa, Tôn ơi !

Đôi bạn đứng trên bờ đường lặng ngẫm cảnh chiều hôm. Mạnh Tôn không buồn giữ bạn ở lại nhà nữa. Chàng dư biết giữ Trọng Minh lại là một điều thất sách, mà nói cho cùng, giữ lại cũng chẳng được

nào. Chàng chỉ thấy lo ngại cho bạn, loay hoay tìm cách bảo vệ bạn:

- Bây giờ thì tôi đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. Tôi thông cảm cậu nhiều hơn, Trọng Minh ạ. Càng thông cảm, tôi càng lo cho cậu. Để Phiên đi với cậu, nghe. Phiên “được” lắm, khỏe mạnh, lại can trường.

- Cám ơn nhiều lắm Tôn à ! Nhưngtôi thích đi một mình !

Mạnh Tôn nhìn bạn, lắc đầu buồn bã:

- Nghĩ cho cùng thì, kể ra, cậucó lý.

Và chàng đứng lặng ngó theo bóng bạn xa dầnrồi mất hút.

Trên con đường đi vào làng đầy bóng tối chập chùng, Trọng Minh dấn dặc đặt bước. Một thiếu phụ đứng trước sân, đang vỗ tay bộp bộp xua đàn gà mái gà con vào chuồng. Mấy con gà mái mẹ vẫn thông thả nhón chân bước trong khi mấy chú gà con chạy le te, cần cổ vươn dài, cái thân mình tròn xinh lắc lắc. Hình ảnh thật đẹp, thật thanh bình.

Trọng Minh băng khuâng tự hỏi: “Mình đã thật tình yêu mến cái xóm làng Trung Quyết này từ bao giờ và vì đâu mình yêu mến nó?”. Và lại tự trả lời ngay: “Cũng nhờ Chi Lan!”. Chi Lan đã giải thích rõ cho chàng biết tính tình của người dân tại đây. Chi Lan đã cho chàng cái chìa khóa để mở cánh cửa bí mật đi vào một xã hội khác hẳn, vừa lạnh lùng vừa xa cách lại vừa lời cuốn đón mời.

Chàng trai thản nhiên đặt bước, mắt nhìn thẳng phía trước. Chàng đâu ngờ, nơi đầu con hẻm nhỏ, một bóng đen đang ngồi phục, kiên nhẫn đợi chờ. Bóng Trọng Minh xuất hiện. Lập tức một nòng súng đen ngòm ngóc lên. Thân hình chàng trai đã lọt vào đường ngắm qua lỗ chiếu môn. Ngay lúc đó, tại chỗ bóng đen ngồi, một bóng đen khác thành linh xuất hiện. Có tiếng thì ào cất lên. Rồi ... cái nòng súng đen ngòm thụt nhanh vào ... biến mất.

Gã Giậu thốt một câu nguyên rủa. Đoạn, gã đi vòng ra đầu dãy nhà, đặt chân lên gần mé đường cái lớn. Nhìn ngược nhìn xuôi. Mặt đường vắng hoe không một bóng người. Gã lẩm bẩm:

- Thôi được ! Chờ nó trở ra vậy !

Trọng Minh gõ cửa. Cánh cửa bật mở tức thời ! Ông Lê Phi hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng né người lấy lối cho chàng trai bước vào.

Có tiếng bà Liên:

- Tôi biết thế nào cậu ấy cũng tới mà !

Thiếu phụ vẫn đứng ở chỗ cũ, vẫn thẳng người, vẫn bất động như muốn ôm nặng nỗi đau thương chỉ cho riêng một mình mình. Chợt ngó thấy bà, Trọng Minh tưởng chừng như buổi đêm qua đã kéo dài mãi cho đến tận bây giờ, không ngưng nghỉ, không phút giây nào gián đoạn. Thật thế ! Vẫn bối cảnh đó! Vẫn chừng đó diễn viên ! À, không ! Thiếu một thì đúng hơn ! Chàng điềm đậm:

- Dĩ nhiên ! Tại sao tôi lại không đến nhỉ ?

Việc đi soát xét lại vừa rơm đã khiến người cha chắc chắn thêm được phần nào trong ý định. So với đêm qua, ông lại cảm thấy trái tim ông, rồi danh dự bị rướm máu nhiều hơn. Và cũng như đêm qua khẩu súng săn hai nòng bóng loáng vẫn nằm sẵn trên mặt bàn. Ông Lê Phi ngó Trọng Minh, trả lời câu chàng nói:

- Vì lẽ do cậu mà con Chi Lan chết !

Và hai bàn tay chai cứng, bất động, hình như khiến ông cảm thấy ngứa ngáy khó chịu:

- Và, nếu đúng là cậu ...

Trọng Minh quắc mắt:

- À ! Ông nói: nếu đúng là cậu ! ... nếu, nếu ... hừ ! Vậy, tôi xin nói ngay rằng không phải tôi, mà là một kẻ khác.

Ông Lê Phi giọng mệt mỏi:

- Coi chừng đó ! Kết tội một người không phải chuyện dễ gì đâu.

Hiện tôi đã biết được một vài điểm. Cần phải xét lại từ đầu mới được. Cần thận đó nghe ! Đừng nói dối vô ích ! Càng nói dối, càng bị ngờ vực. Tôi báo trước cho cậu biết. Bị ngờ vực là nguy đó ! ...

Cậu đi về hướng vừa rơm, có người trông thấy rõ ràng. Đêm qua mọi người mới xét tới chỗ đó. Bây giờ còn gì cậu nói nốt đi.

- Giây phút này tôi có mặt tại đây ! Như vậy chưa đủ là bằng chứng cho lòng tôi thành thật hay sao ?

- Chưa đủ ! Muốn tôi tin, cậu phải có cái gì thêm nữa mới được. Lúc đầu, tôi chỉ tìm hiểu lý do tại sao nó lại hành động như vậy. Bây giờ, tôi muốn biết đích kẻ nào đã làm ô nhục con gái tôi.

- Vâng tôi hiểu. Và nếu bây giờ, tôi mang lại cho ông bằng cứ xác thực.

Dứt lời, Trọng Minh lục tìm trong túi áo, lôi ra một vật nhỏ sáng lấp lánh, đặt vào giữa lòng bàn tay mở rộng.

- Thưa ông Lê Phi ! Đây chỉ là một cái khuy áo. Ông có thể cho biết cái khuy này của ai ?

Hơi sững sốt ngạc nhiên, người cha cầm chiếc nút áo bằng đồng, trên mặt khuy nổi bật hình đầu một con hươu. Ông lật đi lật lại giữa mấy ngón tay, đưa cho vợ coi, thiếu phụ la khẽ:

- Áo vét của thằng Giậu có bộ khuy y hệt !

Trọng Minh:

- Có thể lắm, biết đâu ! À, tại sao Giậu lại không có ở đây thế ạ ?

- Không sao ! Cậu cứ yên trí ! Nếu cần, hấn sẽ phải giải thích ...
- À, vâng ! Tôi cũng chỉ mong muốn có thể.

Phía bên kia, nơi sàn gác lửng, cửa phòng để hé, cô bé Chi Thoa lắng tai nghe.

Sau khi chạy bán sống bán chết, hụt cả hơi thở, về đến nhà, đôi má Chi Thoa nóng rực, đôi mắt đỏ ngầu. Nếu gặp ai, chắc hẳn em đã nói thức thờ. Một lúc lâu sau mới lấy lại hơi thở đều hòa, tim bớt đập mạnh, bình tĩnh một chút. Cô bé vật người, nằm úp trên giường, òa lên khóc.

Em điên rồi chắc ! Sao lại cho rằng Giậu có ý định giết em chết ? ... Giậu, từ bao lâu nay vẫn tha thiết với Chi Thoa, bạn thân của em, bạn thân của Chi Lan rồi là chồng chưa cưới của Chi Lan, chị em mà ! Có lẽ vì hàm râu lởm chồm chưa kịp cạo của Giậu đã khiến cô bé sợ quá đến nỗi nghi lầm người bạn lớn tuổi, người anh rể tương lai vẫn quý mến em từ thuở ấu thơ chăng ?

Nếu vậy thì, tốt hơn hết là em nên im lặng, không nói, không kể lại với ai câu chuyện ghê rợn tại hòn đá cháy vừa rồi. Kể lại, lỡ người nghe sẽ phá lên cười chế nhạo em là chỉ thần hồn nát thần tính. Anh Giậu nào lại nỡ đang tay đi ... giết chết em ?

Vì thế, đến trưa, ông Lê Phi đi đâu về, mặt đầm mồ hôi, hai tay mỏi rã rời, hỏi em:

- Sao ! Chi Thoa ! Con làm gì suốt buổi sáng nay vậy ?

Cô bé đã thản nhiên trả lời:

- Không có gì đâu ba ! Như thường hà ! Con nhặt rau, vo gạo, rồi sửa soạn bàn ăn ...

Việc xảy ra tại hòn đá cháy em không hề đá động tới. Chi Thoa cho rằng cái sợ của em sẽ không được ai tin là có lý do chính đáng.

Ông Phi nhìn Trọng Minh:

- Tôi đã bảo cậu

Chàng trai ngắt ngang lời người cha:

- Chờ Giậu một chút đi ông. Không có anh ta ở đây, chúng ta sẽ không làm gì được đâu. Ông cho xin lại cái khuy đó !

Đút cái khuy vào túi áo, Trọng Minh lớn bước tiến ra phía cửa. Ông Lê Phi lao người đứng dạng chân, chặn trước mặt chàng. Ông nghi chàng định đào tẩu.

- Ông cứ yên trí ! Tôi không bỏ đi đâu mà ông ngại. Giờ đây tôi còn nóng lòng muốn biết sự thật hơn cả ông nữa đó.

Ông Lê Phi thu chân lại. Trọng Minh mở rộng cánh cửa, thò đầu ra ngoài, gọi lớn:

- Ông hương quản ! Ông hương quản có ở đó không ?

Đặng Sâm xuất hiện.

Trọng Minh nói lớn:

- Ông hương quản ! Tôi có cảm giác tay Giậu có vẻ khác ý lắm. Nhờ

ông đi tìm hấn về dùm, ngay lập tức.

Hai ngón tay đưa lên khẽ vuốt hàng râu gọn mịn trên mép, tia mắt liếc qua vai Trọng Minh vào phía bên trong nhà, Đặng Sâm gật đầu bảo chàng trai:

- Được rồi ! Để tôi đi tìm, bảo hấn về ngay !

Suốt ngày hôm nay, viên hương quản đã đặt nhiều giả thuyết, trông chừng theo dõi hết người nọ tới người kia. Ông đã tới nhà Giậu.

Việc này cũng chẳng có gì là bất thường, chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Bất cứ chỗ nào, bất cứ nhà ai, Đặng Sâm cũng thường đến ... viếng thăm. Thế nhưng, bà mẹ Giậu đã tái xanh nét mặt. Khi trả lời viên hương quản, giọng nói của bà cũng đã run run:

- Thưa không ! Suốt ngày hôm nay cháu nó đi đâu, tôi cũng chẳng biết.

Bà cụ đã nói dối. Lúc Đặng Sâm đi tản bộ tại gần bìa rừng thì chàng Giậu từ nhà chạy xồng xộc tới nhưng y không trông thấy ông. Bà cụ đã nói dối, ắt hấn phải có lý do. Viên hương quản bước vào phòng trong, giơ tay chỉ hai cái đỉnh lớn hàng ngày vẫn treo khẩu súng săn của Giậu, quay nhìn bà cụ:

- Có, bà cụ biết hấn đi đâu mà !

- Không biết thiệt đó, ông hương quản !

Hỏi gặng nữa cũng vô ích, chắc hẳn bà cũ sẽ không nói gì thêm đâu. Vả lại, bà cụ cũng không biết gì hơn nữa mà nói. Chỉ một tiếng đồng hồ sau, Đặng Sâm đã biết được Giậu nằm phục ở chỗ nào rồi. Trọng Minh:

- Liệu có lâu không ông hương quản ?

- Không lâu đâu cậu !

Vừa bước đi, viên hương quản vừa suy nghĩ. Ông ta tự đặt mình vào vị trí của Giậu, rồi đoán ra chỗ y ẩn nấp. Đặng Sâm đi vượt hết hai dãy nhà, quẹo vào một lối đi hẹp, men theo một hàng rào dâm bụt bao quanh khoảng vườn của nhà ai. Cúi khom người, êm nhẹ như một cái bóng, viên hương quản lướt đi trong khoảng tối đen dưới chân hàng rào. Trên bầu trời, mảnh trăng lưỡi liềm lấp ló sau một cụm mây xám.

Tia mắt tinh như mắt mèo bắt gặp ngay một ánh thép loáng nhanh trong đêm tối. Đúng Giậu rồi. Gã nằm phục chỉ còn cách có mấy thước.

Theo thói quen, Đặng Sâm đưa nhanh tay khẽ bật đầu khuy cài bao súng. Động tác máy móc đã khiến viên hương quản hơi thảng thốt ngạc nhiên.

"Làm gì mà như đi bắt cướp vậy?" Ông ta cất tiếng gọi, giọng nói cổ gượng cho khi vang đi xa:

- Giậu !

Gã trai giật nảy mình, quay mặt lại, nòng súng chĩa lăm lăm, ngón tay trở đặt sẵn lên cò. Dưới ánh trăng mờ ảo, Giậu cũng đã nhận ra viên hương quản, nhưng y vẫn giữ nguyên tư thế sẵn sàng ...nổ

súng.

- Lại ngay đây, Giậu !

- Kệ thầy tôi !

Giọng nói hần học, nặng trĩu đe dọa khiến Đặng Sâm sững sờ, đồng thời ông cũng phải đề cao cảnh giác. Bàn tay phải đặt lên bả súng lục, Đặng Sâm nhắc lại giọng quyết liệt, quát lớn hơn trước:

- Lại đây, đi với tôi, Giậu ! Mọi người đang chờ anh ở nhà ông Lê Phi kia.

- Để mặc tôi ! Chờ gì ! Còn gì nữa mà chờ với đợi !

Viên hương quần tiến lên một bước.

Mắt vẫn đeo kính lỗ chiếu môn. Giậu khẽ nâng nòng súng, miệng kêu lớn:

- Nói cách nào ông mới chịu hiểu hả ? Tọng mấy viên chì vào bụng nhé ? ... Ông rút đi !

- Tất cả đang chờ anh mà !

- Mặc ! Tôi không đi ! Ở đây khoái hơn !

Thường thường giọng nói hay tố cáo nội tâm. Âm thanh tiếng Giậu the thé như quất như vút, chứng tỏ y dám mạo hiểm làm liều. Nhưng Đặng Sâm vẫn điềm nhiên bước thêm một bước, rồi bước thứ ba, tự nhủ: “không, nó không bắn đâu! Nó không dám đâu!”

- Đi đi, Giậu. Nếu đúng Trọng Minh là thủ phạm, tất nhiên đêm nay hắn sẽ phải thú tội. Tôi hứa chắc với anh như vậy đó !

Giậu buột miệng:

- À, Trọng Minh ! Hừ !

- Ủ, Trọng Minh hiện có mặt tại nhà ông Phi. Trông nó vẫn ngênh ngang khó thương lắm. Tội mình về, là hắn sẽ phải thú tội.

Mấy giây đồng hồ nặng nhọc trôi qua. Theo ông với mấy giây đồng hồ đó, cái mũi súng hai nòng từ từ hạ xuống, Đặng Sâm, tia mắt tinh lắm, nói tía lia:

- Nhất định hai anh em mình phải quần cho y bằng phải nói mới chịu.

Chẳng hiểu tại sao, Giậu lại chợt bật lên một tiếng cười khan. Anh ta bỗng hỏi một câu chẳng ăn nhập vào đâu cả:

- Ông có gặp con bé Chi Thoa không ?

- Không ! Không thấy ! Cái con bé ranh ấy thì ăn chung gì kia chứ ?

- À vâng, ăn chung quái gì đâu !

À, nếu vậy thì ra Chi Thoa vẫn ngậm miệng, chưa kể chuyện gì hết.

Như thế, cũng còn hy vọng, may ra ...

Viên hương quần bước thêm một bước, giờ tay nắm lẹ thân cây súng sẵn:

- Thôi, đi ! Đưa súng tôi cầm cho !

Đất Ngịch

Chương 14

- Cậu ngó bộ có vẻ thần nhiên bình tĩnh lắm nhỉ, hả cậu Trọng Minh ?

Trọng Minh ngược lên nhìn bà Lê Phi, người vừa đặt câu hỏi lại vừa như hơi mỉm cười với chàng thì phải.

- Dạ, có gì mà không thần nhiên bình tĩnh chứ ạ, thưa bà ?

Thiếu phụ hơi mỉm cười ? Không rõ có phải vậy không ? Bà có hơi mỉm cười với Trọng Minh thật không ? Khó mà biết chắc ! Chỉ thấy rõ ràng, trong một thoáng, sắc diện thiếu phụ chợt dịu hẳn lại, trông đẹp vô cùng.

Tâm linh bén nhạy, cảm quan tinh tế, chàng trai thành thị xúc động thực sự khi bắt gặp cái sắc diện dịu dàng thoáng qua nhanh, rất nhanh đó. Thoáng qua rất nhanh nhưng cũng đủ khiến được Trọng Minh cảm thấy cõi lòng ấm hẳn lại. Chàng thấy vững tâm với ý nghĩ: “Bà này có vẻ như muốn che chở cho mình!”. Chàng trai im lặng, hân hoan với ý nghĩ chủ quan ấy. Ông Lê Phi không để ý nên không biết gì hết. Riêng Trọng Minh, tư tưởng lôi đi xa, lại khiến chàng thăm thì tự nhủ: “Trông bà ấy giống Chi Lan quá ! Khi mỉm cười, làn môi trên cũng nhẹ rung như cánh bướm, đồng tiền cũng lúm sâu một bên má, y hệt.”

Trên bếp than, ấm nước sắp sôi, bắt đầu reo. Lúc đó trời đã chạng vạng. Màn đêm đang từ từ buông xuống, im lặng, nhẹ nhàng. Chiếc đèn dầu lửa, sợi tiêm trắng ôm tròn ngọn lửa to, tỏa ánh sáng chan hòa.

Trọng Minh bật thốt:

- Chi Lan giống bà y hệt !

Ông Lê Phi quay ngoắt mặt lại. Câu nói chàng trai vừa thốt khiến ông như muốn phát điên lên. Tiến lại trước mặt chàng trai, ông đưa bàn tay hộ pháp chộp cứng ve áo. Xương quai hàm ông nổi hẳn hai bên má:

- Tôi cấm cậu nhắc đến tên Chi Lan nữa đó !

Trọng Minh vẫn bình tĩnh:

- Tại sao lại phải thế, thưa ông ? Tôi có mặt ở đây đêm nay cũng là với mục đích tranh luận về việc Chi Lan mà. Tôi cũng cùng một tâm trạng như ông vậy đó, thưa ông ! Cũng còn nhiều điều uẩn khúc đang cần tìm hiểu. Chiều hôm đó, Chi Lan cần gặp tôi để cho biết nhiều điều quan trọng. Những điều quan trọng ấy, buồn quá, giờ đây còn mong gì biết được nữa.

Từ từ quay mặt đi, người cha thần thờ rời bàn tay khỏi vạt áo sơ-mi trắng của chàng trai đã bị vò nát. Cố nén niềm đau khổ, uất hận trong lòng.

- Những điều quan trọng ? Hừ ! Nếu đúng là tại những điều quan trọng đó mà
- Ông muốn nói gì, tôi chẳng hiểu ?
- Còn gì mà không hiểu ? Cậu tới vừa rơm gặp con gái tôi ! Nó nói thẳng cho cậu biết là nó đã được tôi hứa gả cho thằng Giậu. Giữa nó và cậu không còn có thể có một cái gì được nữa, thế là cậu ... hừ !
- Ông cứ nói tiếp: thế là tôi nhảy chồm lên ôm chặt lấy nàng ... Ông định nói thế chớ gì, phải không ?

Nói xong, Trọng Minh quay nhìn về phía bà Liên. Chàng muốn gặp tia mắt bà. Thiếu phụ đã xoay mặt lại quay phía khác từ lúc nào.

- Vậy ra ông bà cho rằng tôi có đủ can đảm để làm một việc hết sức dè hèn như thế ?

Bà mẹ lẩm bẩm nói như người ngủ mơ:

- Chịu ! Tôi không biết ! Tôi không biết gì nữa hết !

Vẻ mặt tươi đẹp dịu dàng hồi nãy lại biến mất nhường chỗ cho một sắc diện xa vắng lạnh lùng, khó hiểu, vô cùng khó hiểu. Trọng Minh lại cảm thấy buồn khổ hơn hết cả bao giờ.

Việc ngồi bất động để đợi chờ, khiến ông Lê Phi bực bội, khó chịu. Chân tay ông ngứa ngáy cần phải làm ngay một cái gì đó. Với vội cái ống vó, ông lấy thuốc, cặm cùi, tỉ mỉ nhồi, vun gọn từng sợi thuốc một, xong, lại đặt tẩu thuốc lên mặt bàn. Mấy ngày nay, hơi thuốc lá chỉ khiến ông thêm đắng miệng.

Ba người, không còn gì để nói với nhau nữa, đều im lặng. Thời gian như kéo dài thêm ra. Mãi sau, mới thấy quả đấm cửa bằng sứ trắng từ xoay một vòng. Cánh cửa bật mở. Giậu bước vào.

Ông Lê Phi nhìn lên:

- Cháu đi đâu mà mãi bây giờ mới tới?
- Bác cứ hỏi anh hương quán đây. Có một con thú dữ rất nguy hiểm mới lạc về đây. Tất cả mọi người, ai nấy đều khiếp nhược không dám làm gì cả. Cháu sẽ đích thân bắn hạ nó cho bác coi.

Con bé Chi Thoa đâu nhỉ ? Suốt cả ngày, Giậu cứ loay hoay với câu hỏi đó hoài. Câu hỏi mang nặng ý nghĩa đe dọa, không khác gì nơi đầu một sợi dây mực ải có lưỡi gươm sắc, nặng, treo buộc lưng lơ. Phải chăng gã hời tiếc đã không hạ ngay lưỡi gươm đó xuống, đã để sảy mất dịp may, cả kiếp người mới có một lần, dịp mayđầy con bé rơi xuống vực sâu, mà không một người nào hay biết. Bất

quá, mọi người cũng sẽ chỉ kháo nhau: tai nạn, đúng là một tai nạn vô ý hụt chân. Rồi thôi !

Sau mấy câu trao đổi, Giậu biết chắc là cô bé vẫn chưa nói gì hết. Niềm băn khoăn lo lắng, giờ phút khắc khoải bồn chồn, tâm trạng của một người đặt chân vào hang cọp, bay biến hết ... Nếu vậy, còn có thể vớt vát được, còn hy vọng cứu vãn được tình thế. Nhưng phải hành động thật lẹ, thật cấp kỳ. Gã trai xứ lạ kia phải chết, chết thật mau mới được. Người chết không nói được bao giờ, kể gì đến việc ở đó mà cãi, mà tự biện hộ. Người chết là hết chuyện. Ai hơi đâu mà hỏi han thắc mắc mãi làm gì ? Giậu ngẩng nhìn ngay mặt Trọng Minh. Hắn lại còn nhếch môi mỉm một nụ cười nữa là khác. Nụ cười của kẻ thắng nhìn kẻ chiến bại.

Trọng Minh lớn tiếng, nói với tất cả mọi người:

- Tôi trân trọng nhắc lại, nhắc lại một lần nữa với quý vị rằng: chiều hôm đó tôi không đi tới vừa rơm. Vì lẽ đã hứa với cô bạn đồng nghiệp của tôi, cô Bạch Phụng, như thế. Và cũng vì giữ lời hứa, tôi không tới để đến nỗi sự việc đáng tiếc mới xảy ra.

- Con bé Lài đã trông thấy cậu mà !

- Đúng ! Cô Lài đã trông thấy tôi đi về hướng đó. Như vậy vẫn chưa có nghĩa là ...

Đêm nay, ngoài việc tự biện hộ, đầu lý để tự vệ, Trọng Minh còn có ý định tấn công. Khi đặt chân bước vào đây, hồi nãy, chàng nhận ra vẫn khung cảnh cũ, vẫn các diễn viên cũ, tưởng chừng như màn bị kịch buổi đêm vừa qua chưa chấm dứt, vẫn kéo dài cho tới tận bây giờ. Chàng trai muốn diễn xuất tiếp chỗ tạm ngưng hồi đêm qua, và chàng mong muốn nhất là gã Giậu sẽ lại nổi nóng ... Anh chàng này lạnh lùng buộc tội:

- Chính tôi, tôi biết là hắn có đi tới vừa rơm.

Lời nói từ miệng Giậu thốt ra khiến mọi người bàng hoàng sửng sốt. Từ lúc khởi thủy cho đến bây giờ, đây là lần thứ nhất Giậu xác nhận sự có tội của Trọng Minh.

Ông Lê Phi đứng phắt dậy:

- Sao ? Cháu nói sao ?

- Cháu biết hắn đã vào vừa rơm.

- Ủa ! Thế tại sao anh không nói ngay từ lúc đầu ? – Câu thắc mắc này là của Đặng Sâm.

- Ông không biết gì cả. Tôi muốn để dành đến lúc sau chót mới buộc tội, cho hắn hết đường chối cãi. Nói ngay từ lúc đầu ! Hừ ! Nói ngay từ lúc đầu để các người sẽ bảo rằng vì ghen mà tôi hăm dọa buộc chết cho y, vì ghen mà tôi đặt điều cho tên tình địch. Vả lại, tôi cho rằng lời chứng của cô Lài cũng đủ lắm rồi. Ai ngờ hắn lại gan lì đến cỡ đó. Thì ra, - Giậu quay nhìn ông Phi, - bác à ! Hắn biết được chỗ yếu của bác là: một khi còn có điều nghi hoặc, bác sẽ không giết hắn vội đâu.

Viên hương quản Đặng Sâm không ưa cái lối biện thuyết hùng hồn

trơn tru như nước chảy này. Thực tế hơn, ông hỏi sát đến tận nơi:

- Anh nói anh biết hắn đi tới vừa rơm rồi vào đó ? Anh biết trong trường hợp như thế nào ?

- Trường hợp nào mà tôi biết đích được ? Đây, dễ lắm ! Này nhé !

Ông hương quản ! Giậu mĩnh một nụ cười xã giao – ông tha thứ cho tôi điểm này, nghe ! Tôi đã trộm phép ông đi đặt mấy cái bẫy cây hương tại bìa rừng gần bãi cỏ nhà già Thoại. Đứng ở chỗ gò đất cao chỗ bìa rừng ấy, có thể nhìn tới cửa vừa rơm nhà bác Phi được. Lúc đó vào khoảng 6 giờ chiều, tôi trông rõ Trọng Minh tiến vào vừa rơm. Rõ ràng hắn đưa tay kéo cánh cửa vừa mà.

- Có đúng là Trọng Minh không ? Chắc không ?

- Chắc !

Sắc mặt ông Lê Phi tái mét. Ông bước một bước tới bên khẩu súng vẫn nằm im trên bàn.

Trọng Minh la lên:

- Láo ! Nó nói láo đấy ! Hắn lừa dối các ông đấy ! Đây, tôi xin chứng minh !

Tiếng nói lớn của Trọng Minh hàm súc nhiều âm thanh thành thực.

Giọng la đó nghe không phải giọng là của một người đang run sợ.

Trái hắn thế, âm thanh tiếng nói ngấm chứa một sự thật ! Và sự thật đó là: oan, bị kết tội oan !

Âm thanh rồn rảng như chuông đổ hồi ấy khiến ông Lê Phi chợt cảm thấy xúc động. Ông khựng ngay lại cùng một lúc với viên hương quản. Đặng Sâm đã định chồm tới ngăn giữ ông Lê Phi.

Giây phút ngập ngừng đó, Giậu kinh hãi nhất.

Mọi người do dự một phút là hắn bị nguy một phút. Vì vậy, hắn cố gắng phá tan giây phút ngập ngừng đó bằng mọi cách. Quát lên chẳng hạn:

- Đừng nghe nó ! Thằng này nói khéo lắm ! Đừng nghe nó ! Và xin tất cả đừng quên rằng nó là một tay đóng kịch rất tài. Đóng kịch ! Nghề ruột của hắn mà !

Lập luận của Giậu đã có hiệu quả. Ánh mắt của ông Lê Phi gườm gườm. Nét mặt ông đanh lại. Trọng Minh nói ngay:

- Tôi xin chứng minh !

Viên hương quản hồi thúc:

- Thì chứng minh đi !

- Hồi 6 giờ chiều hôm đó, tôi cùng với hai người bạn tôi là Võ Mạnh Tôn, Trần Phiên, lúi húi làm việc cho đến tối mịt kia mà ! Không tin, các ông cứ đi hỏi họ thử coi !

Giậu lại hét lên:

- Các bạn nó ! Ha ! Ha ! Dĩ nhiên là các bạn nó sẽ phải nói tốt cho nó chứ ! Riêng tôi, tôi đích mắt trông thấy nó bước vào trong vừa rơm.

Ông Lê Phi lại ngập ngừng thấy rõ. Bà Lê Phi nhích động thân mình khiến mọi người chú ý, ngạc nhiên. Thiếu phụ sắp lại bên bàn, chộp

lệ khẩu súng của chồng. Không để ông Lê Phi kịp phản đối, bà nói chặn ngay:

- Để mình khỏi hấp tấp hành động không kịp suy nghĩ kỹ, gây việc đáng tiếc rồi có muốn lấy lại cũng không còn được nữa !

Ông Lê Phi trừng mắt nhìn vợ:

- Đưa cho anh, mình !

- Không !

Và ôm chặt khẩu súng áp vào mình, bà mẹ nói tiếp:

- Để nghe cậu ấy nói nốt đã nào ! Em cho rằng cậu ta chưa nói hết đâu. Em linh cảm thấy rõ như thế !

Trọng Minh khẽ gật đầu:

- Quả có thể ! Bà nhận xét rất đúng ! Tôi chưa nói hết! Tại đây, có một kẻ đã nói dối ! Có một kẻ đã cố ý làm cho mọi người tin rằng chính tôi đã đích thân bước vào vựa rơm. Tất nhiên các vị sẽ hỏi: hấn làm thế, hấn nói dối nhằm mục đích gì?

Liếc mắt, Trọng Minh lại thấy Giậu nắm chặt hai bàn tay. Gã lại có cái nét mặt hàm hồ, đặng đặng sát khí y hệt tối hôm trước, không còn cái vẻ nghênh ngang tự mãn như lúc mới bước vào nữa. Chàng âm thầm thích thú, lẩm bẩm: “Cảnh diễn xuất không bị gián đoạn một chỗ nào !”

Bà Liên hỏi ngay:

- À ! Nhưng kẻ đó làm thế vì lý do gì ?

- Để che giấu điểm cốt yếu này: một kẻ khác đã bước vào trong vựa rơm chứ không phải tôi ! Có đúng thế không, hảanh Giậu ?

Gã trai lao vút người như con beo găm chồm tới con mồi. Một cánh tay vung lên, nhưng Trọng Minh đã sẵn sàng đón đợi.

Lệ làng như con vượn, chàng cúi mình né thoát, đồng thời tống một quả đấm trúng bụng trên, sát ngực địch thủ, chéch về phía dạ dày.

Giậu “hự” khan một tiếng, nghệt cả hơi thở. Y há miệng định nói cái gì đó, nhưng chỉ phát ra những tiếng ú ớ có tới nửa phút sau, anh ta mới nói ra tiếng, lắp ba lắp bắp:

- Trời ... ời ... ! Mọi người lạiđi nghe nókia ! ...

Nghe ... một thằng con trai ... xừ lạ ! Chínhhấn ... ! Chính hấnđã giếtChi Lan !

Trọng Minh cãi ngay. Chàng linh cảm là mình đang chiếm ưu thế.

Ưu thế rất mỏng manh, cần phải giữ lấy, cần phải bảo vệ cho bằng được cái ưu thế ấy.

- Không ! Tôi không giết nàng ! Anh biết điều đó hơn ai hết. Vì ... chính anh đã có mặt trong vựa rơm !

- Tao ?

- Đúng ! Chính anh đã bước vào trong đó ! Chính anh đã cưỡng hiếp Chi Lan. Khi bị anh cưỡng hiếp, Chi Lan đã van nài, đã từ chối rồi giằng giật vung vít, khiến anh bị rút mất một thứ. Và cái “thứ” đó, tôi đã lượm được đây.

- Rút cái gì ?

Giọng nói hoảng hốt khác thường của Giậu, khi bị giáng một đòn tâm lý hết sức bất ngờ, đã tố cáo anh rõ rệt. Tiếng nói thẳng thốt hơi vội đó khác gì đâu một lời tự thú !

- Một cái khuy áo mà bà Lê Phi đã nhận ra được xuất xứ. Tới gần đây và làm ơn cho xem áo vét của anh !

Hiện tại, trong gian nhà rộng, hình như chỉ còn có hai người: Trọng Minh và Giậu. Các người đứng quanh, ngậm miệng, giương mắt nhìn sự việc diễn ra trước mắt không khác những khán giả đứng xem một màn kịch.

Sự thật, sự thật mà bao nhiêu người mắt công tìm kiếm sắp sửa xuất hiện nguyên hình. Thời gian chỉ còn tính được bằng giây đồng hồ. Chàng rề rề, mặt cúi xuống chăm chú ngó chiếc khuy nhưng lại liếc rất nhanh ra phía cửa. Ủy viên Cảnh sát Đặng Sâm đã án ngữ ở đó từ bao giờ, đứng dựa lưng vào cánh gỗ.

- Có thể là tôi đã để tuột mất chiếc khuy này. Nhưng, như vậy không có nghĩa là

Đối với ông Lê Phi, sự việc đột biến nhanh quá khiến ông không còn tỉnh táo nhận thức rõ rệt được gì nữa. Bà Liên thì cứ ngây người ôm chặt khẩu súng săn của chồng. Bà ôm chặt lắm, các ngón tay bấu chắc thân súng, trắng bệch ra mà bà cũng chẳng hay.

- Có nghĩa lắm chứ, anh Giậu ! Có nghĩa lắm, vì tôi đã lượm được nó dưới lớp rơm, đúng chỗ anh đã cưỡng bức Chi Lan. Này, nhìn cho rõ đi !

Trọng Minh xòa bàn tay. Chiếc khuy bằng đồng nhỏ nhít chẳng nghĩa lý gì nhưng giây phút này nó trở thành quan trọng trên mức tưởng tượng.

- Đó, mọi người nghe tôi nói có đúng không ? Tên này nó tinh ranh quỷ quyết lắm mà. Cái khuy không đáng gì này, có thể là nó đã lượm được bất cứ tại một chỗ nào đó, rồi bây giờ bịa đặt nói lung tung. Đúng rồi ! Tôi mới đánh tuột mất tối hôm qua tại đây, chắc thế ! Ờ kìa, lạ quá ! Tất cả mọi người có vẻ như muốn tin lời nó nói láo chắc. Thì xin cứ nghĩ lại thử coi ! Đứa nào đã hẹn hò với Chi Lan ? Và Chi Lan nóng lòng mong đợi ai đến ? Nó hay tôi ? Con bé Lài đã nói gì, hả ?

Lời gào thét như của kẻ điên khùng, lúc lại trầm xuống, trĩu nặng lo âu, rơi vào không gian trống rỗng. Giậu hốt hoảng quay mặt ngơ ngác tìm tia mắt của mọi người. Ai nấy đều quay mặt nhìn chỗ khác. Tiếng Trọng Minh vang lên lồng lộng:

- Bây giờ chắc hẳn quý vị đã ý thức được vì lý do gì tên này lại hăm dọa, sốt sắng buộc tội ác cho tôi rồi chứ ? Chi Lan chết một cách thảm khốc. Các vị muốn tìm ra ngay thủ phạm để trút hết hận thù. Đã có sẵn tôi làm mục tiêu, tiện quá ! Tên Giậu này cũng đã biết lợi dụng tình hình nóng bỏng đó để chiếm ưu thế ! Hừ !

Im lặng. Chỉ nghe rõ tiếng ấm nước sôi ùng ục trên bếp than hồng.

Ngọn đèn dầu lửa hình như tỏa thêm ánh sáng. Bóng mấy người trên vách tường in đậm nét nhiều hơn.

Căn nhà của ông Lê Phi không có lầu. Chỉ có một khoảnh sân gác lửng. Trên sân gác lửng có hai căn buồng nhỏ. Một cánh cửa trên đó kêu “két” một tiếng. Tiếng động đột ngột lẻ loi khiến mọi người giật thót mình, quay đầu lại.

Trên đầu cầu thang, xuất hiện Chi Thoa. Đôi mắt cô bé mở thao láo nhìn mọi người đang đứng rải rác trong bốn góc nhà, im lìm như những pho tượng bột. Hai tay cô bé níu chặt lan can cầu thang. Cái miệng xinh xinh chột thót:

- Chiều hôm đó, anh Giậu đã vào trong vựa rơm.

Đất Nghịch

Chương 15

Ông Lê Phi đưa tay vớ khẩu súng. Giờ đây sự việc đã rõ ràng. Người cha cảm thấy đủ bình tĩnh xuống tay trừng trị thủ phạm đã giết chết con ông. Ông thấy cần thiết phải làm việc đó ngay lập tức. Ông cần được tự tay nổ súng, đích mắt trông thấy tên Giậu gục xuống. Nhưng bà Lê Phi vẫn ôm khư khư khẩu súng dài.

- Mình đưa đây !

- Không !

- Sao vậy ?

- Sự việc đâu đã kết thúc. Anh muốn biết rõ sự thật từ đầu chí cuối, phải không nào ? Vậy cứ tiếp tục đi tới nữa đi. Dù có phải đau khổ tới mức nào cũng cứ được mà ! Chúng mình sẵn sàng chịu đựng đau khổ, phải không anh ? Này, Chi Thoa, đi lên ngủ đi, con !
Thiếu phụ quay nhìn Giậu:

- Nào, bây giờ đến phiên tôi hỏi anh, nghe ! Giậu ! Anh phải nói cho thật ! Có phải anh định giết luôn cả con Chi Thoa nữa, đúng không ? Chàng rể quý tên Giậu đứng im không trả lời. Nét mặt y ngây dại, tia mắt lạc thần. Anh ta có cảm giác nền đất dưới chân như đang rạn nứt sụt dần xuống.

Trọng Minh thấy vậy, sắp tới. Chàng vung tay đánh hai cái tát tai, rồi ba, rồi bốn ... mười cái, bôm bốp vào má Giậu khiến y lão đảo, mắt thẳng băng, chói với như người say rượu. Bao nhiêu uất ức dồn hết cả ra hai bàn tay, Trọng Minh vẫn chưa hả được khối hận trong lòng. Viên hương quản Đặng Sâm phải nháy xỏ lại.

- Thôi đi, cậu Minh !

- Nhưng nó cứ ngậm miệng kia chứ ! ... Mày không chịu nói, tao đánh nát xương ! Sao ? Có phải mày định giết luôn cả em nhỏ kia nữa, đúng không?

- Không ! Không đâu ! Tôi không có ý định giết Chi Thoa đâu ! Tôi chỉ muốn em bé ấy im đi không nói gì hết mà thôi. Nhưngcô bé đã sợ quá nên ...

Bà Lê Phi:

- Còn “không” nữa ! Vậy thì tại sao anh lại rủ con nhỏ tới tận hòn Đá Cháy lặn?

Giậu bắt giắc nhún vai, trề đôi môi đầy. Tất cả mọi sự, giờ phút này đây, còn có gì là hệ trọng cần phải kè né giữ gìn nữa. Gã lạnh lùng đáp:

- Tôi cũng chẳng rõ tại sao. Có lẽ chợt nghĩ rằng chỗ đó là nơi thuận tiện nhất.

- Chớ không phải vì lý do phía sau hòn Đá Cháy là cái vực thẳm sâu gần năm chục thước ? Hả anh Giậu ?

Anh Giậu ! Anh Giậu ! Qua tiếng gọi tên gã trai từ miệng thiếu phụ, người ta cảm nhận thấy ngay một cái gì hết sức ghê tởm, một sắc thái thất vọng chán chường, xen lẫn niềm thù hận vô biên và nhất là một niềm thống khổ như đã biến thành da thịt.

Giậu đã được ông bà Lê Phi coi như con ruột. Giờ đây chính Giậu lại phản ông bà.

- Anh đừng tưởng làm ! Con nhỏ cũng đã hiểu hết. Mà chính anh, anh cũng đã hiểu hơn ai tất cả: có một cách hữu hiệu nhất để khiến con bé im miệng đi là Trời ơi ! Hai đứa con tôi ... Anh muốn giết luôn cả hai đứa con tôi mà.

Ông Lê Phi lên tiếng. Lời nói của ông chỉ lọt qua kẽ răng và đôi môi vẫn bất động:

- Đưa súng cho tôi, mình ! Thằng này không đáng sống thêm một phút nào nữa!

Vẻ quyết liệt in rõ trên nét mặt đánh lại, lời nói hết sức lạnh lùng, niềm đau khổ bào gan xé ruột như đã biến thiếu phụ thành tượng đá. Một tượng đá biết nói. Người mẹ nhún mạnh:

- Về con Chi Lan ! Tôi muốn biết thêm nữa !

Không riêng gì bà. Cả gã rể hệt, gã cũng muốn, gã cũng cảm thấy cần phải trút bỏ ngay cái thể khối nặng như đá tảng chặn đê, gã cũng thèm khát thoát ly khỏi vòng vây hãm ngọt ngạt của sự việc bí mật đáng cay. Giậu nhìn bà Liên, giọng gã nói nghe như giọng một người ốm nặng:

- Bác muốn biết những gì đây ?

- Tất cả !

- Cho tôi ngồi xuống đã !

Giậu kéo một chiếc ghế dựa lại gần, buông người ngồi phịch xuống. Đôi mắt gã nhìn chăm chú nền nhà. Mọi người đứng vây chung quay, nhìn thẳng mặt gã. Ai nấy đều im lặng, lắng tai nghe Giậu thuật lại sự việc như một người thắm thì kể lời tâm sự.

Câu chuyện của Giậu, với giọng kể lẽ thắm thì êm dịu như người ru em, mang nặng một vẻ gì buồn thê thiết, não lòng. Thêm nữa, đáng

điều của một thanh niên lực lưỡng, giờ đây ngồi gục đầu tuyệt vọng, một kẻ chiến bại đau thương, rúm người ngồi co ro trên ghế. Cảnh tượng đó xúc động lòng người, gây một cảm giác buồn thương náo ruột !

Ông Lê Phi sốt ruột ra mặt. Lời kể lể tâm sự của Giậu, thay gì khiến ông buồn rầu đau xót, lại chỉ làm ông cảm thấy khó chịu. Qua lời nói chuyện, người cha có cảm tưởng đó là một đứa con gái nhà ai, không phải con Chi Lan ông. Một Chi Lan lạ hoắc mà ông không hề biết bao giờ. Đúng như Trọng Minh nói: con gái trong nhà thay đổi, nhất là về phương diện tâm lý, cha mẹ khó mà thấy được sự thay đổi đó. Ngay cả về thân xác, đứa con dù có theo thời gian, tăng trưởng thêm nhiều, dưới mắt song thân, bao giờ chúng cũng hãy còn bé tí. Chỉ có người ngoài, ít thấy được chúng hằng ngày, hàng tháng, hàng năm, có khi hàng vài năm, khi được gặp lại, mới bật thốt ra: “Trời ! Con nhỏ (hay thằng nhỏ) mau lớn dữ há ! Trông lạ hẳn đi !”

Bất giác trong lòng ông dâng lên một niềm hờn ghen rất khó chịu. Người cha cau mặt:

- Rồi sao nữa ?

- Thế rồi, đoàn người xa lạ ở đâu đã ùn ùn kéo tới, xe cộ ầm ầm đổ đặc chất đầy nghẹt. Họ cắm lều hạ trại, nghiêm nhiên chiếm ngụ nghênh ngang trong thôn làng của chúng ta, từ xưa tới nay, vẫn thanh bình yên tĩnh. Bác Phi ! Chắc bác cũng chưa quên: hôm đầu, khi mới đặt chân lên phần đất này, trông thấy chúng ta, họ đã giương mắt nhìn như thể nhìn những con dị thú ... - “Người kể chuyện” lắc đầu buồn bã, - Vì yêu quý Chi Lan quá nên tôi nhận ra ngay, nơi nàng, đã có một sự thay đổi. Chút xíu thôi, lúc đầu, nhưng quả thật người vợ chưa cưới của tôi đã bắt đầu thay đổi. Chi Lan thảng thốt sợ hãi hoặc đôi khi thụt lui lại như có ý cưỡng chống lúc tôi muốn ôm ấp nàng trong vòng tay. Nhiều lần Chi Lan lại có ý gắt gỏng bực bội khi tôi chưa kịp hiểu ra ý nàng định nói gì. Tôi chợt thấy trái tim nhói buốt. Không phải tôi ghen. Chưa, chưa có gì đáng để tôi ghen hết, nhưng nghi thì thật tình tôi cảm thấy hình như đã có một cái gì đe dọa. Thật hãi hùng ! Tôi liền để ý theo dõi dò xét Chi Lan. Và, trời ơi ! Nhiều lần tôi đã trông thấy hai người nắm tay nhau đi dạo.

Giậu thốt nhiên ngưng bật. Mọi người đứng quanh, không ai rì rầm nói một lời. Hơi thở cũng nhẹ hẳn đi. Họ khắc khoải đợi chờ.

- Tôi không hiểu tại sao, tôi chỉ thấy giận Chi Lan thay vì chữa mũi dùi cắm hờn vào người con trai xứ lạ ? Không biết vì đâu mà tôi lại quên khuấy đi mất là trong phòng tôi lúc nào cũng có một cây súng sẵn lắp đạn sẵn sàng ? ... Tôi yêu Chi Lan, tôi quý trọng, tôn thờ nàng, đồng thời cũng khao khát nàng lắm nhưng tôi vẫn kiên tâm gắng đợi. Một tháng kể là lâu, nhưng cũng có thể nói là rất chóng.

Đoàn người xa lạ kia, trước sau rồi cũng cuốn gói lên đường ...hy vọng hai đứa sẽ lại cùng nhau âu yếm như xưa

Tiếng ông Lê Phi:

- Nhưng rồi tại sao lại ...

- Cũng vì lời nói, một lời nói của nàng mà xảy ra nông nổi. Bữa đó tôi nấp kín một chỗ. Chi Lan tung tăng đi tới chỗ hẹn với gã trai lạ, miệng hát nho nhỏ. Nghiệt ngã hơn nữa, nàng lại mỉm cười. Một nụ cười rất lạ, tôi chưa từng thấy bao giờ. Ngồi trong bụi rậm nhìn ra, tôi lạnh người nhận ra rằng nụ cười xinh đẹp ấy không phải là dành cho tôi ... Lâu lắm, có hơn tiếng đồng hồ, gã trai kia không tới. Mãi cũng chẳng thấy bóng dáng hấn đâu. Tôi rời chỗ nấp, quyết định vào hỏi Chi Lan, yêu cầu nàng giải thích thái độ. Vàtôi đã bước vào trong vựa rơm ...

Giậu ngẩng mặt nhìn lên. Tia mắt anh ta như bao phủ một đám mây mờ. Nhìn thẳng trước mặt, nhưng chắc chắn gã không trông thấy một vật gì hết. Giậu đang sống lại những giây phút ghê gớm nhất đời mình. Gã đang sống lại một cơn ác mộng có thực. Cơn ác mộng, tấn đại bi kịch do hấn thủ vai chánh. Và tấn bi kịch tái diễn từng màn, từng cảnh từ lúc khởi đầu ...

Chi Lan giật mình:

- Ôi ! Anh Giậu !

Quài tay khép cánh cửa gỗ ảm mục phủ rêu xanh, Giậu ngập ngừng khi nghe cô gái thẳng thốt cất tiếng gọi tên mình thất thanh. Gã cố nén giận:

- Chi Lan đâu có chờ đợi anh, phải không ?

- Ừ, đúng thế !

- Tôi biết em đang nóng lòng chờ người khác mà ! Đừng chối nữa nghe !

Trên một chiếc thùng gỗ cũ, Chi Lan ngồi bất động. Chiếc áo sơ-mi-dét bằng vải phin nỡm để lộ hai cánh tay trắng hồng khỏe mạnh.

Chiếc quần “crêpe” đen láng mịn in hằn cặp giò thon nuyệt, đầy đà, căng tràn nhựa sống. Đôi săng-đan da màu cà phê sữa, hai quai bắt treo, càng làm tăng nước da trắng nõn nà của hai bàn chân ngón xinh xinh, móng không sơn phết mà vẫn thắm đẹp màu hồng phớt.

Cô gái tay cầm một cọng rơm, lơ đãng đưa lên miệng nhấm nhấm.

Chi Lan không phản ứng theo như ý Giậu đã dự đoán:

- Em đâu có chối. Đúng như thế ! Hiện em đang chờ đợi một người.

- Tôi biết là ai rồi.

- Anh đã biết thì càng tiện quá. Em cũng đã định nói cho anh hay từ mấy bữa trước. Nhưng cứ e ngại rụt rè mãi. Bây giờ, tiện gặp anh ở đây, Chi Lan xin lỗi anh !

Giậu không ngờ Chi Lan lại bình tĩnh thản nhiên đến thế ? Tại sao nàng lại không tìm cách cãi vã với mình ? Tại sao nàng lại không cần dấu diếm gì hết thế ? Thà Chi Lan cứ cãi lẽ với mình, cứ nói dối mình đi còn hơn là có cái thái độ thản nhiên như không thế kia. Đúng như vậy ! Chi Lan thản nhiên một cách thật ngây thơ, thật trong trắng hồn nhiên, không giả dối, không gượng gạo. Đức tính đặc biệt bẩm sinh của thanh niên, thiếu nữ, con cháu người dân làng Trung Quyết thể hiện ra ngoài bằng cái thản nhiên đó. Thản nhiên một cách thật cởi mở, một cách thật công khai, không dấu diếm. Chàng vị hôn phu ngỡ ngàng trước một Chi Lan vô cùng xa lạ, một Chi Lan chàng ta chưa hề được biết bao giờ, nhưng trong thâm tâm chàng trai thôn dã vẫn ham muốn, vẫn ngấm ngấm đặt hết hy vọng.

- Kia Chi Lan! Hai chúng ta đã có lời đính ước với nhau. Làm sao lại có thể có gì được giữa em và người đó.

Ánh mắt cô gái sáng lên nghiêm trọng:

- Có chứ ! Có nhiều lắm chứ ! Anh Giậu ! Lan xin nói thẳng với anh, mong anh đừng giận. Khi Lan nhận lời hứa hôn với anh, Lan rất thành thật. Có điềubây giờ, Lan xin anh hủy bỏ cho Lan lời hứa đó ! Kịp nghĩ lại, Lan nhận thấy rằng, chúng ta không thể

- Hủy bỏ ... ? Không bao giờ !

Đối với Chi Lan, với tâm hồn đơn sơ giản dị của một cô gái mới lớn, chưa hề biết thế nào là những nỗi khúc mắc của trường đời, lập trường cương quyết của Giậu không chịu cho hủy bỏ lời hứa hôn khiến nàng tròn xoe mắt kinh ngạc. Chi Lan liệng bỏ cọng rơm đã nhấm nát:

- Lan không thể là của anh được đâu ? Em đã thuộc về người đó rồi !

- Chi Lan nói sao ?

Mặt trời chiếu ánh sáng chói chang trên mái, khiến bên trong vựa nông đượm toàn mùi rơm ngai ngái. Giậu biến sắc mặt, lấp bắp:

- Chi Lan đã thuộc về người đó rồi ?

Cô gái ý thức rằng Giậu hiểu sai ý nghĩa câu nói của mình, vội vàng:

- Thuộc về người đó ... nhưng không phải theo như lời anh nghĩ đâu.

Giậu cảm thấy một cơn bão tố nổi dậy trong lòng. Tự ái của kẻ làm trai bị tổn thương đến cùng cực, nhất là kẻ làm trai ấy lại là chồng chưa cưới của cô gái đang đứng trước mặt. Mà cô gái ấy, chính vị hôn thê của mình lại nói ra miệng những lời thẳng thắn nhưng rất bội bạc đó.

Sắc diện và thái độ điềm tĩnh của Chi Lan khiến Giậu cảm giận thấu xương. Khóe môi anh ta nhếch lên khiến cái miệng méo mó, tạo

thành một nếp nhăn tàn độc.

Gã trai tiến lại, đưa tay túm chặt hai vai nàng lắc lắc

Đầu và tóc Chi Lan bị giật từ phía trước ra phía sau như đầu tóc một con búp bê hình nộm bị kéo thật mạnh.

Mái tóc nâu óng ả đùa với làn ánh sáng từ phía nóc vừa hất xuống lấp lánh như ánh bạc. Đẹp vô cùng, và khiêu gợi vô cùng. Vậy mà cô gái đẹp và khiêu gợi này lại chỉ mong gần gũi một người khác.

Giậu cảm thấy muốn bóp cho nát vụn cái bộ mặt tuyệt mỹ kia. Vì, đôi mắt nâu mở thật lớn của cái bộ mặt đó giương lên nhìn gã trừng trừng như thách đố: “Ừ đó, làm gì thì làm đi ! Đối với tôi, anh không còn là gì nữa hết !”

Giậu nghiêng rằng:

- Không ! Em không thể nào thuộc về thằng đó được.

Chi Lan vẫn hồn nhiên:

- Anh buồn lắm hả anh Giậu ? Em cũng thương anh lắm nhưng chẳng biết làm sao bây giờ.

- Em không thể thuộc về thằng đó được !

Mấy đầu ngón tay của Giậu, một cách vô thức, bám chặt trên bờ vai tròn, bám sâu vào làn da thịt tươi mơn mớn. Dưới đôi mắt rực lửa, làn da ngực Chi Lan trắng như mỡ động, mịn như nhung, phập phồng như đôi chim bồ câu trắng bị giam hãm trong đôi tay một đứa trẻ nghịch ngợm.

- Anh Giậu, đau em !

Sắc diện gã trai ngậy ra, hình như không nghe cả tiếng Chi Lan la lên vì đau đớn. “Cô khiêu khích, thách đố tôi mà!” Ý nghĩ đó vang lên chát chúa trong đầu óc sôi sục, điều khiển mọi động tác bạo hành của Giậu. Trái hẳn năm phút trước đây, lúc mới bước vào, gã vị hôn phu chỉ chờ chực để sẵn sàng tha thứ, sẵn sàng quên đi tất cả mối hận trong lòng. Một cái đẩy mạnh tay, Giậu làm cô gái mất thăng bằng, chới với. Chiếc thùng gỗ, ghế ngồi tạm của Chi Lan chao nghiêng đi, cô gái ngã ngửa người trên đồng rơm khô. Gã Giậu chồm lên người Chi Lan, đè nghiêng nàng dưới thân hình lực lưỡng.

.....

Khẩu súng săn của Giậu vẫn đeo dính nơi vai, Ủy viên cảnh sát Đặng Sâm chăm chú đứng nghe gã “kể chuyện”. Ông lắng tai nghe không sót một tiếng. Đoán chừng câu chuyện sắp sửa kết thúc, viên hương quản lại nghe cả bằng mắt, nghĩ là ông để ý quan sát, rình đón cử động của từng người. Bà Lê Phi đứng gần bên ông, thân hình căng thẳng, đôi mắt nhìn như dán chặt vào môi kẻ phản phúc, miệng bà hé ra như uống từng tiếng nói, những tiếng nói nó thiêu đốt cả tâm can bà. Chớp mắt, khẩu súng bà vẫn ôm giữ đã lọt qua tay Đặng Sâm. Viên hương quản mồm mép nhanh lắm:

- Thế là hơn ! Chị Liên à !

Trọng Minh:

- Vâng, thế là phải lắm, ông hương quản ! Ông xử sự rất đúng ! Hạ hấn ngay bây giờ, kể thì cũng hợp tình hợp lý đấy nhưng chẳng hóa ra là may cho nó lắm sao. Phải lấy máu trừ nợ máu. Thôi để xin giao hấn lại cho ông tùy nghi.

Ông Lê Phi gầm lên:

- Đặng Sâm ! Anh không đưa súng cho tôitôibóp nó chết tươi bằng tay cho anh coi!

Ông Ủy viên cảnh sát lùi lại một bước, hốt hoảng, liếc nhanh mắt cho Trọng Minh như muốn cầu cứu. Việc thú tội của Giậu sẽ đưa đến hậu quả ra sao, Đặng Sâm đã đoán biết từ trước. Để kéo dài thời gian, mà cũng có thể là có ý muốn hiểu biết rõ thêm nữa, ông liền nói:

- Thì hãy cứ thông thả đã nào ! Nó đã nói hết đâu ! Mình cần biết rõ từ đầu đến cuối mà, phải vậy không, chị Liên ? Sự thật, tất cả sự thật, không thêm không bớt !

- Đúng như vậy ! Nhưng tôi tưởng tất cả cũng chỉ có thế ! Còn gì nữa đâu ?

Viên hương quản ngẩng lên nhìn Giậu:

- Bây giờ anh cho chúng tôi biết anh đã giết Chi Lan như thế nào ? Từ lúc nào đến giờ phút này, Giậu tuy cất tiếng nói, nhưng nói như một người ở trong trạng thái ngủ mơ. Câu hỏi vừa rồi của ông Sâm gồm toàn những tiếng phôi trần một sự kiện tàn nhẫn đã khiến y tỉnh táo hẳn. Giậu ngay người lên, ưỡn thẳng ngực. Y đứng phắt lên khiến cái ghế bị xô mạnh, chao nghiêng đi, đổ vật xuống sàn nhà. Khối thân hình lực lưỡng đứng sừng sững trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, đương đầu với tất cả mọi người hiện diện. Y hét lên:

- Tôi không có giết nàng ! Tôi không giết Chi Lan mà ! Làm sao tôi lại có thể giết chết nàng được chứ !

Trọng Minh nắm chặt hai bàn tay:

- Vậy, có thể nào thì nói đi ..

- Sau đó, Chi Lan vẫn nằm sòng sọc trên đồng rơm. Nàng không khóc nữa, không nói gì nữa hết. Nhưng như thế lại còn sầu thảm hơn tiếng khóc, còn ray rứt hơn cả những lời nguyên rửa oán than. Tôi cảm thấy hồ thẹn đến cùng cực. Đầu óc mê mụ đi, tưởng chừng như tự mình vừa mới giết mình vậy đó. Tôi lui dần ra phía cửa vựa, đi giật lùi, từng bước một. Như một kẻ ngủ mơ, tôi đưa tay khép cánh cửa lại. Xin thề với tất cả là tôi nói thực ! Lúc đó ... Chi Lan vẫn còn sống !

Chàng trai điện ảnh hét lên:

- Láo ! Nói láo ! Chính anh đã lấy dây thừng rồi ...

- Tôi thề độc là không có việc đó mà !

Giậu hoảng hốt khi thấy mọi người sừng sững đứng trước mặt, ai nấy đăm đăm sát khí. Bản năng sinh tồn chợt thức tỉnh, gã lùi lại hai bước, dựa lưng vào cánh tủ đựng bát đĩa. Sắc diện thất thần, đôi mắt trợn trừng ngơ ngác, hai cánh tay duỗi ngang vai, hai bàn

tay đặt trên tủ. Dáng điệu của một con ác thú bị lọt vòng vây hãm. Gã đứng che lấp ngọn đèn dầu. Bóng gã vụt cao lên, to ngang. Bóng hình của một pho tượng khổng lồ. Giậu gào lên, cổ họng bồng rít:

- Khi tôi bỏ đi, Chi Lan hãy còn sống thật mà ! Nếu tất cả còn nghi ngờ, tôi xin nại người làm chứng. Người chứng ấy đã gặp Chi Lan sau tôi.

- Ai ? – Không hẹn, mà mọi người đồng thanh hét lên như vậy. Giậu đưa mắt ngó Trọng Minh. Gã đổi cách xưng hô, không gọi chàng bằng mày tao mi tớ nữa:

- Cô bạn của cậu chứ còn ai !

Trọng Minh giật mình:

- Ủa ! Cô bạn tôi ?

- Đúng vậy, cô Bạch Phụng !

Đất Nghịch

Chương 16

Không nói ra miệng, nhưng khía cạnh mới này của sự thật, một khía cạnh đòi hỏi phải được tìm hiểu khiến chàng trai lo lắng không ít. Theo Giậu cho biết, Bạch Phụng đã mò vào vựa rơm ngay sau khi gã bỏ đi. Có thật như thế không ? Hay là Giậu, trong cơn sợ hãi quá độ đã khai liều, đổ vấy lung tung.

Bởi thế cho nên cần phải bàn cãi cẩn thận, chu đáo, trước khi đi gọi Bạch Phụng tới, biết rằng người sẽ đi tìm cô nữ minh tinh điện ảnh ấy phải là chàng. Trường hợp Trọng Minh đi rồi, để Giậu ở lại một mình với bọn ông Lê Phi, khi quay trở lại, chắc chắn y sẽ chỉ còn là một cái xác không hồn. Từ hồi nào, vẫn tin tưởng viên hương quản Đặng Sâm lắm, giờ phút này, Trọng Minh cũng bắt đầu cảm thấy nghi ngại ông ta vô cùng. Trong Đặng Sâm luôn luôn có hai con người. Ông sẽ hành động theo mệnh lệnh của người con “Đất nghịch” dân làng Trung Quyết hay theo tinh thần một ủy viên cảnh sát xã, cán bộ duy trì an ninh trật tự công cộng và đại diện cho công lý ?

Chàng trai xứ lạ nghiêm trọng, nhìn thẳng mặt viên hương quản:

- Thôi được ! Vậy để tôi đi mời Bạch Phụng tới. Nhưng, ông hương quản, xin ông hứa cho một lời: “Không ai được làm gì tên Giậu hết”. Không phải là tôi cố ý che chở cho hắn đâu. Nó khiến tôi kinh tởm

cũng như đã làm cho mọi người tại đây kinh tởm. Tội lại còn cảm hận gĩa ghê gớm nữa, vì những lý do gì chắc các vị cũng đã rõ cả. Có điều, tôi mong mỗi là đừng để xảy ra tại đây thêm một vụ cổ sát nữa. Nếu các vị cứ tự chuyện, tất cả sẽ phạm vào tội cổ sát đấy.

- Vâng, tôi xin hứa với cậu, cậu Minh! Cậu cứ yên trí mà đi. Nhưng cậu chớ nói gì cho cô ta biết vội nhé ! Mọi điều, chỉ có riêng bọn mình biết với nhau thôi, nghe !

- Tôi sẽ nghe ông ! Đồng ý ! Ông có thể yên tâm !

Bước ra ngoài đường, Trọng Minh ưỡn căng lồng ngực hít một hơi dài khoan khoái. Bầu trời đầy sao, cao tít, rộng mênh mông vô cùng tận. Cửa sổ một vài nhà vẫn còn ánh đèn chiếu hắt ra. Trọng Minh ngẫm nghĩ: “Dân làng này thức khuya ghê! Chắc họ đang sum họp dưới ánh đèn ấm cúng! Có lẽ mọi người đang nói chuyện công việc làm ăn, mùa màng, mưa nắng ... Yên tĩnh lắm, chẳng bao giờ có chuyện gì lôi thôi” . Ý nghĩ đó khiến Trọng Minh mỉm cười, một nụ cười thật buồn.

- Nhưng anh cũng phải cho em biết là anh muốn cái gì chớ ?

- Lát nữa sẽ biết. Bây giờ tôi chỉ yêu cầu Phụng có một việc: theo tôi đi lại đằng này !

Bạch Phụng đưa tay chỉ chiếc giường trải nệm trắng tinh:

- Đáng lẽ em ngủ rồi đấy nhé !

Vừa nói, Bạch Phụng vừa tiến lại, đưa tay đập nhẹ nhẹ vào chiếc gối lớn bằng sa-tanh màu hồng. Cử chỉ đó, kèm theo ánh mắt âu yếm khác nào một lời mời mọc thiết tha. Thái độ trìu mến nồng nhiệt của cô gái đọng ngay sắc diện lạnh như băng giá của Trọng Minh, vội vã biến ngay thành lời nói kèm theo một tiếng cười gượng:

- Thôi được ! Em cũng chịu anh ! ... Chịu con người bí mật !

Nào, đi !

- Ủa, cứ thế mà đi, hả ?

Trong phòng riêng, Bạch Phụng chỉ mặc phong phanh mỗi bộ quần áo lót liền quần màu mận non, may rất sát, để lộ những đường cong no tròn, đẹp khêu gợi.

Trọng Minh cau mày khó chịu. Chàng chợt nghĩ: “Nơi chốn này, không thể đi với một cô gái ăn mặc như thế kia được!”.

- “Cứ thế” là sao, hả anh ?

- Phụng mặc thêm áo ngoài vàocho khỏi lạnh.

Cô gái vẫn minh thông minh lắm. Giọng nói của nàng mĩa mai, chua chát:

- Anh làm như sắp sửa lên Bô-Na không bằng !
 - Lên đâu thì lên ! Quàng thêm chiếc áo ngoài vào thì hay hơn ! Mau đi, lâu quá rồi !
- Bạch Phụng định nói thêm mấy câu nữa cho hả, nhưng nhìn nét mặt và cử chỉ của chàng trai, nàng ý thức ngay rằng: “Tốt hơn hết là tuân theo”.

Mọi người vẫn ngồi hoặc đứng im tại chỗ. Và có lẽ từ lúc Trọng Minh ra ngoài cho đến giờ phút này, không ai nói với ai một tiếng nào. Trong không khí im lặng nặng như chì, họ chờ đợi. Bạch Phụng bước vào. Cô gái đẹp sững sờ ngạc nhiên khi thấy viên hương quản vai đeo những hai khẩu súng săn, lại thêm bên hông kè kè bao súng lục mở sẵn nút cài. Mọi người thuật sơ lại cho nàng nghe nội dung sự việc.

Giậu vẫn dựa lưng vào cánh tử, dáng điệu mệt mỏi:

- Thế nào cô Bạch Phụng ? Phải đúng cô đã đi vào bên trong vừa rơm buổi chiều hôm ấy không ?

Bạch Phụng ngược mắt nhìn gã trai, không trả lời. Nàng ngập ngừng. Nàng đang tìm câu nói hay là nội dung vụ án đã khiến cô gái ghen lời.

Gần một phút sau, mọi người hiện diện mới được nghe giọng oanh vàng lọt qua viên môi màu san hô tươi đẹp:

- Xin có lời chia buồn với quý vị ! Riêng tôi, thực tình tôi không quen biết các ông các bà ở đây, do đó, không thể có điều gì mâu thuẫn giữa tôi với các ông các bà cả. Anhgì kia hỏi có phải tôi đã vào vừa rơm chiều hôm đó không ? Tôi không thể nhận là có được, vì điều ấy là sai ! Tôi không vào đó !

Bạch Phụng nhận hay không nhận đã bước vào vừa rơm, sự việc ấy chẳng cứu được Giậu, cũng chẳng thay đổi được tình hình mấy tí. Nhưng gã vẫn đặt nhiều hy vọng vào cô gái điện ảnh nhân chứng này. Vì thế, khi Bạch Phụng chưa nói hết câu, gã đã quát lên, thịnh nộ:

- Sao ? Cô nói sao ? Cô bảo tôi nói sai ? Trời ơi ! Chính mắt tôi đã trông thấy cô bước vào mà !

Quay mặt ngó mọi người, Giậu phân bua:

- Đó ! Tất cả đã thấy chưa ? Đã thấy rõ ràng là cô ta a tòng, về hùa với gã kia chưa ?

Viên hương quản nói với cô tài tử. Giọng ông ta nghiêm trọng:

- Cô cũng đã nhận thấy rõ vụ này không phải là chuyện thường.

Chúng tôi đang xét định xem có phải chính tên Giậu đã xuống tay giết chết Chi Lan không đó!

- A, vụ đó thì mắc mớ gì đến tôi chứ ? Chi Lan ! Cô Chi Lan đó thì có cái gì ăn nhằm với tôi kia ? Rõ chán chuyện !

Tiếng Giậu cười rần:

- Cô ta chối đấy !

Trọng Minh từ lúc nào vẫn đứng cạnh Bạch Phụng. Chàng chớp nhanh cổ tay cô gái giật mạnh khiến Bạch Phụng phải xoay người nửa vòng đối diện với mình. Cô gái hốt hoảng trước sắc diện lạnh lùng như gọt vào đá của Trọng Minh. Bàn tay chàng siết mạnh khiến cổ tay nàng đau như muốn gãy vụn. Nhưng Bạch Phụng vẫn cắn răng không dám kêu lên.

Trọng Minh gật đầu:

- Đúng ! Giậu nó nói đúng ! Cô nói dối ! Riêng tôi, tôi cũng đã biết cô quá rõ, tài nói dối của cô nổi tiếng xưa nay là vô địch. Giờ nọ nổi tiếp giờ kia, chúng tôi đang truy tầm, tìm hiểu sự thật, tất cả sự thật, mặc dầu sự thật ấy có kinh khiếp tới mức nào Chi Lan mới 18 tuổi đầu ! Cô nên nhớ như thế ! Đây, trước mặt cha của Chi Lan, mẹ của Chi Lan, những người đang khổ đau cùng cực, tôi thách cô nhắc lại một lần nữa là cô không vào trong vựa rơm chiều hôm đó. Nhắc lại thử coi !

Cô gái vẫn minh cố gắng không nhăn mặt. Cổ tay vẫn bị Trọng Minh siết chặt. Bạch Phụng không đủ can đảm ngó thẳng chàng trai hoặc bất cứ một người nào khác. Đầu cúi gằm, nàng ta nói lí nhí. Nhưng mọi người ai nấy vẫn im lặng, im lặng tuyệt đối. Do đó, “lời khai” của Bạch Phụng nghe vẫn rõ:

- Tạitại tôi ghen với nàng ! Tôi không thể chịu được với ý nghĩ: “Chi Lan sẽ chiếm đoạt Trọng Minh của tôi!”

Chàng trai dịu hằn nét mặt, buông tay ra, nhưng giọng nói của chàng lại càng quyết liệt:

- Rồi ! Bây giờ cô nói hết đi !

- Chiều hôm đó, anh có hứa với em là anh sẽ không đến gặp mặt Chi Lan. Nhưng em nghi rằng anh không giữ lời hứa. Bởi thế em mới mò đến vựa rơm để rình ... Vả lại, em cũng còn có một việc riêng nữa.

- Việc riêng ? Việc gì ?

Ông, bà Lê Phi, viên hương quản Đặng Sâm đều lắng tai nghe. Chàng Giậu bất giác liếc nhanh nhìn Trọng Minh. Một cái nhìn hàm súc vẻ biết ơn.

- Việc ...đến gặp Chi Lan ! Gặp, để nói cho cô ta biết làkhông nên và không yêu anh được đâu vì anhđã yêu em ! Anh vượt khỏi tay em, nhưng chỉ một thời gian nào đó thôi ! Và rồi em sẽ chiếm lại anh cho kỳ được.

Trọng Minh quá lên, cắt ngang lời cô gái:

- Rồi sao nữa ? Nói lẹ lên !

Chàng trai sáng suốt lắm. Bạch Phụng lừa dối ai thì được, chứ không thể dối chàng. Cô gái văn minh tinh quái yêu chàng. Tình yêu giả dối đó do động cơ nào thúc đẩy, Trọng Minh đã rõ biết. Nhưng, nghe nàng kể lẽ dài dòng mối liên lạc tình cảm giữa hai người, chàng trai cũng thấy gai người khó chịu.

- Lúc đó em cũng không biết đích là mấy giờ chiều nữa. Có thể hơn sáu giờ. Em thấy rõ ràng cánh cửa vừa lóa bật mở. Một người đàn ông từ phía trong đi ra, mà lại đigiật lùi. Em cứ đinh ninh là anh ấy chứ !

Gã Giậu cũng có vẻ sốt ruột:

- Tôi đấy !

- À, thế ra là anh !Tôi chờ cho anh đi xa đã rồi mớiNhưng khi tôi bước vào thì ...

Không rõ Bạch Phụng “đóng kịch” hay cô ta xúc động thực tình mà bỗng ngưng ngang không nói tiếp.

Trọng Minh quắc mắt:

- Thìsao ?

- Thì..... em không còn nói gì với cô nhỏ đó được nữa. Vì cô tađã chết rồi!

Giậu nhảy chồm tới. Gã đứng ngay Đặng Sâm. Viên hương quân khẽ lắc đầu vai. Giậu đã bị hất đẩy về chỗ cũ. Đoạn, ông ta ngó Bạch Phụng:

- À, thấy thế rồi tại sao cô không làm gì hết ? Không báo cho ai biết cả ?

- Vâng, lẽ ra tôi phải hô hoán, rồi đi báo cho mọi người biết ngay kia đấy. Không hô hoán, không đi báo ngay thành thử mấy hôm sau tôi cứ ân hận mãi. Khốn nỗi lúc đó, lúc đó, vì sợ hãi quá, cuống quýt lên không biết làm sao cho phải nữa.

Giậu gào lên:

- Nói láo ! Lúc đó Chi Lan vẫn còn sống nguyên mà.

Mặc tình cho Giậu cãi lại, mặc tình cho Trọng Minh bắt buộc phải nói rõ sự thật, Bạch Phụng vẫn giữ nguyên “lời khai”, cương quyết giữ nguyên không thay đổi. Nghĩa là: sau khi Giậu bỏ đi rồi, nàng mới bước vào vừa rơm để trông thấy Chi Lan đã chếttreo cổ. Nàng sợ quá bỏ chạy, và cũng vì sợ quá đã không dám hô hoán cho ai biết.

Tất cả nội dung lời khai của Bạch Phụng chỉ có thế, giản dị chỉ có thế !

Cô gái nhìn Trọng Minh:

- Tất cả chỉ có thế ! Em còn biết gì hơn nữa đâu mà nói thêm. Đó !

Anh muốn biết rõ hết sự thật ! Em nói hết rồi đó !

Ủy viên cảnh sát Đặng Sâm trừng mắt nhìn Giậu:

- Nếu vậy thì

Giậu la lên:

- Không ! Tôi không giết nàng mà ! Trời ơi !

Lời khai của nữ nhân chứng Bạch Phụng lại có tác dụng trái ngược hẳn ý gã mong muốn. Nghiệt ngã hơn nữa, lời khai đó lại chứng minh giả thuyết của bác sĩ Mã là đúng. Giả thuyết cho rằng: Giậu, vì không hiểu rõ thái độ của Chi Lan đã tưởng lầm rằng nàng khiêu khích, thách đố, nên anh ta đã ... Đến khi nhận ra hậu quả vô cùng nguy hại nếu một người thứ ba biết được, Giậu mới xuống tay “sát nhân diệt khẩu”. Đó ! Nội vụ án mạng chỉ đơn giản có thế ! Các báo hằng ngày vẫn chẳng thường đăng tải hằng hà sa số những vụ cưỡng bức, sát nhân tương tự, những tội ác kinh tởm mà động cơ thúc đẩy không ngoài tình yêu và thù hận đó sao ?

Viên hương quản Đặng Sâm nghiêng người né tránh bàn tay của ông Lê Phi:

- Không được, anh Phi ! Bây giờ gã thuộc quyền tôi định đoạt ! Tôi sẽ giao nó cho pháp luật xét xử.

Trong một phút, lửa hận thù bốc lên ngùn ngụt, người cha đã lao mình tới ông Ủy viên Cảnh sát, giơ tay giật khẩu súng sẵn. Hai người có thể đi đến chỗ thượng cẳng tay, hạ cẳng chân, dành giựt xâu xé nhau, đập lộn nhau được, nếu Trọng Minh không nhảy ra ngăn kịp. Chàng giang hai tay ôm chặt lấy ông Phi:

- Mong ông biết điều một chút, ông Phi !

Bà Liên lớn tiếng:

- Cái gì ? Biết điều ? Biết điều đến đâu nữa mới được chứ ? Cậu còn muốn nhà tôi biết điều tới mức nào nữa chứ ?

Nhưng, nhìn sắc diện chàng trai, biết chắc là sẽ không mảy may hy vọng thuyết phục được, thiếu phụ quay lại nhìn viên hương quản.

Giọng nói của bà sắc lạnh:

- Tôi buồn vì anh quá, anh Sâm ạ ! Thực thế ! Anh khiến vợ chồng tôi thất vọng vô cùng ! Có lẽ anh đã quên rồi, anh đã quên hẳn anh là người của chúng tôi rồi, phải vậy chăng ?

Trọng Minh nhìn người mẹ. Ánh mắt chàng nghiêm nghị:

- Không ! Ông ấy đâu có quên ! Tôi biết rõ là ông Sâm không bao giờ quên điều đó cả. Nhưng, việc phán xét, việc kết tội và trừng trị hung thủ là quyền của luật pháp, của Tòa án, của Pháp đình. Không phải là quyền của người dân. Nếu người dân tự động làm các công việc đó thì sẽ không khác gì việc ... lấy máu đòi nợ máu, là ... phạm vào tội cố sát, pháp luật ắt sẽ nghiêm trị, không tha. Còn em nhỏ Chi Thoa đó, xin ông bà nghĩ tới em, can đảm mà sống cho em mới được.

Trọng Minh nói hăng say, giọng nói chàng tha thiết. Chàng chỉ lo không tìm được đủ chữ mà nói. Mọi người im lặng cảm động đứng nghe. Và tất cả đều sẵn sàng làm theo ý chàng muốn. Tấn thảm kịch, cái chết thê thảm của Chi Lan, chút xíu nữa, khiến chàng là kẻ tử thù của họ, giờ đây lại lôi cuốn được họ đứng về phía chàng, xích lại với chàng gần hơn. Chàng đã cùng chung một mối lo buồn với họ.

Ông Lê Phi buồn bã gật đầu:

- Thôi được ! Cũng đành vậy thôi ! Không thể làm gì khác hơn ! Thời thế nào kỷ cương ấy ! Bây giờ không còn như ngày trước nữa. Khổ tâm lắm nhưng chẳng biết sao hơn. Thôi, này, Đặng Sâm ! Dẫn nó đi lẹ lẹ lên. Đi cho khuất mắt ! Nó còn hiện diện tại đây giây phút nào, tôi còn uất hận phút ấy Rồi lờ ra ... không tự kiềm chế được ... À, mà anh định giải quyết số phận nó ra sao đó ?

- Tạm giữ nó đêm nay trong căn hầm đằng tôi. Sáng mai, tôi sẽ dẫn trình nó lên Tòa án tỉnh. Còn tay cẩn thận, anh có thể yên trí. Dứt lời, viên hương quản rút khẩu súng lục, nắm gọn trong tay, ngón trỏ đặt nhẹ lên cò, hơi mũi súng về phía Giậu:

- Ờ đi đi ! Gã kia ! Nhớ đừng có giờ trò gì đó nghe ! Nhi nhô chút xíu là tao bắn hạ liền đó, đừng trách !

Giậu nặng nề lê bước. Tới gần cửa ra vào, gã ngoái cổ lại:

- Thật tình tôi không giết Chi Lan mà !

Viên hương quản bước theo sát gót tên hung phạm.

Ông Lê Phi:

- Này anh Sâm ! Dẫn nó đi, giam cổ nó lại, - ông hạ thấp giọng nói nhanh – Xong đâu đấy, anh quay về đây, tôi nhờ một việc, nghe !

- Việc gì ?

- Tôi muốn nói với anh chuyện này !

- Được ! Tôi sẽ trở lại.

Hai người ra khỏi nhà. Ông Lê Phi đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, vặn chốt, mở rộng hai cánh. Ông ưỡn ngực hít vào một hơi thật dài. Trời đêm yên tĩnh, không khí mát rượi.

- Chà ! Mát quá !

Họ không còn gì để nói với nhau. Trong phòng còn lại bốn người, người nào người nấy đều có cảm tưởng là mình đang lạc lõng trong một bãi sa mạc. Trọng Minh hất đầu ra hiệu cho Bạch Phụng: “tụi mình về” ...

- Anh Trọng Minh !

Trước mặt và chung quanh hai người, xóm làng đều say ngủ. Trên tầng không, sao đêm lấp lánh trông bầu trời xám thẫm hơn. Mảnh trăng khuyết như treo lơ lửng nơi đầu cây thánh giá cao chót vót trên đỉnh tháp chuông nhà thờ.

- Im miệng đi !

Bạch Phụng gần bật khóc:

- Anh giận em vì lẽ gì thế ?

- Chi Lan nóng lòng đợi tôi. Thế mà ...chỉ vì cô, chỉ vì cô ...hừ, chỉ tại cô màgiờ đây, Giậu sẽ rũ tù, sống những ngày tàn trong khám lạnh. Nếu buổi chiều hôm đó, tôi đến nơi hẹn thì mọi sự đáng tiếc đã không xảy ra.

Trọng Minh bước mạnh và nhanh. Bạch Phụng cứ phải chạy lúp xúp mới theo kịp. Chàng trai ngoảnh mặt nhìn sang. Người đẹp thoáng rùng mình: đôi mắt Trọng Minh quắc lên trong đêm tối.

Chàng quát lớn:

- Để mặc tôi ! Cô hãy đi đi ! Đi !

Bạch Phụng ngẩn người đứng im. Níu kéo làm gì nữa. Vô ích ! Nàng đã mất Trọng Minh vĩnh viễn ! Nước mắt dâng lên, tràn ứa bờ mi, cô gái lặng nhìn người con trai đang lầm lũi bước vào đêm tối. Chợt nàng quay nhanh mặt ngó về phía nhà ông Lê Phi ...

Rồi, không biết do một động cơ tâm lý nào thúc đẩy, Bạch Phụng xoay người quay đi ngược trở lại.

Đất Nghịch

Chương 17

Viên hương quản Đặng Sâm đặt khẩu súng săn lên mặt bàn:

- Đó, súng của anh, anh Phi !

- Anh cũng khéo thu xếp ghê nhỉ ! Khỏi cần nữa !

- Cậu Trọng Minh cậu ấy nói đúng đấy anh Phi ạ ! Tội mình, nếu không giữ được bình tĩnh, làm ẩu một cái, hậu quả sẽ tai hại không biết chừng nào ! ... Anh bảo tôi đến để nói chuyện gì vậy ?

- Hãy ngồi xuống đi, anh Sâm !

Ông Lê Phi vẫn ngồi nơi cái ghế kê ở mé đầu bàn. Ông uống từng ngụm nhỏ ly cà phê nóng bà Lê Phi mới pha xong, nhưng không thấy mùi vị gì ngon. Gian nhà trống vắng, vách tường quét vôi màu hồng đậm, có vẻ như đã lấy lại được cái không khí yên tĩnh thường ngày. Bà Lê Phi đưa mắt nhìn ông Ủy viên Cảnh sát, tay chỉ bình cà phê:

- Anh Sâm uống cà phê nhé !

- Vâng ! Xin chị một ly !

Về phần Trọng Minh, khi ra về, chàng vô cùng yên trí là mọi người đã nghe lời chàng giải thích, nói rõ điều hơn lẽ thiệt, chắc sẽ giữ được bình tĩnh, không làm liều. Nhưng viên hương quản Đặng Sâm tinh ý lắm. Ông ta nhận ra ngay: thái độ dễ dàng khuất phục, chịu nghe lời của ông Lê Phi đều là “kịch” cả. Và ông vẫn lo ngay ngáy mọi sự việc sẽ còn tiếp diễn, chưa thôi !

Hương quản Đặng Sâm đặt ly cà phê lên mặt bàn:

- Tôi trở lại và sẵn sàng nghe anh ! Có gì cứ nói đi, anh Phi !

- Anh giam nó vào hầm rồi chứ ?

- Rồi, hai lần cửa khóa. Yên trí !

Sắc diện ông Lê Phi, cũng như nét mặt ông Ủy viên Cảnh Sát đều bình tĩnh thản nhiên không để đâu hết. Thì ra, những con người này, từ bao lâu nay, sống trong lòng vũ trụ, giữa thiên nhiên, hầu như không còn một ý niệm gì về vấn đề thời gian nữa. Họ thành thoi đi bên lề cuộc sống xô bồ hỗn độn, tắt tưởi vội vàng của văn minh cơ khí. Nếp sống trầm lặng ấy phát lộ ra ngay cả lời ăn tiếng nói. Ông Lê Phi nhìn bạn, thông thả buông từng tiếng một:

- Nào bây giờ anh cho tôi biết là anh sẽ làm những cái gì đây ?

Hương quán Đặng Sâm nhăm nháp cà phê thơm nóng:

- Thảo phúc trình, kể rõ từng sự việc, kể tên các nhân chứng. Rồi sáng mai sẽ đưa hấn dẫn trình vị thẩm phán công tố. Thời gian thẩm cung bị can cũng phải tới non một tuần. Và sau đó là ngày đăng đường xử án. Ít nhất nó cũng bị hai mươi năm.

Ông Lê Phi chiếu tia mắt nhìn mặt bàn chăm chú. Ông đưa lòng bàn tay xoa xoa vệt nước tròn in trên mặt gỗ đen. Bà Liên nhẹ nhàng như một cái bóng, tiến lại, đứng ngay sau lưng ông từ lúc nào, dựa người vào thành ghế, hai bàn tay trắng muốt đặt trên lưng ghế của chồng.

Ông Lê Phi lẩm bẩm:

- Nếu vậy thì hấn vẫn còn được sống ! Hừ, tôi không chịu cái đó rồi ạ !

- Thì anh cũng đã nghe rõ rồi chứ ? Nó cứ chối bai bãi. Nhất là về việc sau cùng. Bởi thế tôi nghĩ rằng....

- Anh cũng dự biết là nó không còn đáng sống thêm một ngày nào nữa chứ, hả anh Sâm ? Anh đã biết rõ như vậy mà !

Đặng Sâm im lặng cúi đầu, không trả lời. Trường hợp khiến ông khó nghĩ. Để ông Lê Phi tự do hành động, tự do lấy máu rửa hận thù ? Dễ lắm rồi ! Làng Trung Quyết, từ xưa tới nay, bao giờ cũng như bao giờ, có khác nào một đại gia đình. Trong đại gia đình ấy, những đứa con hư đều bị trừng phạt một cách đích đáng. Có điều ... liệu có thể tin vào sự kín miệng của tất cả mọi người ? Lỡ một ai đó nói hớ ra

- Anh nghĩ gì thế, anh Sâm ?

- Tôi cũng đang nghĩ như anh ! Phải, đúng như thế đó ! Nhưng không được đâu, anh Phi à !

Một nụ cười hiếm hoi thoáng nở trên viền môi khô nẻ của ông Lê Phi. Ông cúi gằm đầu, hai bàn tay đỡ vàng trán rộng. Ông đã nghĩ ra cách giải quyết. Vấn đề khó khăn tới mức đó, không ngờ ông lại tìm ra cách giải quyết ổn thỏa một cách hết sức dễ dàng.

- Được lắm chứ ! Anh chỉ gạt đầu một cái là xong.

- Thì tôi cũng muốn lắm chứ anh tưởng tôi không muốn màn chuyện đó sao. Khốn nỗi, trước khác, bây giờ khác. Thời gian đã đổi thay tất cả. Kẹt lắm ! Anh cũng đã phải công nhận ngày nay không còn giống như ngày xưa nữa mà. Trước pháp luật, “chuyện” đó vẫn là

một tội đại hình. Hậu quả gì sẽ xảy đến với tôi, anh không cần phải băn khoăn lo ngại. Có ngại là ngại cho anh kìa ...

Ông Lê Phi cương quyết:

- Anh nói đúng ! Nhưng tôi đã tính kỹ lắm rồi ! Không thể xảy ra sự gì đáng tiếc đâu.

- Anh tính thế nào ? Nói tôi nghe thử !

- Ngày mai anh sẽ áp tải nó bằng xe ngựa của anh phải không ?

- Ừ !

Tia nhìn mơ màng xa vắng, ông Lê Phi hình như đang nhìn thấy cảnh tượng diễn ra, trong đó ông sẽ thủ vai chính. Vai chính sẽHình ảnh do óc tưởng tượng khiến ông ngại ngùng do dự. Bà Liên rời hai bàn tay khỏi lưng ghế dựa, đặt lên vai chồng. Hơi ấm từ đôi bàn tay trắng muốt ấy thấm qua làn áo dày của người chồng như thầm nói lên sự đồng ý, như hồi thúc ông Lê Phi cứ việctiến tới.

Và ông tiến tới thật:

- Trên đường đi, tới một chỗ nào đó, anh dừng xe lại, nêu ra một lý do nào đó. Tên Giậu sẽ lợi dụng giây phút ấyđào tẩu. Y sẽ nhảy đại xuống khỏi xe, phóng mình chạy vào rừng rậm. Anh lên tiếng kêu “đứng lại”, nếu không Gã vẫn cắm đầu chạy. Tôi nấp sẵn một chỗ gần đó, nổ một phát, thế là xong.

Bây giờ, tới phiên Đặng Sâm do dự:

- Thì cũng vậy. Đâu có được ! Thôi, tôi không chịu vậy đâu !

- Có gì mà không được ! Tôi sẽ bắn hạ nó bằng súng lục của anh kia mà ! Theo nguyên tắc, anh có quyền, thượng cấp của anh không thể trách cứ anh vào đâu được. Nhất cử lưỡng tiện. Anh thấy không ? Phần tôi, tôi sẽ rửa được hờn cho cháu Chi Lan Hừ ! Thằng khốn đó phải xơi một viên đạn và sau lưng mới đáng. Nhưng nếu anh từ chối thì ...

Viên hương quản cắt ngang:

- Cái gì ? Từ chối ? Tôi từ chối hồi nào ? Anh sao mà ... ! Khoan chút đi ! Để tôi nghĩ kỹ lại thử coi ! À, thế ... à thế ... nếu nó bỏ chạy ! À, đúng rồi ! Đúng ! Tôi có quyền bắn một tên hung phạm, nếu y đào tẩu ...! Ừ, được đấy !

- Tôi sẽ phục sẵn chờ anh ở miếu Âm hồn gần gò Ruổi đó nghe !

Bây giờ chỉ cần anh cho biết mấy giờ.

- Mười giờ sáng !

Thế là họ định đoạt xong số phận của gã Giậu, kết án tử hình một kẻ đã phản lại họ. Nghĩa là có một kẻ sắp chết vì tay họ. Kỳ lạ ! Vậy mà hai người lại cảm thấy lương tâm thật thanh thản. Quyết định sắt máu đó lại khiến cho hai người cảm thấy ...dễ chịu vô cùng. Nhất là ông Lê Phi, ông lại có cảm giác được tỉnh táo hẳn ra, giác quan lại hoạt động bén nhạy như những ngày nào. Lúc đó ông mới ý thức rõ rệt được làn không khí bao quanh. Và ông thoáng rung mình. Đôi vai run lên nhẹ nhẹ.

- Trời có vẻ lạnh dữ hả ?

Lê Phi tiến tới khuôn cửa sổ trông ra vườn đưa tay khép chặt hai cánh lại. Không để ý, nên ông không trông thấy ... Bạch Phụng đang nép sát chân tường. Câu chuyện của hai người đã lọt vào tai nàng không sót một tiếng.

Lại có tiếng Đặng Sâm:

- Nhưng dù thế nào tôi cũng vẫn phải thảo bản phúc trình cái đã. Như vậy mới đúng nguyên tắc. Ở đây về là tôi làm liền đó. Cũng phải mờ mờ sáng mới xong chứ không ít đâu. Anh thiệt là ... ! Anh có nhận thấy là anh làm mệt tôi quá xá không ?

- Tôi chỉ nhận thấy anh vẫn là người của chúng ta. Vậy thôi ! ... Có đôi lúc tôi chợt thoáng nghi ngờ anh đấy nhé ! Thôi, về đi, sáng mai, nhớ đấy !

Dứt lời, ông Lê Phi đứng dậy, chìa tay bắt tay bạn. Đặng Sâm:

- Anh bắn súng lục được chứ ?

- Yên trí ! Không được cũng phải được.

Tiếng gõ cửa thật gấp rút.

Lúc đó, Trọng Minh vẫn chưa ngủ. Choàng hai tay ra phía sau đỡ gáy, chàng trai chăm chú nhìn ánh trăng sáng lọc qua hai lần màn gió. Trọng Minh chỉ muốn thôi đi, xua đuổi hẳn ý nghĩ đang ám ảnh rất khó chịu. Càng muốn thôi, lại càng nhớ mãi, càng xua đuổi, những hình ảnh ghê rợn lại càng hiện đến thật rõ ràng: Chi Lan xinh đẹp nằm vật ngửa trên đồng rơm ! Chi Lan bị chìm ngập dưới tấm lưng to như cánh phàn, thân hình bảy chục ký của tên Giậu. Trời ơi !

Trong khi đó, hình ảnh những cuộc bách bộ dạo chơi, những giây phút chuyện trò âu yếm, những lời Chi Lan sốt sắng mách bảo mọi chi tiết trong việc diễn xuất vai trò chính trong phim, rồi những cái hôn nồng ấm thiết tha trao đổi, dù có hết sức cố gắng gọi ra, Trọng Minh cũng không thể nào nhớ lại được.

- Anh Trọng Minh Anh Minh.

- Cửa khép ! Cúi vào !

Tiếng quạt xòe lên. Ngọn đèn dầu lửa bốc một giải khói trắng như sợi chỉ trước khi bắt lửa, tỏa ánh sáng. Bạch Phụng xộc vào như một cơn gió lốc, sắc diện hoảng hốt, da mặt tái mét. Chắc phải có sự gì gay cấn lắm.

- Gì thế, Bạch Phụng ?

- Nguy lắm anh ơi ! Họ sắp giết hẳn đấy !

Giọng chàng trai vẫn thản nhiên:

- Sao cô biết ?

- Trực giác của em linh lắm. Lúc anh và em còn ở đó, em thoáng nghe tiếng ông Lê Phi dặn viên hương quản trở lại cho ông ta căn dặn cái gì đó. Em tò mò muốn biết hai người sẽ bàn chuyện gì. Khi chia tay với anh xong, em quay trở lại nhà ông Phi, đứng nép vào tường dưới chân cửa sổ và em đã nghe rõ hết.

Tin lạ do Bạch Phụng đem lại chỉ khiến Trọng Minh ngạc nhiên cómột nửa mà lo ngại cũng chỉmột nửa. Chàng chỉ lo ngại hậu quả của hành động trừng phạt đó mà thôi. Sự khao khát quá độ trong việc trả thù đã khiến họ đâm ra mù quáng.

- Bao giờ ? Vàgiết bằng cách nào ?

Trước khi trả lời câu hỏi mà nàng nghe rất rõ ấy, Bạch Phụng liếc nhanh mắt nhìn khoảng giường trải nệm trắng tinh bên cạnh chàng trai. Trọng Minh vội tung chăn ngồi dậy.

- Hả Bạch Phụng ?

Từng chi tiết một, cô gái thuật lại chương trình, kế hoạch ông Lê Phi và Đặng Sâm đã sắp đặt để hành động. Và nàng cho Trọng Minh biết rõ thời gian, địa điểm.

- Phải làm cái gì chứ hả anh ?

Trọng Minh chột mím cười. Chàng nhận thấy chương trình, kế hoạch hành động của ông Lê Phi, Đặng Sâm thật khéo léo, thật tinh vi, không một sơ hở. Nhất là điểm kết thúc. Bất giác chàng trai khẽ gật đầu. “Sự việc như thế tất nhiên phải kết thúc như thế!”.

Trọng Minh ngẩng nhìn Bạch Phụng:

- Cô bảo làm gì ? Làm cái gì mới được chứ ? Một khi họ đã quyết định rồi. Vả lại, chuyện đó cũng chẳng ăn chung gì tới tui mình! Thôi, bỏ qua đi ! Hãy quên đi tất cả những gì Phụng đã nghe lén được, nhé !

Cô gái la lên thảng thốt:

- Lạ quá ! Anh mà cũng nói như thế à ? Thế tại sao, khi có mặt họ, anh lại trắng trợn tuyên bố rằng làm như vậy tức là phạm vào trọng tội, mặc dù kế hoạch hạ sát tên Giậu có tinh vi đến mức nào đi chăng nữa ? Giết người, bất cứ vì lý do gì, cũng vẫn là phạm tội sát nhân.

- Thế còn hấn ? Cô quên việc hấn đã làm ? Hấn phạm hai trọng tội mà chỉ phải đền có một. Hừ !

Khi hốt hoảng chạy đến tìm Trọng Minh, cô gái đinh ninh là chàng thanh niên này thế nào cũng có một sự phản ứng gì hữu hiệu đối với sự việc ghê gớm sắp xảy ra. Vậy mà giờ đây, Trọng Minh nghe tin rồi lại thản nhiên ngồi cười trừ, cười thật tươi là đằng khác. Bạch Phụng rít lên:

- Họ sắp sửa giết người mà !

- “Người” ấy là một kẻ sát nhân, y cũng đã giết một người ! Vậy thì họ có lý!

Cô gái uất ức:

- Thôi được ! Nếu vậy, tôi sẽ đi báo cho người khác biết. Anh Tôn, anh Phiên... khỏi cần anh nữa ...

Bạch Phụng chợt giật nẩy mình, khi, đột nhiên Trọng Minh vùng đứng dậy, nét mặt sắt lại, tia mắt quắc lên, chân bước nặng nề tiến đến. Cô gái bất giác lùi lại, kinh hoảng rõ rệt. Trọng Minh gần giọng:

- Cô hãy liệu hồn mà im cái miệng đi, nghe rõ chưa ? Biết điều thì ngậm tằm đừng nói gì hết, biết không? Cô gây tội ác cũng đã nhiều rồi ! Miệng lưỡi cô độc lắm! Cô phun nọc cũng khá khá rồi đó ! Gieo gió thì gặt bão, nhân nào quả ấy, có gì đáng ngạc nhiên đâu! Ác giả ác báo, ngày giờ đau khổ của cô cũng sắp đến rồi. Thật đó ! Bạch Phụng! Cô có một phần trách nhiệm về cái chết thê thảm của Chi Lan. Rồi cô sẽ lại bị ám ảnh mãi vì cái chết của tên Giậu. Việc đời là thế đó! Có vay phải có trả ! Bể khổ mệnh mông không biết đến đâu là cùng tận, nhưngquay đầu lại thì bờ vẫn ở ngay sát sau lưng. Tôi muốn nói rõ để Phụng hiểu rằng: tôi rất hài lòng khi mọi sự việc diễn tiến theo chiều hướng đó. Và nếu cần phải làm cái việc của ông Lê Phi, tôi sẽ làm ngay không một phút ngập ngừng do dự. Tôi sẽ làm ngay, cô nghe rõ chứ ??

- Trọng Minh! Thiết tình em không hiểu nổi anh nữa đó !

- Hiểu sao được ! Phụng hiểu tôi làm sao được, vì Phụng có thực tình yêu ai bao giờ đâu ?

- Còn anh, anh chắc đã thực tình yêu cô bé đó ? Hay là chỉ vì anh cảm thấy chính mình cũng có một đôi phần trách nhiệm trong sự việc đáng tiếc đó ? Hay là chỉ vì lý do Chi Lan nay đã ra người thiên cổ và mối tiếc thương trong lòng anh đã thúc đẩy?

Với sự sáng suốt thật tàn nhẫn, với một trực cảm thật bén nhạy chỉ riêng người của phái yếu mới có, nhất là người của phái yếu ấy lại đẹp, Bạch Phụng đã đánh trúng chỗ nhược trong tâm hồn Trọng Minh.

- Đúng rồi ! Anh thần nhiên để họ hành động như vậy. Anh điềm tĩnh mỉm cười khi tên Giậu ăn một phát đạn vào lưng. Em biết rồi, em biết rõ động cơ tâm lý nào đã thúc đẩy anh cầu mong cho sự việc ghê gớm ấy xảy ra: anh ghen với Giậuvìvì.....hắn đãhót tay trên, chiếm đoạt thân xác ngọc ngà người yêu của anh. Đúng chưa ?

Trọng Minh hét lên:

- Đi ra ! Đi ra khỏi đây ngay ! Mau, cút !

Bạch Phụng quay mình chạy ra cửa, lao sầm sầm xuống cầu thang. Chàng trai lặng người đứng im có tới gần hai phút mới lấy lại được bình tĩnh. Bạch Phụng hốt hoảng bỏ đi, không hứa với chàng một lời nào hết. Nhưng Trọng Minh vẫn cảm thấy yên tâm. Chàng yên

tâm vì biết rõ rằng Bạch Phụng sẽ im miệng không dám hé răng nói cho ai biết sự việc ghê gớm sẽ xảy ra ngày mai.

Đất Nghịch

Chương 18

Viên hương quản hét lên:

- Ờ ! Đi ra đây ! Ra, mau lên !

Suốt đêm, qua lỗ hổng nhỏ xíu ở tít trên cao, ánh trăng mờ mờ lọt vào in lên mặt đất ẩm một hình chữ nhật lệch chỉ nhỏ bằng chiếc mùi soa. Giậu dán chặt tia mắt nhìn không chớp khoảng ánh sáng bàng bạc đó. Mãi sau, lâu lắm, khoảng ánh sáng bừng lên thật rõ báo hiệu một ngày nữa lại bắt đầu. Ngồi trên chiếc thùng gỗ mọt, Giậu thừ người, úp mặt vào hai bàn tay. Đầu óc mê mụ, gã trai không thể hướng tư tưởng về bất cứ một vấn đề gì lâu được tới hai phút. Đối với một tâm hồn đơn sơ chất phác chưa hề biết rõ những điểm ngoắc ngoéo của trường đời muôn mặt, mọi sự việc xảy ra dồn dập với một tốc độ kinh hồn, đã khiến Giậu bàng hoàng như người ngủ mê.

- Ừa, còn chần chờ gì nữa hả ?

Như người mắc bệnh tê liệt, Giậu uể oải đứng lên, lấy bầy vịn tay vào mép thùng gỗ. Gã nặng nhọc đặt chân lên mấy bậc thềm đất ẩm, cổ rụt vào giữa hai đầu xương vai, lưng cong vòng như một người đang cố vác một cái gì thật nặng. Hàm râu chưa kịp cạo, đâm tua tủa, đôi mắt thâm quầng, trũng sâu, trông gã nhom nhếch bần thiêu, già hẳn đi có tới gần chục tuổi.

Giọng nói của gã hỏn hển thiếu não, nghe như tiếng nói của người bị hụt hơi:

- Tôi muốn nói với anh rằng ...

Viên hương quản cắt ngang:

- Không nói gì nữa hết ! Để dành đó mà trả lời mấy ông Tòa.

Đứng trên cửa hàm chờ đợi, Đặng Sâm giương mắt tò mò nhìn Giậu như nhìn một người xa lạ. Nét mặt lạnh lùng thản nhiên, Đặng Sâm thầm nghĩ: “Hắn vẫn chưa biết gì hết. Hừ ! Nửa giờ nữa là hết sống. Viên đạn đồng sẽ đốn cây thịt kia, khiến nó đổ kênh, úp sấp mặt xuống đất, miệng vục vào cát, đây, viên đạn ấy còn nằm trong gắp đạn này”.

- Tới đây !

Viên hương quản mở cặp da xếp tờ phúc trình vào cẩn thận. Tờ phúc trình mà ông đã cố gắng viết thật hay. Đặng Sâm có vẻ khoái chí về nội dung bản công văn đó lắm. Sự kiện được mô tả mạch lạc,

rõ ràng, không sót một chi tiết. Nhưng chắc chắn thế nào mấy vị thẩm phán cũng trách cứ ông chút xíu về điểm “Tại sao lại đơn phương mở cuộc điều tra ? Sao không mời thêm người phụ cho một tay?”. Tuy nhiênGiậu chết là hết chuyện.

Hai tay buông lỏng, Giậu đứng trước mặt viên hương quản đợi chờ. Như kẻ không hồn, gã quay đầu ngó qua ô cửa sổ. Thốt nhiên y lùi lại. Ngoài đường, trước hiên dãy nhà ở, một đám người không đông lắm đã tụ tập từ lúc nào. Họ đứng đó, im lìm, rình rập đợi chờ. Tin dữ đã được loan báo rất nhanh. Giậu nhận ra toàn khuôn mặt quen thuộc. Mới hôm qua đây, họ còn là bạn của gã, bạn thân là khác.

- Anh cho tôi ra phía cửa sau nghe !

- Tại sao vậy ?

- Họ đến đông quá ! Tôi

- Đến đông thì sao ? Mắc cỡ hả ? Sợ hả ? Họ đến để xem mặt anh đấy. Và rồi họ sẽ được xem !

Quoạt trên mặt bàn đôi còng tay, viên hương quản lạnh lùng bảo

Giậu:

- Đưa tay đây !

Giậu khẽ rút lên, hốt hoảng giấu tay sau lưng:

- Ấy ! Anh Sâm ! Không ! Đừng làm thế !

- Anh là kẻ phạm trọng tội. Bỏ phận tôi là phải ...

- Nhưng xin anh đừng còng tay tôi ! Tội nghiệp. Vả lạitrọng tộicái gì ? Tôi đâu có ...

- Đưa tay đây

Giậu bước thụt lùi, đôi mắt trừng trừng nhìn đôi còng sắt, kinh hoàng vô cùng, tưởng như hai chiếc vòng sắt đó có thể đốt bỏng cổ tay y được.

- Tội nghiệp tôi mà anh Sâm !

Đặng Sâm đã có sắc giận:

- Mày có tội nghiệp con nhỏ Chi Lan không ?

Còn một bước nữa là lưng Giậu đụng vách tường. Ánh mắt gã thăm nắn nỉ trông như mắt đũa trẻ con gặp phải một cái gì sợ hãi quá.

Viên hương quản vẫn lãnh đạm thản nhiên. Ông ta xáp lại, vung tay tát túi bụi vào mặt Giậu, miệng thét:

- Đưa tay đây, mau !

Tên can phạm riu riu tuân theo. Khi hàm đôi còng ngậm lại, răng còng nghiền nghe cách cách, gã khẽ rùng mình, miệng lẩm bẩm, nước mắt rưng rưng:

- Anh nữ nào làm thế, anh Sâm !

Chiếc xe ngựa đã đậu sẵn, cách cửa nhà viên hương quản chừng mười thước. Đặng Sâm mở rộng cánh cửa, đẩy lưng gã hung phạm khiến y muốn đứng lại cũng không còn được nữa. Bước ra ngoài, ánh sáng chói chang khiến Giậu chớp mắt lia lịa.

Phía bên kia đường, đám tụ tập có tới hơn hai chục người. Họ tới đây, không phải vì thói xấu tò mò. Thái độ im lặng, sắc diện trầm nghiêm của bọn người đứng đó có giá trị bằng trăm ngàn lời nói, bằng muôn vạn tiếng la hét reo hò. Không khí nặng trĩu, bàng bạc màu bi thảm, phảng phất một tư tưởng thâm kín không nói nên lời: “Tội ác một người dân Trung Quyết đã phạm tức là mọi người đều có phần trách nhiệm như chính họ đã nhúng tay vào”

Một hòn đá từ đám đông, không biết do ai liệng, đập trúng mặt hung phạm. Vết thương không nặng, nhưng máu cũng đã tươm ra, rơm rớm.

Giậu luống cuống, muốn giấu kín hai cổ tay. Ác quá ! Đôi còng si trắng, phản chiếu ánh mặt trời, cứ sáng lên lấp lánh. Trong thâm tâm, gã can phạm chỉ cầu mong mọi người hò hét, la ó dữ dội, nguyên rửa gã đi, nguyên rửa thậm tệ càng tốt. Chứ đừng đứng im lặng như thế kia, sắc diện đùng nghiêm trầm như thế kia, và nhất là những ánh mắt Những ánh mắt không chớp, chiếu tia nhìn sắc lạnh như cắt thịt, như cứa da. Giậu thẳng thốt cúi gằm mặt. Gã bước những bước chân loạng choạng, tiến lại bên xe ngựa.

Ủy viên cảnh sát Đặng Sâm đưa tay đẩy tên tội đồ bước lên bậc xe. Động tác khá mạnh khiến Giậu mất thăng bằng, vấp trán vào cột chống mui xe nghe “cốp” một tiếng. Sau tiếng “hây” quát giạt giọng, con ngựa nâu cao lớn bắt đầu đập vó lộp cộp trên mặt đường đá cứng. Gã trai không nhìn Đặng Sâm, cất giọng thiểu não:

- Anh nữ nào tàn nhẫn với tôi như vậy, anh Sâm !

Cách đó chừng hơn cây số, là khúc đường queo, gần miếu Âm Hồn, dưới gốc cây đa cổ thụ, rễ trùn, rễ phụ rủ xum xuê như mái tóc đàn bà xõa buông rũ rượi. Buổi sáng nắng mát dịu. Mùi hoa rừng đủ loại vương trong không khí thơm ngào ngạt. Dựa mình lên một gò đất nhỏ phủ đầy cỏ xanh êm, sau bụi ruối thấp nhỏ, ông Lê Phi chờ đợi.

Trước mặt ông, không đầy năm chục thước, con đường đá lượn theo một khúc quanh rất gắt, như khuỷu tay người co lại. Từ đó không còn trông thấy một nóc nhà nào trong thôn xóm. Bốn bề chung quanh chỉ còn là dải rừng xanh thẫm, ánh sáng chan hòa.

Gần đó, ngọn núi cao sừng sững còn đượm khói sương lam.

Từ mấy ngày nay, lần này mới là lần thứ nhất ông Lê Phi dùng bữa lót dạ thấy ngon miệng. Khoanh thịt rán ông thấy dòn thơm vô cùng. Tối qua, từ lúc viên hương quản ra về rồi, bà Lê Phi không hỏi ông một câu nào về câu chuyện sẽ làm sáng hôm sau. Bà chỉ nhắc đi nhắc lại:

- Mình chớ đi trễ, để lỡ dịp, nghe !

Người cha, dáng điệu nhàn tản như người đi chơi, hai tay chống nạnh, đi đi lại lại trong rừng thưa, căng lồng ngực hít vào một hơi thật dài, bơm đầy hai lá phổi không khí buổi sớm mai tinh khiết ngan ngát mùi hoa móng rồng, thiên lý. Chiếc mũ rộng vành, hất ngược

ra sau gáy, ông Lê Phi chờ đợi, nhưng không hề tỏ vẻ nóng ruột. Ông yên trí, vững tin ở Đặng Sâm, chắc chắn như hai với hai là bốn, công việc sẽ diễn tiến như hai người đã hoạch định. Xuôi theo làn gió nhẹ, chợt văng vẳng tiếng vó ngựa lốc cốc, mỗi lúc một gần. Ngoảnh mặt lại, ông Lê Phi nhận ra một đám bụi nhỏ bốc lên ở phía xa xa từ hướng làng Trung Quyết. Ông liếc mắt nhăm nhăm: quay về nấp ở chỗ cũ hay cứ án ngữ ngay giữ mặt đường đi. Nấp ! Sao lại phải nấp lén làm gì nhỉ ? Khỏi cần! Ông thông thả đặt chân lại gần gốc đa cổ thụ bên miếu Âm Hồn, thoải mái dựa lưng vào thân cây đại thụ. Người cha liếc mắt ngó xuống bàn tay phải, co duỗi mấy ngón tay to lớn. Ý chừng ông muốn thử lại xem chúng còn đủ dẻo dai nhanh nhẹn không, nhất là ngón trở bàn tay phải.

Chiếc xe ngựa bắt đầu rẽ vào khúc quanh. Viên hương quản cảm thấy nhẹ mình với ý nghĩ: “Chỉ mấy phút nữa là mọi sự xong hết”. Ông ta ghì cương ngựa. Chiếc xe chạy chậm, lún vào bờ đường đầy cỏ xanh, ngang miếu Âm Hồn, dừng lại.

Giậu giật thót mình:

- Đâu lại làm gì đây ? Anh

Chưa nói hết câu, gã đã ngưng bật, đôi mắt trợn trừng: ông Lê Phi từ bóng râm dưới gốc cây đại thụ lừng lững bước ra. Giậu hiểu ngay ... Gã sợ cứng người, ngồi chết sững trên ghế gỗ.

Ông Lê Phi từ phía cuối xe bước lên. Bước đi thật chậm rãi. Thời gian, đối với người dân “đất nghịch” chẳng có nghĩa lý gì. Ông giơ bàn tay ra trước mặt Giậu:

- Xuống xe !

Gã hung phạm rúm người ngồi nép vào thành xe. Thân hình gã tóp lại, nhỏ hẩn đi, trông rất tội nghiệp. Tiếng nói hẩn phào phào. Âm thanh ấy khiến người ta liên tưởng đến đóm lửa leo lét nơi đầu bát một ngọn đèn dầu trước cơn gió lộng:

- Không ! Tôi không xuống đâu !

Tiếng quát giật giọng:

- Xuống !

- Không !

Đưa tay túm chắc sợi xích sắt nối liền đôi còng, ông Lê Phi kéo mạnh khiến Giậu lao đao chơi vơi đụng đầu “cộp” một tiếng vào thành mui xe, bật khỏi chỗ ngồi. Gã chùn người, muốn trì lại. Vô ích, Giậu vẫn phải riu riu bước xuống. Đôi còng sắt, tựa song dao bữa củi nghiền vào tay gã đau như bị tiện ra. Tên hung phạm gào lên:

- Các ông muốn gì chứ ?

Đặng Sâm sáp tới:

- Lại còn hỏi nữa ! Giờ đèn tội của anh đã điểm. Ác giả ác báo ! Luật của Trời và của người chẳng hề sai ! Công lý là thế đấy !

Nhưng Giậu không muốn chết như vậy. Giá như đêm trước, khi bị rơi mặt nạ, bị thẩm vấn, đối chất và trước thái độ nôm nóng rửa hận

của mọi người ... thì dù có bị bắn chết ngay gã cũng khứng chịu.
Chứ bây giờ thì ...

- Các ông không có quyền ...

Ông Lê Phi quắc mắt:

- Mày nhắc lại thử coi !

Và ấn bàn tay to lớn lên sợi dây xích, ông đã khiến được gã trai khuỵu hai đầu gối, quỳ trên mặt đất. Giậu rên lên, giọng gã khan đục:

- Không ! Không ! Các ông không có quyền !

Miệng tuy nói vậy, Giậu cũng dư biết là câu nói của mình chẳng có hồi âm. Gã chợt nhớ được, mượn ngay câu nói rất đặc dụng của Trọng Minh, của người trai xứ lạ, tên tình địch, gã đã chủ tâm hạ sát ngay từ lúc đầu mà không xong.

- Gã thanh niên lạ mặt kia đã nói rồi. Các ông giết tôi là phạm vào tội cố sát đó !

Để bắt hán phải ngẩng đầu lên, đặng nhìn cho rõ mặt, Đặng Sâm quơ một nắm tóc Giậu giật mạnh:

- Nghe cho rõ đây, Giậu ! Để chết không còn thắc mắc gì nữa, nghe ! Không phải là cố sát với ngộ sát gì hết tội! Anh sẽ chết như một kẻ hèn nhát nhát trên đời, nghe rõ chứ ? Tôi sẽ trao súng lục cho anh Phi. Phần anh, anh sẽ lao đầu chạy trốn. Hiểu thế nào chưa ? Nhân viên công lực có quyền bắn theo một tên hung phạm đào tẩu khi hán nghe tiếng hô mà không đứng lại. Và tôi sẽ khai rằng ...

Giậu lại rú lên, cắt ngang:

- Không! Không! Các ông không có quyền !

Hung phạm không còn biết nói gì hơn ngoài câu: “Không có quyền” nhắc đi nhắc lại mãi. Sợ hãi quá độ đã khiến gã mê mụ đi rồi không còn biết nói gì khác hơn. Qua lời phát ngôn của tên “tử tội”, ông Lê Phi ý thức được ngay là gã trai này vẫn còn ham sống lắm. Ông buột miệng trong khi viên hương quản rút khẩu súng lục:

- Chi Lan cũng còn ham sống lắm chứ !

- Nhưng tôi không giết nàng mà !

- Dối trá làm gì nữa, vô ích !

- Sẵn sàng chưa, anh Phi ?

- Rồi !

Ông Lê Phi đã bỏ tay ra mà Giậu vẫn quỳ gối không đứng dậy. Gã đưa mắt nhìn quanh một vòng, ôm gọn vào nhãn quang phong cảnh đẹp như vẽ, cánh rừng quen thuộc thân yêu. Với phong cảnh ấy, với cánh rừng ấy, gã muốn thốt lên một lời vĩnh biệt mà không biết làm cách nào.

Viên hương quản trao cho ông Lê Phi khẩu súng lục:

- Cẩn thận ! Nó nhạy lắm đó !

Thời gian chỉ còn tính bằng giây đồng hồ. Một con người đang sống khỏe mạnh, giờ đây sắp sửa bị bắn chết. Bắn chết ! Vậy thì đúng là một vụ cố sát ! Cố sát ? Cố sát có dự mưu ! Vậy thì lại càng ghê

gớm hơn nữa: một vụ ám sát mới đúng. Nhưng thực tế, quang cảnh này lại giống như một hành quyết, một sự trừng phạt đích đáng. Những người có nhiệm vụ thi hành lệnh bắn bỏ lại chính là những người thảo chương trình, đặt kế hoạch, đã luận bàn chu đáo trước khi quyết định thi hành.

Ông Lê Phi đặt khẩu súng lục giữa lòng bàn tay khế dôi dôi như có ý cân lường nặng nhẹ. Chớp mắt, ông đã nắm gọn bá súng, ngón tay đặt nhẹ lên cò.

Giậu thét lên:

- Đừng ! Trời ơi !

Đúng lúc đó, nơi mấy bụi cây thấp ở mé bên trái, lá cành rung động mạnh, rẽ ra thành một khoảng trống. Đồng thời, như tiếng vang vọng lời kêu thét của Giậu, một giọng nói cất lên lạnh lạnh:

- Đừng ! Trời ơi ! Dừng tay lại ! Không phải hấn giết Chi Lan đâu ! Người hét lên câu đó là Bạch Phụng.

Đất Nghịch

Chương 19

Chỉ còn một động tác nữa. Một động tác rất nhỏ nữa là rồi. Cứ kể làm lẽ đi thì cũng xong đấy. Nhưng, tiếng nói lạnh lạnh từ trong lùm cây rừng vang ra đã khiến ông Lê Phi do dự. Bàn tay cầm súng đã giơ lên lại ngập ngừng khựng lại. À, không được! Có sự hiện diện của một người ngoại cuộc tại đây thì không thể được nữa rồi. Ngón tay trở tự động rời khỏi cò súng. Ông Lê Phi chớp nhanh đôi mắt. Cái chớp mắt ấy có nghĩa: “Đặng Sâm nói đúng! Cò súng nhẹ quá!”

Hai người đứng ngây như phỗng đá, bàng hoàng vì tiếng la thét của Bạch Phụng. Dứt tiếng la, cô gái rẽ lùm cây, chạy như bay lại. Mấy giây đồng hồ trước đây, Lê Phi, Đặng Sâm, y hệt hai diễn viên trong một vở bi kịch tới hồi then chốt nghệt thở nhất, động tác đã ăn khớp nhau một cách thật chặt chẽ. Giây phút này, cả hai đều kinh ngạc sững sờ, ngẩn người đứng im như hai kịch sĩ không thuộc vở.

Giậu mừng thầm, lẩm bẩm:

- Mình thoát chết rồi !

Gã vẫn giữ nguyên vị thế cũ: quỳ hai đầu gối, hai bàn tay chống trên mặt cỏ. Trong Đặng Sâm, bản ngã của một Ủy viên cảnh sát bưng bưng sống dậy. Tiếng la thất thanh của Bạch Phụng, gọn và ngắn cũng đủ khiến được ông ta ý thức rằng mình đã phản bội lời tuyên

thệ khi nhiệm chức. Bất giác, viên hương quản, không quay mặt lại, giờ nhanh tay chộp khẩu súng lục từ tay ông Lê Phi. Thì ra ông biết giờ phút ghê gớm đã hết rồi, qua rồi, qua hẳn rồi. Khẩu súng lục đã không được xử dụng tới và ông Lê Phi đang đưa ra, trao lại cho ông.

Tiếng cô gái:

- Không phải gã giết Chi Lan đâu !

Đặng Sâm vừa cài lại khuy bao súng vừa lạnh lùng buông thõng:

- Tại sao tối qua cô lại nói khác ?

Bạch Phụng thú thật:

- Tối hôm qua tôi đã nói dối các ông đấy !

Câu nói vừa thoát ra khỏi miệng, cô gái cảm thấy nội tâm bỗng nhiên được thanh thản vô cùng. Suốt đêm qua, nàng cứ bồn chồn mãi vì lời cảnh cáo của Trọng Minh, trần trọc thâu canh không thể nào ngủ được. Một vụ thanh toán vô cùng bí mật, vô cùng rùng rợn như vậy, tưởng tượng rồi đây cứ phải ôm giữ khư khư, nặng mang riêng một mình mãi mãi, Bạch Phụng thấy rằng khó lòng sống nổi với nỗi niềm u uất ấy. Phải nói ra cho nhẹ đi, cho vơi đi ám ảnh ray rứt. Và nếu được.....tuyên bố luôn cảsự vô can của Giậu trong việc Chi Lanchết treo cổ.

Bạch Phụng nấp kín trong bụi cây rừng đã được ngót tiếng đồng hồ. Vậy tại sao nàng lại không xuất hiện ngay từ lúc chiếc xe áp tải tù nhân dừng bánh trước cửa miếu Âm Hồn? Tại sao nàng lại để mãi tới giây phút cuối cùng, chỉ một cử động rất nhẹ nữa là

Tại sao chứ ? Chẳng có gì là khó hiểu ! Lời thú thật của nàng rồi thế nào cũng sẽ lộ theo những sự thật khác. Một lý do nữa: từ lúc tiếp xúc với bọn người “hung hãn”, ý thức được cảm tình của Trọng Minh đối với họ, Bạch Phụng đâm ra run sợ cách thức “xử án” của họ. Nhất là những lời phán xét của Trọng Minh, một lối phán xét vô cùng nghiêm khắc. Chàng dễ gì tha thứ cho nàng khi khám phá ra rằng nàng cũng đãnói dối.

Ông Lê Phi gằng giọng:

- Tại sao ?

- Tôi không ngờ hậu quả lại ghê gớm đến mức này Vàvìtôi chỉ nghĩ đến riêng tôi mà thôi !

- Chỉ nghĩ đến riêng cô ? Vậy là sao ?

Để có thể trả lời được câu hỏi vừa nêu, cần phải trở lại từ lúc bắt đầu. Bạch Phụng e ngại nhất điều đó. Cô gái vẫn thầm hy vọng khỏi phải nói ra sự thật ghê rợn ấy. Nhưng:

- À ! Vậy thì khi cô đặt chân vào vựa rơm, Chi Lan vẫn còn sống ?

Cô gái không thể không gật đầu xác nhận:

- Vâng ! Đúng như thế ! Tôi đã nói chuyện với nàng mà !

Ông Lê Phi phải nghiến chặt hai hàm răng, hết sức tự kiềm chế mới không bị dồn tới chỗ bắt buộc phải bạo hành. Tiếng nói của ông trầm hẳn xuống:

- Cô đã nghe chúng tôi nói đi nói lại nhiều lần, nhắc lại cũng không ít rằng, - ông ta đột nhiên cao giọng, gần như hét lên, - Chúng tôi cần biết sự thật trăm phần trăm xem nó thế nào mà thôi. Sự thật ! Sự thật trăm phần trăm, cô nghe rõ chưa ?
- Sự thật hoàn toàn ? Có thật là ông cần biết tất cả sự thật ?
- Cần lắm ! Cô nói đi !

Bạch Phụng, cô gái văn minh đưa mắt lặng ngẫm một con kiến đen rất to đang cố leo lên đầu một cọng cỏ. Con côn trùng nặng lắm khiến lá cỏ bị oằn xuống. Chốc chốc tia mắt sắc của người đẹp lại liếc nhanh về phía cửa vựa rơm. Thì ra Trọng Minh góm thật, đã nói dối nàng, không giữ lời hứa

Bạch Phụng không những nổi cơn ghen, còn thấy khinh bỉ mà nhất làuất hận có thể nói là vô cùng. Đẹp như nàng, hấp dẫn như nàng, thông minh, học thức như nàng Và thứ nhất lại là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng hơn tất cả những minh tinh nổi tiếng, mà một cô bé “nhà quê”, mới mười tám tuổi đầu, khá xinh đẹp, có thể gọi là thông minh, lại dám cả gan vượt bứt nàng. Không được ! Không thể tha thứ được ! Tự ái Bạch Phụng bị tổn thương khá nặng. Lại nữa, Trọng Minh phải là của nàng, từ trước, bây giờ và mãi mãi. Nàng phải chiếm giữ chàng trai lý tưởng ấy cho riêng nàng, bất cứ giá nào Nhất là, Bạch Phụng còn cần phải dựa vào chàng mà tiến bộ trên con đường xây dựng sự nghiệp nữa.

- “Được ! Ta sẽ có cách chấm dứt mối tình nhà quê lắm cảm này !”
Và như để kiên cường ý định, cụ thể hóa quyết định sẽ loại bỏ Chi Lan ra ngoài nỗi ưu tư, Bạch Phụng cong một ngón tay nuốt nà, búng mạnh con kiến đen đang bầu vịu chênh vênh trên đầu ngọn cỏ.

Và rồi để thi hành ý định, cô gái nhiều tham vọng này phải làm cái gì đây và nên bắt đầu từ điểm nào ? Nói bóng gió xa xôi cho cô nhỏ đó hiểu hay phải hăm dọa nàng, hoặc phải khiến cho nàng rung động tới tận nếp sống tình cảm sâu xa nhất trong nội tâm ?

Bạch Phụng mỉm cười: thôi được ! Sẽ tùy cơ ứng biến.... Chàng và nàng chắc đang du dương âu yếm lắm ! Hừ !

Khi cần phải chiến để thắng, cần cướp để lấy, người ta cũng nên chiến, cũng nên cướp, nếu không Do đó, cần phải biết đối xử tàn nhẫn, nếu cần. Trong giây phút chờ đợi, tưởng chừng dài vô

tận, Bạch Phụng đã chuẩn bị xong tư tưởng.

Chợt cánh cửa hé mở. Cô gái nhếch môi cười cay đắng: “Chỉ có hai ta ! Sung sướng quá !”

Một người đàn ông, từ bên trong vừa rơm xuất hiện. Kỳ lạ ! Gã lại bước giật lùi. Bạch Phụng suýt bật lên một tiếng reo vui. Không phải Trọng Minh ! Thay vì ê chề thất vọng, cô gái lại cảm thấy thích thú hân hoan. Nhưng, khi vạch lá cây, đúng lúc gã đàn ông quay lại, cô gái nhìn rõ mặt. Nàng rất đỗi ngạc nhiên vì sắc diện của y sao lại có vẻ lo lắng, hoảng hốt như người mới phạm vào một tội ác. Bạch Phụng im lặng ngồi, không xuất hiện, để cho gã đàn ông tự do bỏ đi. Rời chỗ nấp, cô gái bước nhanh, tiến lại phía vừa rơm.

Đưa tay đẩy cánh cửa, Bạch Phụng neho mũi. Mùi rơm ngai ngái thoảng bay trong không khí tù hãm. Sau khi chớp mắt thật nhanh, cô gái đã trông thấy ngay Chi Lan nằm vật ngửa, bất động trên đồng rơm. Một bên lưng quần tuột xuống ngang hông, để lộ một mảnh da bụng trắng như tuyết đọng.

Chưa tới hai giây đồng hồ, Bạch Phụng đã hiểu ngay nội dung sự việc. Nàng khấp khởi mừng thầm và thầm cảm ơn sự tình cờ đã khiến nàng gặp được cơ hội may mắn có một không hai.

Nàng nữ tài tử điện ảnh bắn mũi tên thứ nhất:

- Khoái lạc cực điểm, hén !

Giọng nói mỉa mai chua như dấm.

Chi Lan giật mình ngồi nhồm dậy, tay lật đặt sửa lại áo quần. Nàng thẳng thốt khế la:

- Ối ! Trời ơi ! Để kẹ tôi ! Ai đó ! Đi ra đi, trời ơi ! Xấu hổ nhục nhã quá, trời ơi!

Tuyệt! Cô gái tình địch hoảng hốt, đang bị xuống tinh thần thế kia !

Cơ hội bằng vàng cho Bạch Phụng. Đúng là “bất chiến tự nhiên thành”. Cô gái văn minh, hạ một đòn thứ hai thật độc:

- Ờ hờ ! Chẳng để kẹ cô thì sao ! May quá ! Trọng Minh lại không đến ! Chẳng mà chường mặt ra đây, mục kích cái cảnh này ... hà, hà !

Không hiểu khuôn mặt xinh đẹp của Chi Lan, giờ đây đang mếu máo nhăn nhó đau khổ đến cùng cực thế kia, có khiến được Bạch Phụng xúc động không? Nỗi đau đớn ê chề của phần xác lẫn phần hồn biến thành da thịt kia liệu có khiến cho cô gái đẹp đang kiêu hãnh đứng nhìn, mũi lòng xót thương chút nào không ... ?

Chi Lan tưởng lòng dạ ai cũng như lòng dạ mình, nhất là “ai” đó lại là người cùng thuộc phái yếu như mình. Nàng khổ sở nói tiếp, giọng nói vô cùng thống thiết:

- Trời ơi ! Anh ấy mà biết thì chết !

Bạch Phụng neho mắt, nhếch môi cười khẩy:

- Cô nói giỡn ? Ở đây ra là tôi chạy đi báo cho Trọng Minh biết liền chứ bộ. Việc tày trời mà ! Im đi được hả ? Giỡn hoài !

Giọng nói hốt hoảng ướt sũng nước mắt của Chi Lan nghe thương

tâm hơn tiếng khóc:

- Cô nữ làm thế sao ?

Cô gái quê rúm người, lưng cúi lom khom, hai bàn tay chấp lại kẹp giữa hai đầu gối, nhưng sắc diện, ngoài những nét buồn lo khổ hận ra, vẫn không có một vẻ gì chứng tỏ là ý thức được sự mừng vui khắp khởi của cô gái văn minh đang đứng trước mặt:

- Còn gì nữa mà không làm ? Cô biết tôi là ai rồi chứ hả ? À, nhưng cô có biết tôi là người yêu của anh Minh không ? Hừ ! Đừng hòng hót tay trên Trọng Minh của tôi nghe ! Thứ nhất người định hót tay trên người yêu của tôi lại là cô,ha ...ha ... một cô gái mới nứt mắt ra mà đãsớm biết bậy bạ với cả một thằng ngố, người ngòm sặc sụa toàn mùi phân bò.

Chi Lan vẫn hồn nhiên:

- Đâu phải ! Đâu phải thế ! Tôi đâu muốn thế !Tôitôi cứ tưởng anh Giậu là người bạn tốt, rồi ra anh sẽ hiểu dùm cho hoàn cảnh của tôi. Thế mà,thế mà khi tôi nói với anh ấy là tôi chỉ yêu có Trọng Minh thôi, không ngờ anh ấy lại nhảy xổ đếnvà

Sự thật quả có thế ! Qua giọng nói ngây thơ hồn nhiên của cô gái, Bạch Phụng biết rõ là sự việc đã xảy ra đúng như thế !Nhưng, cô gái văn minh đã bước vào đây há không phải là chỉ có một mục đích duy nhất là hạ nhục cô gái tình địch ?

- Phải thế hay không phải thế ! Cái đó chẳng có gì quan trọng cả ! Hừ !

Rồi lửa giận đốt cháy lương tri, cô gái tân thời cong môi nói những lời thật cay độc, cất tiếng mắng tao chi tở với Chi Lan:

- Tao yêu Trọng Minh nên tao hiểu Trọng Minh hơn ai hết ! Giờ đây mày đã bị ...ô uế rồi, nhưng anh ấy vẫn chạy theo mày vì anh ấy định ninh là mày hãy còn trinh trắng. Nhưng em ơi, đừng hòng ! Anh ấy sẽ biết vụ nàyvà sẽ không thêm ngó ngang đến mày nữa ! Chị khuyên em một câu này nhé ! Né tránh anh ấy đi, giả biệt anh ấy đi thì hơn !

- Tôi cần phải gặp anh ấy, nói rõ cho anh ấy hiểu ...

- Nói rõ cho anh ấy hiểu là mày đã tự độnghiến thân như một cô gái trác nết ? Thôi, khỏi mất công lặn lội đi đâu hết. Tao sẽ báo dùm cho.

Chi Lan muốn khóc nữa cho vơi niềm đau khổ nhưng nước mắt dường như đã cạn khô. Cô gái đáng thương chỉ còn biết lẩm bẩm:

- Tôi làm gì mà cô nữ thù ghét tôi đến như thế ?

- Thù ghét mày ? Hừ ! Cớ đó đâu đáng gì mà tao thêm thù ghét.

Hãy nhìn tao đây này. Mặt mũi tao thế này mà lại hạ mình đi thù ghét một con bé quê mùa dốt nát như mày ? Thôi, để tao phải đi tìm Minh, nói cho anh ấy biết mới được. Tối nay, ha, ha !! Tao sẽ cùng anh ấy Ha ! Ha ! Và ngày mai anh Minh sẽ quên mày như người ta quên một chiếc áo rách vậy đó.

Chi Lan:

- Nếu Trọng Minh quên tôi, bỏ tôi, thìtôi chỉ còn ...chết !

Bạch Phụng buột miệng:

- Ý kiến hay đấy.

Chi Lan hình như không nghe lọt câu nói mỉa của cô gái điện ảnh.

Nàng làm thắm tự nói với mình như người loạn trí:

-Ở đây có sẵn sàng đủ thứ ... Kìa, sợi dây thừng, cả cái sà ngang nữa Hà !

Bạch Phụng cười khanh khách:

- Ủ, đúng đấy ! Sẵn sàng đủ thứ rồi ! Này, nhưng chớ quên điều này nghe: định chiếm Trọng Minh, không được đâu em ạ, chàng là của tao. Tao sẽ giữ chàng cho riêng tao mãi mãiThôi, tao đi về đây, mất thì giờ với mày nhiều quá rồi.

Chi Lan đột nhiên tỉnh táo khác thường:

- Phải đấy ! Cô về đi, để mặc tôi.

...Và cô gái hồn nhiên đáng thương ấy thần thờ bước tới, lượm sợi dây thừng ai vứt bỏ đó từ bao giờ.

Bạch Phụng ghen ngào kể tiếp:

- Khi tôi bước ra, Chi Lan còn ngồi thừ người, hai tay mân mê sợi dây thừng kia mãi. Quả tình tôi không ngờ nàng lại

- Quả tình tôi không ngờ ! Hừ ! Năm tiếng đó, cô nói nghe trơn tru quá nhỉ ? Và cô tưởng nói như thế là đủ, là xong, là chúng tôi đã tin rồi ? Hừ ! “Quả tình tôi không ngờ !” ! Sáo ngữ !

Mặt trời đã lên cao, tỏa ánh nắng gay gắt. Viên hương quản Đặng Sâm nói xong nghiêm khắc nhìn thẳng mặt cô gái, đưa tay giở chiếc mũ rộng vành ra lau mồ hôi đọng thành từng giọt trên vầng trán có nhiều nếp nhăn hằn sâu xuống.

Cô gái cong cớn:

- Sáo ngữ ? Sao ông lại bảo là sáo ngữ ?

Rồi định nói thêm: “Tôi rất ân hận”. Nhưng cho rằng có nói cũng vô ích, nên thôi.

Viên hương quản nói tiếp, giọng nói đanh lại, ánh mắt nhìn càng nghiêm ngặt hơn:

- Có thể là cô đã cột sẵn mối dây oan nghiệt đó, cột thật khéo, thật nhạy. Chi Lan chỉ còn việc chui đầu vào. Trong cơn buồn khổ cùng cực nó còn biết phân biệt thế nào là phải, thế nào là quấy nữa. Cột sẵn dây xong, cô quay ra bỏ đi Gọn quá! Có gì làm bằng cớ để buộc tội cô ? Tôi nêu ra giả thuyết đó. Khốn nỗi, giả thuyết đó không thể chứng minh được. Hừ ! Thành thực mà nói, tôi rất tiếc đấy nhé

.... - tiếp theo câu nói bỏ dờ đó là một ánh mắt sáng như tia lửa, sắc như thanh nứa cật, phớt lên má Bạch Phụng gây một cảm giác rờn rợn.

Ông Lê Phi không còn giữ được thái độ điềm tĩnh thản nhiên như mười phút trước đây nữa. Đôi mắt ông mở trừng trừng mà không còn nhìn thấy vật gì rõ rệt. Đầu óc ông trống rỗng. Ông cúi mặt nhìn mũi giày. Miệng ông lẩm bẩm:

- À, ra là thế ! Hừ ! Mình muốn biết sự thật thế nào, thì bây giờ đã được biết! Thì ra hai người này đã a tòng với nhau để giết chết con Chi Lan !

Bạch Phụng nhìn ông:

- Làm sao tôi biết được là

- Phải, cô làm sao mà biết, làm sao mà hiểu được con gái tôi. Con tôi vốn là một đứa nhậy cảm lắm, trong sạch và thẳng thắn không để đâu hết. Do đó, làm sao nó có thể chống đỡ được hai miếng đòn thù đánh liên tiếp và vô cùng tàn nhẫn như thế chứ ? Này, anh Sâm! Tùy anh! Muốn làm gì, cứ việc! Riêng tôi, để rửa hận cho con tôi, tôi phải hạ cả hai đứa này !

Nhưng nói dứt lời, sau một phút ngây người đứng im, người cha đau khổ lại quay người bỏ đi. Ông thấy cần được yên tĩnh, chỉ có một mình để tự do nghĩ ngợi. Mấy người còn lại, đưa mắt nhìn theo. Đến chỗ đường queo, bóng ông Phi đi khuất. Ba người vẫn im lặng. Viên hương quản nhìn cô nữ minh tinh:

- Giá bọn cô đừng tới đây, không đặt chân tới làng này thì có phải đã không Dân chúng tôi ở đây nghèo lắm. Tiền bạc như nước của ông Võ Mạnh Tôn đã lôi cuốn họ. Hừ ! Con người ta ở đời, chớ bao giờ nên để cho đồng tiền lôi cuốn cả.

Gã Giậu đứng lên từ lúc nào. Gã vụng về, luống cuống vì hai cổ tay vướng còng, xòe bàn tay phủi bụi đất bám ở vải quần, chỗ hai đầu gối. Đặng Sâm nhìn gã:

- Thôi, tụi mình đi, Giậu.

Tiếng viên hương quản quát ngựa khiến cô gái giật mình. Quay lại, Bạch Phụng đối mặt ngay với chính điện miếu Âm Hồn. Một nén nhang không biết ai thắp từ bao giờ, đang nhẹ nhàng nhả làn khói mỏng như một sợi tơ màu lam nhạt. Mùi nhang trầm quện với hương móng rồng, thiên lý, ngan ngát trong không khí. Mùi vị thoát tục của ngàn thiêng. Bất giác, cô gái vẫn mình chấp hai tay, cúi gục đầu, lâm râm khấn khứa.

Xa xa, trên con đường đất đỏ trải đá sỏi sài, bóng ông Phi nghiêng đổ, di động, hướng về phía làng Trung Quyết. Bước chân ngập ngừng loạng choạng như bước chân của một ông cụ già.

Chương Kết

Dưới cây thập tự giá ai đã trồng một cây hồng nhỏ. Đất trên nấm mộ khô cong nóng quá, khiến cây nhỏ ủ rũ như muốn héo tàn. Cây bị nhổ từ đâu đem tới trồng giữa lúc đang trổ hoa, thành thử hầu hết cánh hoa đều xoắn lại, ngã chúi đầu.

Gần đó, mé tay phải, trên chóp mái một ngôi mộ cổ, mấy con chim di đá làm tổ, bay đi bay lại dập dềnh. Lá, cỏ khô vương vãi đầy trên mái ngói phủ rêu xanh.

Trước nấm mồ mới, Trọng Minh đứng im lặng, cúi đầu. Chàng thăm thì kể lể. Trọng Minh đến đây lần cuối cùng trước khi giã biệt hẳn thôn làng Trung Quyết. Giã biệt hẳn ? Chưa chắc ! Chàng trai xứ lạ đã thực lòng yêu mến cái vẻ đẹp huyền bí, hoang dại của nơi này. Một ngày nào đó, chắc chắn Trọng Minh sẽ trở lại.

Phía sau lưng, cánh cửa sắt chọt rít lên ken két. Cánh cửa nhỏ bé chẳng có nghĩa lý gì. Nhưng ai cũng thế, cứ mỗi lần vào, ra, theo thói quen, lại đưa tay khép kín. Một cử chỉ mặc nhiên như có ý phân chia ranh giới. Ranh giới u minh phân cách hai cõi âm trần.

Trọng Minh thẳng thốt quay mặt lại. Ánh sáng mặt trời làm chói mắt. Chàng phải úp bàn tay đặt ngang chân mày để nhìn cho rõ. Một thiếu phụ da trắng muốt, mặc bộ đồ bằng nhiều đen đang nhẹ nhàng đặt bước đi lên vào lối đi giữa các nấm mộ.

Bà Lê Phi ! Đúng rồi ! Trọng Minh khi nhận ra đúng là bà mẹ người mình yêu quý, liền cảm thấy trong lòng rộn lên hai niềm vui không bút nào tả xiết. Trước hết, chàng vui sướng khi được thiếu phụ bắt gặp tại chốn âm u này, bên nấm mộ đứa con yêu của bà. Thứ đến, suốt một ngày hôm qua, chàng cứ phân vân không quyết: có nên hay không đến giã từ gia đình ông Lê Phi, cha mẹ của Chi Lan ? Muốn đến, nhưng lại ngại khơi động vết thương lòng, lại e sợ ông bà xót đau niềm khổ hận: “Chỉ tại có sự hiện diện của cậu nên mới xảy ra nông nổi. Làng tôi từ trước tới nay đâu có sự gì”.

Thiếu phụ tiến lại gần:

- Tôi thoáng thấy bóng cậu đi về ngả này.

Trọng Minh đoán biết là thiếu phụ đã để ý theo dõi mình sát lắm.

- Và vì vậy bà mới ra đây ?

- Đúng thế ! Tôi thay mặt Chi Lan đến đây nói với cậu một lời từ biệt.

- Thay mặt Chi Lan ? Dạ, cháu không hiểu.

- Tôi biết là thế nào cậu cũng không thể đem nó đi theo. Và rồi để nó khỏi phải đau khổ, cậu sẽ cất lên ra đi, lặng lẽ không cho nó biết.

Nhưng đàn bà con gái ai cũng thế, đều có khả năng đoán biết rất

đúng. Nếu còn sống, chắc bữa nay nó sẽ cùng làm như tôi. Nó sẽ nấp rình, sẽ để mắt theo dõi cậu từng li từng tí.

Biết nói sao ? Biết trả lời sao đây ? Chàng trai cảm thấy ngay chính chàng cũng chưa chắc đã có đủ can đảm để thốt ra những lời ngay thẳng, minh bạch, rạch ròi như vậy.

- Thế nào cậu cũng sẽ bỏ nó ở lại, tôi biết. Nhưng tôi không giận cậu đâu. Cả Chi Lan nữa, nó cũng đã hiểu biết trước như thế rồi.

Cậu nhớ chẳng những gì nó đã nói với thằng Giậu ?

Bà mẹ xách theo một “xô” nước trong. Bà cúi xuống chăm chú tưới gốc cây hồng nhỏ. Ý chừng bà mong mỗi được làm công việc này lắm. Công việc sẽ lôi cuốn sự chú ý để bà khỏi nhìn Trọng Minh.

Vừa cầm cúi múc nước tưới, bà vừa cất tiếng:

- Tôi muốn nói với cậu một điều này, cậu Minh !

Đột nhiên thiếu phụ ngừng im bật:

- Dạ ! Bà muốn dạy cháu điều chi ?

- Con Chi Lan đã có mắt tinh đời. Cậu xứng đáng là người của làng Trung Quyết. Và cậu cũng đã chứng minh rõ rệt điều đó.

Trọng Minh nhìn đăm đăm lên nắm mộ:

- Cũng là do Chi Lan và nhờ Chi Lan cả đó, thưa bà !

.... Chàng trai đưa tay khép cánh cửa sắt ra vào nghĩa trang. Cánh cửa ngậm kín khe sắt dọc cột trụ. Như một trang giấy vừa lật qua trong cuốn sách lớn. Mặt trước trang giấy ấy, Trọng Minh còn thấy rõ hàng chữ viết bằng mực đỏ !

Rõ ràng hai chữ: “Đất nghịch” !

Sài gòn, Sáu – 1972

NAM QUÂN

Nguồn: tuoihoahatnang

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 10/01/2010 10:16:57 CH